PHYLLIS BANKS

Copilul de sâmbătă

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Camera era răcoroasă și destul de neprimitoare, ca și femeia care stătea în spatele biroului, într-un colț. Lampa de pe birou lumina destul de slab, iar ceața pătrundea tot mai mult de afară, în acea dimineață întunecată de ianuarie. Această lumină slabă o făcea pe femeie să pară cu cel puțin zece ani mai tânără, gândi domnișoara Abigail Trent, despre această doamnă, care-i lua interviul.

– Vârsta dumneavoastră, domnișoară Trent?

– Douăzeci și patru.

– Ce studii aveți?

Abigail murmură numele unei binecunoscute școli de asistente. Când tatăl ei trăia, aveau destui bani...

– Sunteți înregistrată la stat?

Abigail încuviință și când fu întrebată care era numele școlii la care se pregătise, ea menționă numele unui spital faimos din Londra.

– Aveți rude care vă mai ajută?

Ea se gândi la cei doi veri din Canada, care îi trimiseseră felicitări de Crăciun în fiecare an, dar nu erau chiar atât de apropiați. Așa că răspunse, cu voce stinsă.

– Nu.

Apoi, fu întrebată în ce categorie de asistente lucrase până acum.

– La chirurgie, răspunse Abigail.

– Ești dispusă să călătorești?

– Bineînțeles, răspunse ea și-i zâmbi doamnei.

Dar aceasta nu-i răspunse la zâmbet. În schimb, se uită la ceas, dând de înțeles că stătuse de vorbă cu Abigail mai mult decât cu celelalte persoane de la interviu. Ea se ridică de pe scaun și intră într-un cabinet. Se întoarse apoi, ținând în mână un dosar și se așeză la loc.

– Cred că îți putem oferi un post imediat, dacă ești dispusă să iei un caz medical. O pacientă din Amsterdam – o americană. Ea locuiește cu niște prieteni, în apartamentul lor. A fost internată în spital cu simptome grave de gastrită și acum s-a întors acolo. Stă tot în pat, bineînțeles, aceasta fiind decizia doctorului. Nu s-a prea împăcat cu spitalul, nici nu vorbește olandeza. Cred că este puțin cam...

Ea lăsă fraza neterminată și continuă:

– Vei fi plătită cu douăzeci de lire pe săptămână, o dată la două săptămâni. Apartamentul se află, cred, într-una din cele mai bune zone ale orașului. Vei avea câte două ore și jumătate libere în fiecare după-amiază și bineînțeles, dacă vei mai avea nevoie. Dacă iei acest caz, vei plăti agenției 12,5% din salariul tău, până când vei pleca.

Termină de vorbit și, după o pauză de câteva minute, o întrebă pe Abigail:

– Ei bine, domnișoară Trent? Te interesează acest caz?

Nu era chiar ce-și dorea, se gândi Abigail, dar nici ea nu știa prea bine ce vroia – doar să plece cât mai repede din Londra, din Anglia, pentru a-și face un viitor. Și avea nevoie de bani. Se ridică de pe scaun.

– Da, vreau să-l iau, spuse ea. Când trebuie să plec?

– Te-aș ruga să iei loc din nou pe scaun.

Femeia părea mai severă ca oricând.

– Îți voi da numele și adresa pacientei. Îți sugerez să pleci mâine dimineață, ca să poți ajunge la Amsterdam, în jurul prânzului. Așa, vei avea timp să despachetezi, să faci cunoștință cu pacienta și să-ți începi imediat îndatoririle.

Abigail clipi din genele ei fine, mătăsoase. Acestea o făceau să pară mai frumoasă, pentru că, în rest, avea o figură destul de banală, chiar puțin cam urâtă. Nasul ei prea scurt, gura prea largă, iar părul, prea încâlcit, pentru a spune că era o femeie care arăta bine.

Nu era sigură că făcea bine, acceptând acest caz. Probabil că nu, dar putea oricând să se întoarcă la spital. Ea întinse mâna și luă foile.

Două minute mai târziu, se afla afară, în stradă. Stătea nemișcată și trecătorii o împingeau, din ambele direcții. Nu vroiau să fie nepoliticoși cu ea, ci doar să poată ajunge la treburile lor, cât mai repede. Într-un final, trecu strada și văzu luminile jucăușe ale unui restaurant și intră. Era aproape ora douăsprezece, în această zi cu ceață, a primei săptămâni din luna ianuarie. Prânzul într-un loc plăcut ca acela, i se părea o idee bună. Comandă ouă, cartofi prăjiți și o cafea.

În timp ce aștepta să-i fie adusă mâncarea, începu să-și facă unele calcule, pe un carnețel. Douăzeci de lire pe săptămână erau binevenite. Nu câștigase nici un ban, de trei săptămâni. Când mama ei se îmbolnăvise, fusese nevoită să renunțe la slujba de la spital și să stea acasă, să o îngrijească. Oricum, doctorul îi spusese că mama ei mai avea de trăit doar câteva luni și nu putuse suporta ideea că aceasta își va petrece ultimele clipe ale vieții pe un pat de spital. De aceea, încercase să-i ofere mamei sale tot confortul de care avea nevoie, acasă. Din pensia mamei, plătise chiria micului lor apartament și celelalte cheltuieli de întreținere, dar după ce aceasta muri, nu-i mai rămase nici un ban. Mobila se dăduse odată cu apartamentul, bijuteriile mamei sale fuseseră și ele vândute. Până și Bollinger, servitorul loial al tatălui ei, care după moartea acestuia se hotărâse să rămână, muncea de mai bine de un an fără salariu. Abigail dăduse aproape toți banii pe înmormântare, iar acum trebuia să lucreze din nou, pentru a câștiga niște bani.

Ouăle și cartofii prăjiți sosiră, dar Abigail continuă să-și facă acele calcule. Până când urma să fie plătită, adică peste două săptămâni, se gândi ea, era nevoită să trăiască cu o liră sau două în poșetă... Oricum, nu avea prea mult timp liber, pentru a cheltui bani. Apoi, după ce va plăti agenției procentul de 12,5%, va putea să-i trimită niște bani și lui Bollinger. Se va retrage oricum, presupuse ea, dar nu va putea trăi din pensia lui mică. Chiar începu să se îngrijoreze pentru el. Unde va locui? Fuseseră nevoiți să părăsească apartamentul și acum el nu avea unde să se ducă. Abigail începu să plângă.

Luă un autobuz spre apartamentul ei, de pe strada Cromwell.

După ce deschise ușa, îl văzu pe Bollinger ieșind din bucătărie.

– Ai sosit, domnișoară Abigail? Ei, cum a mers?

– Am obținut un loc de muncă, Bolly – douăzeci de lire pe săptămână, în Amsterdam pentru a îngriji o americană. Trebuie să plec mâine. Ce noroc, că mai am încă pașaportul, de când am fost noi la Ostend! Deci, se pare că totul o să fie O.K.

Își puse pălăria și haina pe un scaun și se duse să-și facă un ceai.

– Și tu, ți-ai găsit ceva? îl întrebă ea.

– Am găsit – doamna de la librărie, o mai ții minte? Fiica ei are o casă chiar aici, după colț. Voi avea camera mea, iar mesele le voi lua împreună cu ea și cu soțul ei. Patru lire pe săptămână îmi ajung, așa că nu te mai îngrijora pentru mine.

Abigail se uita la el cu afecțiune; știa că minte de dragul ei; nu avea cum să se descurce cu acești bani! Avea aproape șaptezeci de ani și muncise mult până acum, făcând cumpărături, gătind și reparând diferite lucruri prin casă. Îi era imposibil să-l poată răsplăti așa cum se cuvenea, pentru tot ce făcuse pentru ea și pentru mama ei, dar vroia măcar să-i poată da banii pe care îi datora. Cu mulți ani în urmă, fusese grădinarul tatălui ei, un simplu servitor.

Ea făcu ceaiul și se așeză lângă Bolly.

– Mă bucur că ți-ai găsit un loc în care să te duci, începu să zică. Apoi își deschise poșeta. Mi-au dat cinci lire în avans, continuă ea. Deocamdată, îți dau banii aceștia și pe urmă, cum mai primesc niște bani, îți mai trimit și ție.

El începu să protesteze, refuzând banii.

– Nu, Bolly dragă, ești prietenul meu și ai fost, de asemenea, prietenul părinților mei. Îmi pot permite acum să-ți dau salariile pe care nu le-ai primit de atâta timp, doar că îți voi da câte puțin, în fiecare săptămână. Nu îmi va lua prea mult timp, ca să mă achit de datoria față de tine, din moment ce voi avea o cameră unde să stau și voi primi și mâncare gratuit. Și sper că după aceea, să-mi pot relua serviciul de la spital, și poate vom găsi un locușor în care să locuim iar împreună și să lucrezi pentru mine, în continuare.

Ea îi zâmbi, încercând să nu-i arate că știa cam ce vârstă avea el și că nu va mai putea lucra, așa cum o făcea înainte. Își mai turnă puțin ceai, apoi continuă:

– Ce amuzant a fost unchiul Sedgeley, ieri. Mă întreb ce ar fi făcut el și mătușa Miriam, dacă aș fi acceptat invitația lor, de a veni în Gore Park și de a sta împreună cu ei. Ei l-au urât pe tata... Mătușa Miriam mi-a spus că sunt norocoasă că mi-am găsit o vocație și că astfel nu trebuie să mă mărit.

– Bineînțeles că te vei și mărita, domnișoară Abley, spuse Bollinger.

– E drăguț din partea ta să spui asta, Bolly, dar mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Am deja douăzeci și patru de ani și nu m-a cerut nimeni până acum... nici măcar vreo aluzie la asta. Eu sunt bună doar să ajut oamenii. În rest, sunt prea urâtă pentru ei.

– Vorbești prostii, domnișoară Abley. Doar că, încă nu ai găsit bărbatul potrivit, asta-i tot. Îl vei găsi, nu-ți face probleme.

– Da? Ei bine, atunci când se va întâmpla asta, mă voi mărita cu el, doar dacă te va lua și pe tine lângă noi, spuse ea,

cu fermitate în glas. Acum, hai să mergem și să vedem camera în care vei locui în această perioadă. Pe urmă, mergem să vedem un film, la cinema.

Această remarcă l-ar fi șocat pe unchiul Sedgeley, dacă ar fi auzit-o – să se ducă la cinema, la numai o săptămână de la înmormântarea mamei sale! Parcă îl și auzea spunând asta, dar nu conta pentru ea ce gândea el. Mama ei ar fi fost prima care i-ar fi sugerat să facă asta. Viața merge înainte și nu uiți pe cineva, dacă stai pe un scaun, la cinema și vezi un film...

În dimineața următoare, își luă rămas-bun de la Bollinger și plecă spre Amsterdam.

Pe lângă hainele obișnuite, își luase cu ea și uniformele albastre, de asistentă.

Abigail începu să-și facă iar calcule. Nu ar fi avut de ce să cheltuiască prea mulți bani – timbre pentru scrisorile către Bollinger și mici lucruri pentru ea. Deschise ziarul pe care însoțitoarea de bord i-l dăduse și începu să-l citească atentă, lăsându-și mintea să rătăcească.

Nu peste mult timp, văzu printre nori coasta Olandei.

Coborî din avion atunci când ajunse în Olanda. Se urcă într-un autobuz, cu destinația Amsterdam. Încă nu-i venea a crede că se afla cu adevărat în Olanda. Parcă abia își luase rămas-bun de la Bollinger...

Trebuia să ajungă în Apollolaan, așa că luă un taxi. Descoperi că se afla destul de departe, față de centrul orașului.

Când ajunse în Apollolaan, coborî din taxi, plăti șoferul și traversă strada, pentru a intra în clădirea impunătoare din fața ei. Clădirea era luxoasă, se putea observa după mașinile

parcate în față, după covorul elegant din hol și după uniforma impecabilă a portarului. Acesta o salută politicos, iar atunci când spuse cine este, îi luă valiza și o însoți până la al patrulea etaj. Acolo, o lăsă în fața ușii cu numărul 21. Pe plăcuța de pe ușă era scris „Domnul și doamna E.Goldberg".

Abigail trase aer în piept și sună la ușă.

Îi deschise o servitoare care, după ce auzi numele lui Abigail, o invită să intre, o îndemnă să se așeze pe un scaun și apoi dispăru. Abigail se uită la scaun – unul destul de subțirel, care nu ar fi suportat, cu siguranță, greutatea formelor ei rotunjite. Așa că rămase în picioare și se uită în jur. În antreu se afla un covor mai vizibil decât cel din hol; pereții erau acoperiți cu un tapet îngrozitor de urât, poleit cu aur, iar lângă scaunul acela micuț, pe care îl ignorase cu prudență, se afla o canapea micuță, acoperită cu catifea roșie. Lângă canapea, mai era un scaun cu spătar. O măsuță de perete din aur și marmură, ocupa spațiul dintre două uși, iar pe ea se afla un ceas franțuzesc și niște vaze cu flori. Abigail era însă o persoană cu mult bun-gust și se gândi că i-ar fi plăcut ca mama ei să-i fie alături, ca să comenteze împreună, despre acea casă. Pentru moment, se gândi la apartamentul ei cochet, de pe strada Cromwell, dar reveni repede cu gândul la prezent; să-și plângă singură de milă, nu avea nici un sens, își spuse ea. Se întoarse cu fața spre ușă pentru a observa cine se apropia de ea.

Aceasta trebuia să fie doamna Goldberg, pentru că arăta exact cum își imagina Abigail. Era o femeie de vârsta a doua, cu părul blond, cu niște ochi frumoși, albaștri și cu un chip de păpușă, încă atractiv. Aceasta îi zâmbi, îi întinse mâna și-i spuse cu o voce caldă:

– Ei, dragă, deci tu ești asistenta. Nu-ți pot spune cât de bucuroși suntem să te avem aici. Apoi, adăugă:

– Sunt epuizată, absolut epuizată! Zi și noapte am fost nevoită să am grijă de draga de Clara – știi, este atât de sensibilă, nu am putut s-o lăsăm în spital; deși sunt convinsă că a fost tratată cum trebuie, este obișnuită cu viața confortabilă.

Ochii ei albaștri îi trădau îngrijorarea.

– Să sperăm că ce a fost mai greu, a trecut. Doctorul Vincent va veni în fiecare după-amiază și în această seară va aduce și un specialist – unul foarte bun, te asigur – ca s-o vadă pe Clara și să decidă dacă trebuie operată sau nu.

Ea făcu o pauză și atunci Abigail o întrebă:

– Să înțeleg că vreți să mă duc imediat la ea? Dacă aș putea să mă duc totuși în cameră să-mi schimb hainele...

Doamna Goldberg zâmbi, devăluindu-și un dinte de aur.

– Faci asta, te rog? Eu, pur și simplu, trebuie să mă odihnesc. Prânzul îl servim la ora douăsprezece și jumătate.

Abigail îi zâmbi la rândul ei, sperând că doamna Goldberg o va invita totuși la o ceașcă de ceai. Avea nevoie de câteva minute pentru acomodare. Doamna Goldberg nu-i făcu o astfel de invitație, dar o însoți pe Abigail, până în camera sa.

Camera era drăguță, avea vedere spre Apollolaan și era mobilată cu lucruri confortabile. În plus, alături se afla și o baie proprie. Îndată ce rămase singură, Abigail se schimbă în uniformă, se spălă pe mâini și își îndesă părul în boneta impecabilă. După aceea, ieși din cameră.

Doamna Goldberg o aștepta. Ea apăru deodată de după o ușă și spuse cu convingere:

– Oh, ce rapidă ai fost și ce uniformă frumoasă ai!

Abigail o urmă pe doamna Goldberg și intrară în camera pacientei. Doamna Clara Morgan stătea tolănită pe multe perne. Unele erau aruncate pe podea, iar celelalte erau înghesuite în spatele ei. Ea spuse, obosită:

– Mă bucur că ai venit. Soră, sunt foarte amărâtă și am nevoie de multă grijă și atenție.

Abigail dădu ușor din cap și întrebă dacă doctorul îi lăsase vreun mesaj.

– Nu, răspunse doamna Goldberg. Oricum, trebuie să vină peste vreo două ore. Clara îți va povesti totul despre ea, nu-i așa, dragă?

Abigail se uită la pacientă – părea obosită.

– Ați vrea să vă fac o baie înainte de culcare și să vă așez mai confortabil în pat? o întrebă ea pe Clara.

Pacienta fu de acord și, în timp ce Abigail o spălă, ea îi povesti despre posibilitatea operației, despre nevoia de a se întoarce cât mai repede în State și despre amabilitatea prietenilor săi, soții Goldberg.

Abigail își dădu repede seama că pacienta ei era o femeie bogată, răsfățată și egoistă. Fusese văduvă de două ori și, deși avea cincizeci de ani, era încă atractivă. Era pregătită să se mărite din nou, în caz că găsea persoana potrivită.

Abigail asculta cu atenție, fără a fi invidioasă și într-un fel, i se făcu milă de doamna Morgan. Știa că aceasta se simțea singură și abandonată, în ciuda periilor ei de păr făcute din argint, a cămășilor de noapte de mătase și a nenumăratelor sticluțe de parfum. De aceea, căută să o înveselească puțin pe doamna Morgan.

– Cred că te vei descurca de minune, îi spuse Clara. Trebuie să admit că ideea unei asistente din Anglia nu mi-a surâs la început, dar m-am înșelat. Uniforma ta este cam demodată...

Abigail încuviință.

– Se încearcă să se schimbe uniformele în Anglia, dar, după cum vedeți, unele spitale sunt foarte vechi și preferă să păstreze aceste uniforme demodate. În special, bonetele – ele sunt ca un fel de insignă, toată lumea știe la ce spital lucrezi, doar uitându-se la bonetă.

– Și totuși, să știi că acea persoană care v-a făcut modelul de uniformă, a reușit să creeze o ținută sexy...

Abigail ținea în mână niște prosoape. Nimeni nu-i spusese până acum, că uniforma ei era sexy! Rămase câteva minute surprinsă, apoi spuse:

– Ce-ați zice de o băutură cu lapte? Mă duc să văd ce găsesc prin bucătărie.

Abigail măsură cu atenție, în proporții egale, laptele și apa. Apoi, așeză două pahare pe o tavă mică și se întoarse în camera pacientei. Puse tava pe noptieră, pe care se mai găseau câteva romane, un ziar și o mulțime de reviste și apoi, fiind înfometată, se îndreptă spre camera în care se servea masa.

Domnul Goldberg sosi și el acasă, pentru a lua prânzul, împreună cu ceilalți.

Era un bărbat gras, cu ochelari mari, puțin cărunt, dar cu un zâmbet fermecător. Abigail îl îndrăgi din prima clipă și nu fu deloc surprinsă să audă că avea o funcție importantă, în domeniul comerțului. O persoană cu un așa zâmbet, merita un serviciu de top! Soții Goldberg o așezară la masă între ei

și-i oferiră mâncare din belșug. Era frig și întunecat afară, dar înăuntru era cald și atmosfera era plăcută.

Ea acceptă să bea un pahar cu vin, în timp ce gazdele îi puseră întrebări și ea le răspunse cu politețe. I-ar fi plăcut să mai zăbovească puțin cu ei și la cafea, dar era totuși, în timpul serviciului. Se scuză de la masă și se duse în camera pacientei sale, pe care o găsi adormită.

Asta i se păru o bună ocazie pentru a-și despacheta puținele lucruri pe care le luase cu ea. Pe urmă, scrise în grabă o scrisoare lui Bollinger. Ar fi vrut să găsească timp pentru a o timbra, înainte de a se duce la culcare. Scrise adresa, dar simți un nod în gât, bănuind că în acel moment Bollinger stătea înghesuit într-o cămăruță în care singura priveliște erau pereții unei alte case.

Doctorul Vincent sosi destul de repede. Era un bărbat înalt, cam de treizeci de ani, cu trăsături regulate și cu un formidabil control asupra limbii engleze.

După ce o consultă pe doamna Morgan și vorbi puțin cu aceasta, se retrase cu Abigail într-o altă cameră, pentru a discuta despre pacienta lor.

– Soră, în această seară va veni un specialist. Bineînțeles, voi fi și eu lângă el. El este un chirurg cunoscut, care colaborează cu câteva spitale renumite. Mă încred foarte mult în opiniile sale. Mi-ar părea foarte rău ca pacienta noastră să fie nevoită să treacă printr-o operație, dacă nu este absolut necesar. Dacă o putem însănătoși cât de cât, ea ar prefera să se întoarcă în State cât de repede posibil. Sper că ești pregătită să stai aici, până când va pleca.

Abigail încuviință.

– Bun, atunci vom vedea ce va decide profesorul van Wijkelen.

„O persoană cu un asemenea nume, nu e în stare să decidă nimic“, își spuse Abigail în sine. Probabil avea barbă și își începea toate frazele cu „păi“... Probabil că nu-l va plăcea deloc, se gândi ea.

Doctorul Vincent începu din nou să vorbească așa că îl ascultă cu atenție și uită de profesorul van Wijkelen.

Acesta sosi pe seară, după ce pacienta servise încă un pahar cu lapte și unul cu apă.

Domnul și doamna Goldberg fuseseră plecați de acasă, așa că Abigail avusese timp să se ocupe puțin și de ea. Făcu o baie, își pudră nasul și se dădu cu puțin ruj pe buze. Rezultatele nu erau prea încurajatoare, își spuse ea, uitându-se în oglindă.

Se întoarse în camera pacientei, îi luă acesteia pulsul și temperatura și o așeză într-o poziție mai confortabilă. Apoi, auzi o ciocănitură în ușă și doctorul Vincent intră în cameră. Dar doctorul Vincent era complet eclipsat de bărbatul care îl însoțea. Acesta era un bărbat bine făcut, cu o figură care radia energie, în ciuda mișcărilor sale domoale. Era foarte chipeș, cu părul puțin cărunt, cu un nas expresiv și o gură bine conturată. Abigail îi observă imediat culoarea albastră a ochilor.

Doctorul Vincent îl prezentă pe bărbat doamnei Morgan și apoi spuse:

– Și aceasta este asistenta noastră, venită astăzi din Anglia și care văd că se ocupă deja de confortul doamnei Morgan. Domnișoară Trent, acesta este profesorul van Wijkelen, cel despre care ți-am vorbit mai devreme.

Acesta dădu mâna cu Abigail, uitându-se la ea cu o oarecare neplăcere, apoi spuse:

– Acum, doamnă Morgan, vă rog să-mi spuneți toate problemele dumneavoastră și să sperăm că eu și doctorul Vincent, vă vom pune din nou pe picioare.

Vocea lui era fermecătoare, profundă și liniștitoare, dar doamna Morgan nu putea suferi pe nimeni. Ea începu să-i relateze cu lux de amănunte despre toate temerile ei în fața acestei boli, în special despre frica de a-și pierde frumusețea și atractivitatea. După aceea, îi povesti cum rămăsese văduvă, de două ori.

Profesorul stătea tăcut, uitându-se fix la ea și ascultând-o cu atenție. Doctorul Vincent făcea același lucru, deși Abigail era convinsă că acesta mai ascultase cel puțin o dată aceste lucruri. De aceea, își fixă și ea privirea asupra doamnei Morgan, deși ar fi preferat de o mie de ori mai mult să se uite la profesor.

Profesorul se întoarse către Abigail și-i ceru s-o pregătească pe doamna Morgan de consult. Tonul îi era acum aspru și Abigail se întrebă ce se întâmplase cu căldura din glasul lui.

– Ăsta-i iubăreț! îi șopti doamna Morgan lui Abigail. Vezi să nu-mi strici părul, dragă!

Doamna Morgan arăta într-adevăr foarte bine, se gândi Abigail. Deodată, o auzi pe aceasta:

– Eu sunt gata doctore...

După ce termină consultația, profesorul spuse:

– Nu cred că este necesară operația, dar, pentru a fi sigur de asta, vreau să mai fac câteva teste și din păcate, acestea nu pot fi făcute decât la spital.

Doamna Morgan făcu o față drăgălașă și zise:

– Oh, nu, profesore! Am fost atât de nefericită acum o săptămână, când am stat acolo, încât m-am hotărât să-mi angajez o asistentă...

– În acest caz, pot să vă sugerez să o luați cu dumneavoastră, la spital. Se poate îngriji de dumneavoastră pe parcursul zilei, iar în timpul nopții, vă vom găsi o altă asistentă, care să știe să vorbească engleza. Cred că trei sau patru zile sunt suficiente, apoi vă puteți întoarce aici, pentru a aștepta rezultatele testelor. Dacă sunt satisfăcătoare, într-o săptămână vă punem la loc pe picioare și vă puteți întoarce acasă.

– Dacă spuneți dumneavoastră, profesore... Nu știu cum voi rezista în acel spital, dar poate, dacă o iau pe asistentă cu mine, voi reuși să îndur câteva zile.

Doamna Morgan îi zâmbi, dar fața profesorului rămase neclintită.

– Veniți să mă mai vedeți, profesore? întrebă doamna Morgan, încă zâmbind. După vizita dumneavoastră, am început deja să mă simt mai bine.

Chiar dacă profesorul Wijkelen se simți flatat de vorbele ei, nu o arăta în nici un fel.

– Mulțumesc, doamnă Morgan. Nu cred că este necesar să vă mai văd, până când nu veniți la spital. Voi aranja ca asta să se întâmple cât mai curând posibil și, bineînțeles, mă veți vedea acolo.

– Aștept cu nerăbdare și vă rog să-mi asigurați o cameră privată. Sunt atât de sensibilă, nu suport să văd alți bolnavi sau să aud sunetele acelea din spitale.

El se îndreptă spre ușă, dar își întoarse capul și-i spuse zâmbind:

– Sunt convins că doctorul Vincent va aranja totul pe placul dumneavoastră, doamnă Morgan. În plus, o veți avea lângă dumneavoastră pe asistentă, care vă va apăra de toate sunetele acelea înspăimântătoare.

O salută politicos pe Abigail și părăsi camera.

În mod surprinzător, veni din nou în după-amiaza următoare, după ce Abigail se întorsese din pauza pe care o avea zilnic. Acum, stătea alături de pacientă, citindu-i acesteia din New York Herald Tribune. Abigail citea foarte frumos, cu o voce caldă. Se bucurase de timpul liber din acea după-amiază. Dimineața fusese și ea încununată de succes. Doamna Morgan părea s-o placă; îi vorbise despre profesor tot timpul cât Abigail își făcu îndatoririle zilnice de asistentă.

– Un om încântător, dragă! spuse ea. Trebuie să aflu mai multe despre el; arată atât de bine și este atât de elegant! Te rog, dragă, să-mi spui tot ce auzi în legătură cu el. Poți să faci asta la spital, nu-i așa? întrebă ea zâmbindu-i lui Abigail.

Abigail îi răspunse că va face tot posibilul, în caz că va găsi acolo vreo asistentă care să vorbească engleza.

De aceea, ciocănitura în ușă le surprinse pe amândouă. Soții Goldberg erau plecați, deci nu aveau cum să fie ei.

Ușa se deschise și intră servitoarea, care o anunță pe Abigail că venise în vizită un bărbat.

– Oh, cred că au venit instrucțiunile de la spital. Mă duc să văd despre ce este vorba.

Vizitatorul se afla în camera de oaspeți. Abigail deschise ușa și-l văzu pe profesor, stând în fața ferestrei.

– Ah, dumneata erai? spuse ea atât de surprinsă, încât uită de maniere.

– Și de ce ești atât de mirată, soră? Doctorul Vincent nu a putut să vă anunțe că vin și de aceea am apărut așa, neinvitat.

– Oh, dar nu trebuie să-mi dați mie explicații, spuse ea cu blândețe. Bănuiesc că vreți s-o vedeți pe doamna Morgan.

– Nu, soră, nu vreau. Am venit să te informez că de mâine după-amiază va fi liber un pat, într-un salon privat. Fii bună și adu pacienta la spital, la ora trei. Vă va aduce o ambulanță; să iei cu tine suficiente lucruri, cât pentru trei zile, poate chiar patru. Ai grijă ca toate lucrurile doamnei Morgan să fie strânse până mâine la prânz, ca să nu pierdem timp.

El îi vorbi scurt și aspru și ea se întrebă de ce oare se purta atât de arogant cu ea. Apoi, îi răspunse pe un ton vioi:

– Foarte bine, domnule. Și acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc la pacientă.

El păru surprins, dar nu se obosi să protesteze. Doar după ce ea porni spre ușă, o întrebă:

– Care e numele tău?

După o scurtă pauză, ea îi răspunse:

– Trent, domnule.

El deveni nerăbdător și spuse:

– Știu deja asta, am făcut ieri cunoștință, dacă îți mai aduci aminte. În afară de Trent, cum te mai numești?

Ea vru să-i spună s-o lase în pace și să-și vadă de treburile lui, dar se răzgândi.

– Abigail, spuse ea, așteptând ca el să înceapă să râdă. De obicei, așa se întâmplă, când cineva îi afla numele. Era un nume neobișnuit și demodat. Dar el nu râse.

– De ce? întrebă el.

– M-am născut într-o zi de sâmbătă, spuse ea puțin îngrijorată că nu era englez și că era posibil să nu înțeleagă. Iar Abigail... Ea făcu o pauză, apoi continuă:

– Nu, e o explicație ridicolă și bănuiesc că nu aveți cum să înțelegeți...

El păru deranjat de remarca ei.

– Bănuiești greșit, spuse el. Sunt suficient de documentat în legătură cu versurile englezești – copilul născut într-o zi de sâmbătă trebuie să muncească din greu, pentru a-și asigura traiul, nu? iar „Abigail" este un termen folosit acum câteva sute de ani și înseamnă „servitoare", nu-i așa?

– Cât de inteligent sunteți! zise Abigail cu căldură în glas.

– Și părinții tăi au fost atât de siguri că vei fi nevoită să muncești din greu pentru a-ți asigura traiul, încât ți-au dat acest nume?

Ea îi răspunse încet, pentru că discuția începea să devină dureroasă:

– Ei au luat-o doar ca pe o glumă. Și acum, domnule vă rog să mă scuzați...

Ea îl lăsă pe profesor acolo și se întoarse la pacienta sa.

Seara, Abigail, în timp ce-și peria părul, începu să se gândească la profesor. Era cel mai chipeș bărbat pe care îl

văzuse vreodată, dar și cel mai arogant. Dar trebuia să existe vreun motiv pentru care se uitase la ea cu atâta neplăcere, atunci când făcuseră cunoștință, se gândi ea. Era într-adevăr simplă, chiar urâțică, dar nu o urâțenie care să iasă în evidență, nu avea dinții ieșiți în afară, nu era sașie, nasul îi era unul foarte obișnuit. Și totuși, se uitase la ea de parcă ar fi fost un monstru! Își dorea mult să ajungă să-l cunoască mai bine și asta nu pentru că era atât de chipeș. Pur și simplu i se părea un bărbat interesant, căruia îi tot găsea scuze pentru atitudinea lui față de ea, neștiind nici ea prea bine de ce. Se așeză în pat, întrebându-se ce făcea oare, în acel moment. Ideea că poate era unul dintre bărbații aceia cu o căsătorie fericită, îi întrerupse somnul pentru câteva minute. Dar tot ea se gândi că nu părea a fi însurat și în cele din urmă adormi fericită.

Capitolul 2

Spitalul era ascuns în spatele unor case vechi. Și el era vechi, la rândul său, deși Abigail observă că interiorul era destul de modern, în ciuda coridoarelor lungi și reci, a pasajelor mici și întunecate și a grădinilor mari, goale.

Camera doamnei Morgan se afla la al treilea etaj, într-un salon privat și, deși mică, era frumos mobilată, iar priveliștea asupra întregului oraș era minunată.

Abigail o așează pe doamna Morgan în pat, o ajută să-și schimbe hainele, îi aranjă părul, îi găsi romanul pe care aceasta îl citea, îi desfăcu bagajele și se duse apoi s-o caute pe sora Word.

Zuster van Rijn era bătrână și grasă, dar stăpânea perfect limba engleză. Ea o pofti pe Abigail să intre în micul ei birou și o asistentă le aduse câte o cafea. Zuster van Rijn citi fișa pacientei și spuse:

– Nu pare prea grav. Profesorul van Wijkelen nu operează niciodată pe cineva, dacă nu este absolut necesar. Dar trebuie

să aibă toate testele făcute. Ea poate să facă radiografia și analizele de sânge în această după-amiază, mâine testul cu mâncare; să-i dai să mănânce în seara asta doar ceva cu lapte. Am înțeles că stai cu ea, așa mi-a spus profesorul.

– Da, doamna Morgan este puțin cam neliniștită.

Zuster van Rijn zâmbi ușor.

– Bine, zise ea. Ai pregătită o cameră, la Casa Asistentelor. Vrei să te duci acum? În următoarea jumătate de oră, nu ai nimic de făcut pentru doamna Morgan. Oricum, dacă are nevoie de ceva, poate să sune din clopoțel și va veni o asistentă. Îi voi spune lui Zuster de Wit să-ți arate camera.

Zuster de Wit o conduse, trecând prin niște coridoare lungi. Deodată, se opri.

– Aici, spuse ea, zâmbind.

Camera părea confortabilă deși era puțin cam întunecată.

– Ce drăguț. Mulțumesc mult, spuse Abigail.

Zuster de Wit zâmbi din nou și plecă în grabă.

Abigail începu să-și despacheteze lucrurile. Nu luase cu ea multe haine – mai mult uniforme, haina ei groasă de iarnă, o fustă și un pulover, ghetele și un fular tricotat de ea. Îi luă doar câteva minute pentru a-și pudra nasul și a-și lega părul mai strâns. Era aproape ora patru, când închise ușa de la cameră. Se duse în camera doamnei Morgan, găsind-o pe aceasta dormind.

Lucrând în spitalul din Amsterdam, era la fel ca atunci când lucra în spitalul din Londra. La ora șase și jumătate lua masa împreună cu celelalte asistente – o masă substanțială, cu supă de mazăre, cu friptură de porc și garnitură de vegetale și cafea la discreție.

Se întoarse în birou pentru a da raportul, apoi se duse să stea cu doamna Morgan. La ora opt și jumătate, chiar înainte de a veni asistenta din tura de noapte, doctorul Vincent veni s-o vadă pe doamna Morgan. El ascultă cu răbdare micile nemulțumiri ale acesteia și-i recomandă să asculte sfaturile lui Abigail.

După ce sosi asistenta de noapte, Abigail se retrase în camera ei. Nu după mult timp, auzi pe cineva bătând în ușă. Era una dintre asistente. Aceasta o pofti pe Abigail să vină într-o cameră alăturată, să se uite și ea la televizor. Deși era obosită, Abigail acceptă și se deconectă puțin de la realitate. Deși nu înțelegea mai nimic, vorbindu-se în olandeză, i se păru amuzant să le vadă pe celelalte asistente, întrecându-se în a-i traduce emisiunea, folosind câteva cuvinte în engleză, dar mai mult semne. Era o ușurare pentru ea să afle că asistenta care stătea noaptea cu doamna Morgan se descurca destul de bine în engleză și mai ales că doamna Morgan părea s-o placă.

După ce se termină emisiunea de la televizor, Abigail se retrase în camera ei, ducându-se la culcare.

A doua zi dimineață, se trezi foarte veselă, cum nu mai fusese de ceva timp.

În timp ce servea micul dejun, își dădu seama care era motivul bucuriei sale: în acea zi urma să-l vadă pe profesor.

Așa se și întâmplă. Îl văzu pe coridor, din depărtare și i se păru amuzant faptul că toate asistentele fugeau din calea lui. Când se apropiară unul de celălalt, ea îi ură un călduros „bună dimineața“, dar primi în schimb o privire rece, distantă. Dezamăgirea ei fu puternică, i se citea pe față.

Ea își găsi pacienta în toane bune; dormise bine și testul cu mâncarea era aproape terminat. Asistenta din tura de noapte îi raportă totul lui Abigail, cele două retrăgându-se în cabinetul asistentelor. Deodată, auziră vocea profesorului:

– Îmi acordați și mie puțină atenție, domnișoarelor? întrebă el, sarcastic.

Mica fată olandeză începu să se fâstâcească, de parcă ar fi fost un hoț prins în timpul jafului, însă Abigail îi răspunse cu fermitate:

– Desigur, domnule.

Această simplă remarcă păru să-l deranjeze foarte tare pe profesor.

– Sunteți amândouă de serviciu, nu-i așa? întrebă el.

– Nu, doar eu, spuse Abigail cu hotărâre. Tocmai discutam raportul și după aceea, ea va ieși din tură.

– Când voi avea nevoie să mi se amintească durata turei asistentelor, te voi întreba cu siguranță pe tine, soră Trent.

Ea îl privi cu drăgălășenie. Probabil că era unul dintre acei oameni care dimineața se trezesc morocănoși și își revin pe parcursul zilei, își spuse Abigail. Se gândi că ar trebui să-și ceară scuze.

– Nu am vrut să vă supăr, domnule, spuse ea, încet.

– Testul cu mâncarea este gata? o repezi el.

Ea se uită la ceas.

– Ultima probă o voi pune peste cincisprezece minute, domnule.

– Asta dacă pacienta nu se va plictisi așteptându-te și nu și-o va pune singură.

– Oh, nu, spuse ea serioasă. Nu ar face asta. Știți, i-am explicat cât de important este să vă urmeze sfaturile. Are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

Pentru o clipă, crezu că el va începe să râdă, dar asta nu se întâmplă. El îi spuse cu răceală:

– Vreau ca până după-amiază, doamna Morgan să fie pregătită pentru gastroscopie. Ocupă-te de asta, soră Trent.

El se întoarse către asistenta de noapte, care tăcuse în tot acest timp și-i spuse ceva, pe limba lor. Aceasta îi zâmbi încurcată, se uită la Abigail și plecă în grabă. Abigail luă registrul în care se afla raportul și dădu să plece, dar auzi din nou vocea profesorului.

– Un moment, soră Trent. Vreau să te întreb ceva. Asta îți stă în obicei, să nu respecți doctorii și să le răspunzi cu atâta obrăznicie?

– Nu, nu-mi amintesc să mai fi făcut asta vreodată, dar vedeți, doctorii de la spitalul din Londra, unde am lucrat, mi-au răspuns întotdeauna la bună dimineața...

Se uită cu atenție la fața lui. Era conștientă că întrecuse puțin măsura, dar nu-i plăcea să fie tratată „de sus". El părea într-adevăr nervos.

– Domnișoară, spuse el, mă deranjezi enorm de mult.

Abigail rămase tăcută.

Nu-l mai văzu până după-amiază, în sala în care urma să se facă gastroscopia. Se mai aflau acolo două asistente și anestezistul care, în opinia lui Abigail, părea un bărbat amabil. Abigail o ținu de mână pe doamna Morgan, în timp ce acesteia i se făcu anestezia.

Abigail așeză pătura peste pacientă, în timp ce o încuraja pe aceasta.

– Stați liniștită, doamnă Morgan, profesorul trebuie să apară imediat.

Acesta sosi, se așeză lângă pacientă, ignorând-o total pe Abigail, lucru la care se aștepta.

El îi vorbi ușor pacientei.

– Vă simțiți puțin ametită, nu-i așa? O să vă simțiți și un pic amorțită, dar asta-i tot. Doar o jenă, nimic mai mult. N-o să dureze mult. Am să vă așez capul pe o pernă și am să vă rog să deschideți gura, atunci când vă voi spune eu.

Examinarea reuși, doamna Morgan fu foarte cooperantă, spre surprinderea lui Abigail.

Era deja ora trei; Abigail stătea de câteva ore lângă doamna Morgan, când profesorul intră în salon. Se ridică în picioare, așteptând reacția lui. El nu scoase însă nici un cuvânt. Apoi se apropie de doamna Morgan și începu să discute cu ea. După un timp, îi zise lui Abigail:

– Soră, mai vreau o analiză de sânge. Nu am găsit nimic rău, dar mai am nevoie de o confirmare, înainte de a lua decizia finală.

– Bine, profesore, spuse ea încet.

– Te simți confortabil aici, soră? Toată lumea e amabilă cu tine? Ai timpul tău liber?

– Da, mulțumesc, răspunse ea repede. Sunt foarte mulțumită.

– Ești? Eu credeam altceva. Atunci, pot spune că te descurci de minune în a-ți ascunde mulțumirea.

– Eu... eu... se fâstâci ea.

– Nu e nevoie să te scuzi, soră Trent, cu toții avem probleme personale, probleme care de fapt, nu sunt chiar atât de grave pe cât credem noi.

Abigail se înroși toată. El o privi puțin și apoi plecă.

Se apropia pauza de prânz, așa că Abigail își schimbă hainele și se hotărî să plece în oraș.

Stătu ore întregi în fața vitrinelor, uitându-se la prețuri, încercând să se decidă ce va cumpăra, atunci când va avea bani. Nu uitase nici de promisiunea făcută lui Bolly că atunci când va primi primul salariu, îi va trimite și lui niște bani.

Doamna Morgan mai stătu în spital încă trei zile, devenind din ce în ce mai veselă, după aflarea veștii că operația nu era necesară. Mai mult, profesorul o vizitase în fiecare zi, iar ea nu făcuse un secret din faptul că-l plăcea. El stătea cu ea câte zece minute sau chiar mai mult, ascultându-i toate temerile în legătură cu boala și liniștind-o în privința lor. Și totuși, se prefăcu că nu o aude, atunci când îl invită la ea acasă, în Long Island. Cu Abigail, profesorul abia vorbea și atunci când o făcea, avea o răceală în glas, lucru care o întrista nespus.

În a șasea zi, se întoarseră acasă, de data aceasta cu mașina domnului Goldberg. Profesorul îi făcu o vizită doamnei Morgan, asigurând-o din nou că se va însănătoși rapid, apoi plecă.

Într-una din zile Abigail îl văzu pe profesor înconjurat de asistente, de studenți, de fizioterapeuți și de asistenți sociali. Așadar, era o personalitate în domeniu, își zise Abigail, deși părea total inconștient de acest lucru.

Zilele următoare trecură într-un mod plăcut. Doamna Morgan putea deja să se ridice din pat și să meargă puțin, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare de a se întoarce acasă, în State. Abigail primi câteva scrisori de la Bolly și își dădu seama că traiul lui era destul de dificil. Se hotărâse deja să-i trimită lui tot salariul, fiind convinsă că doamna Morgan o va

ruga să mai stea o săptămână cu ea, poate chiar mai mult și astfel, va mai primi niște bani. Era hotărâtă ca, imediat ce se va întoarce în Anglia, să se ducă la agenție și să ceară un nou serviciu. Și totuși, era puțin tristă, știind că nu-l va mai vedea niciodată pe profesor. Știa că este ridicolă, probabil că el nici nu va realiza că a plecat. Așa că se hotărî să nu se mai gândească la asta și să iasă în schimb în fiecare zi la plimbare, pentru a vizita întregul Amsterdam.

Într-o dimineață, doamna Morgan o întrebă dacă mai era dispusă să stea cu ea încă o săptămână.

– Dragă, știu că de fapt nu mai am nevoie de ajutorul tău, dar m-am obișnuit să-mi stai mereu prin preajmă. În plus, vreau ca prietenii mei, Dolly și Eddy Goldberg, să nu mai fie nevoiți să mă îngrijească. Mi-am programat plecarea fix peste o săptămână. Ce zici, stai cu mine până atunci?

Își deschise poșeta din piele de crocodil și scoase de acolo un plic.

– Uite, dragă, acesta e salariul tău. M-am gândit că vrei bani gheață, așa că l-am rugat pe Eddy să se ocupe de asta. Sunt convinsă că ai pus deja ochii pe ceva drăguț, să-ți cumperi.

Abigail încuviință și puse plicul în poșetă. Apoi, se hotărî ca mai târziu, în timpul liber, să se ducă la poștă și să-i trimită banii lui Bolly.

Intrând în camera ei, Abigail deschise plicul. Înăuntru se afla salariul ei pe două săptămâni și în plus, echivalentul în bani al biletului de călătorie, cu care sosise. În schimb, banii pentru biletul de întoarcere nu erau acolo, dar poate că urma să-i primească în săptămâna următoare, se gândi ea.

Își schimbă hainele și se pregăti să iasă în oraș.

Afară era frig și norii căpătaseră o nuanță gălbuie.

Intră în oficiul poștal, unde căldura își făcu simțită prezența. Își scoase mănușile și se îndreptă spre ghișeu.

Trecu ceva timp până reuși să se înțeleagă cu funcționarul, iar apoi dezamăgirea îi fu și mai mare. Nu putea să trimită banii prin poștă, trebuia să se ducă la o bancă, dar banii ar fi ajuns cu întârziere. Abigail nu vroia asta, își dorea ca Bolly să-i primească în aceeași zi sau maximum cu o zi întârziere.

– Vă mulțumesc pentru explicații, zise ea, trebuia să-mi dau seama de lucrul acesta.

Funcționarul îi zâmbi politicos.

– Pot să te ajut cu ceva? se auzi vocea profesorului.

Abigail se întoarse spre el.

– O, ce ciudat să vă întâlnesc aici, domnule! Nu cred că mă puteți ajuta, dar vă mulțumesc, oricum.

– De ce e ciudat, soră Trent? Și eu scriu scrisori, să știi.

– Da, sunt convinsă că scrieți, dar mă gândeam că aveți pe cineva care să vi le trimită.

– Chiar așa? Ia zi, cum te pot ajuta?

„Ce om insistent! Nu se lasă până nu obține un răspuns“ își zise ea în sine.

Ea îi explică, puțin jenată de prostia ei.

– De ce zici că ai fost proastă? Nu aveai de unde să știi. Câți bani vrei să trimiți?

– Patruzeci de lire. Nu, trebuie să mai iau din ei... spuse ea, aducându-și aminte că trebuia să dea și agenției comisionul de 12,5%. Cât fac 12,5% din patruzeci de lire? îl întrebă ea, încurcată.

– Cinci lire. De ce?

– Păi, atât trebuie să dau agenției, cât timp cât voi lucra pentru ei.

– Ce șarlatani!... Uite, întâmplarea face să am niște treburi prin Londra și să fac un drum până acolo. Duc eu banii, dacă tot ești atât de nerăbdătoare să-i trimiți.

Abigail se uită mirată la el.

– Dar dumneavoastră nici măcar... sunteți foarte amabil, dar nu pot să vă deranjez. Oricum, peste o săptămână mă întorc la Londra.

– A, chiar vroiam să-ți spun ceva... Ți-aș fi recunoscător dacă ai mai rămâne câteva săptămâni în Amsterdam. Am un pacient pe care îl voi opera peste zece zile și care va avea nevoie de îngrijire specială, cât timp va sta în spital și poate și după aceea, când se va întoarce acasă. Vei primi onorariul pe care l-ai primit și până acum.

Deși era surprinsă de propunerea profesorului, îi răspunsese calm:

– Bine, profesore, sunt dispusă să stau atâta timp vât veți mai avea nevoie de mine.

– Foarte bine, consider problema rezolvată, spuse el zâmbind.

Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind, se gândi ea, în timp ce respirația i se acceleră de emoție. Era atât de fermecător, încât știa că dacă i-ar fi propus să rămână pentru tot restul vieții ei, ar fi acceptat fără să ezite. Dar zâmbetul lui dispăru, în doar câteva momente.

– Dă-mi adresa persoanei care trebuie să primească banii și voi avea grijă ca aceștia să ajungă la el sau la ea.

– La el, spuse Abigail, în timp ce îi dădu plicul cu banii și cu adresa.

Ea uitase comisionul agenției, dar el nu.

– 12,5%? întrebă el.

Se părea că el începea să se grăbească.

– Eu... vă voi returna banii din salariul meu de săptămâna viitoare... Dar sunteți sigur că...

– Nu te mai agita atâta, domnișoară Trent.

El îndesă plicul într-un buzunar, cu aerul unui om care găsește cele patruzeci de lire ca fiind de cheltuit pe mărunțișuri zilnice, o salută politicos pe Abigail și plecă.

În timp ce se întorcea spre casă, Abigail simți o bucurie nespusă, știind că Bolly urma să primească banii cât de curând.

Trei zile mai târziu, profesorul îi făcu o vizită doamnei Morgan. Abigail nu era acasă, fiind în timpul ei liber, iar profesorul nu-i lăsă nici un mesaj.

Cu o seară înaintea plecării doamnei Morgan, el veni din nou. Abigail împacheta hainele prietenei sale, fiind înconjurată de nenumărate pălării, de mormane de rufărie și de o grămadă de genți și de valize. Evident, doamna Morgan nu era îngrijorată de excesul de bagaje. Ea era așezată comod pe canapea, dând instrucțiuni. Părea să se simtă foarte bine și era remarcabil de atractivă. În schimb, Abigail arăta mai neîngrijită decât de obicei, nu mai avusese timp de ea. Singurele ei gânduri erau îndreptate către Bollinger – primise o scrisoare îmbucurătoare de la el, în care îi mulțumea pentru bani, dar simțea că îi ascunde ceva. În timp ce se gândea la asta, auzi o ciocănitură în ușă și aceasta se deschise. Profesorul și doctorul Vincent intrară în cameră. Abigail nu fu prea încântată de vizita lor, știind că aspectul ei cam lăsa de dorit.

– Am înțeles că o vei duce pe doamna Morgan la Schipol, mâine dimineață. Vei fi luată de acolo și dusă direct la spital. Poate poți să aranjezi să-ți iei bagajul cu tine, îi spuse profesorul lui Abigail. Ai multe bagaje?

– O singură valiză, îi răspunse ea, ușor jenată.

– Foarte bine. Voi lăsa mâine la spital un mesaj pentru tine. O seară plăcută, soră.

La Schipol, în timp ce-și luau rămas-bun, doamna Morgan îi zise lui Abigail:

– Știam eu că am uitat ceva, dragă! Trebuie să-ți dau banii.

Ea dădu să deschidă poșeta, dar era prea târziu. Trebuia să se urce în avion, se anunțase deja plecarea.

Abigail rămase încremenită. Unde urma să-i trimită banii? La ce adresă? Doamna Morgan știa că și-a găsit un alt serviciu, dar atâta tot, fără alte detalii. Spera doar că aceasta se va gândi să-i trimită banii pe adresa agenției. În acest caz, trebuia să sune la agenție, ca să-i anunțe. Și cum rămânea cu costul biletului ei de întoarcere, cheltuială care trebuia suportată tot de doamna Morgan?

Ce să facă? Mai avea doar câteva lire. Dacă profesorul se răzgândise și nu mai vroia s-o angajeze pentru următorul lui pacient? Cu o zi în urmă, făcuse imprudența de a-și cumpăra o pereche de pantofi și acum nu mai avea bani nici cât să-și plătească drumul de întoarcere. Apoi, își dădu seama că fusese păcălită de două ori: pe lângă doamna Morgan, profesorul îi spusese că va fi luată de la aeroport, dar de unde să știe cine era persoana care trebuia să facă asta?

Gândurile negre îi fură întrerupte de vocea profesorului. Nu-l văzuse, dar el era acolo, lângă ea, luându-i valiza din mână.

– Bună dimineața, profesore! zise ea după ce-și mai reveni puțin din surprindere.

Profesorul îi răspunse încruntat:

– Hai odată, soră!

Mergea cât mai aproape, nu putea risca să se piardă de el.

Afară erau multe mașini parcate și se întrebă care dintre ele era a lui.

Se opriră în fața unui Rolls-Royce argintiu și se urcară în el.

– Bănuiesc că ați venit chiar dumneavoastră să mă luați, pentru a economisi timp și a-mi spune mai multe detalii despre pacient.

Abigail se uita atentă la fața lui. Nu zâmbea, dar era convinsă că în sufletul lui se amuza copios.

– Un doctor, spuse el. Profesorul de Wit, în vârstă de șaptezeci de ani. Va avea o cameră în salonul privat și vei lucra cu Zuster van Rijn, cu care îți vei stabili programul și timpul liber.

În fața spitalului, Abigail coborî din mașină și spuse:

– Vă mulțumesc că m-ați ajutat să trimit banii.

– Ce faci atâta caz din asta? o întrebă el cu aroganță.

– N-o să mai fac, zise ea supărată. Se pare că mulțumirile și aprecierile nu vă încălzesc cu nimic.

Intră în spital, nemaiașteptând să vadă ce va face portarul cu valiza ei.

Era în mijlocul holului de intrare, când deodată, în spatele ei, îl auzi pe profesor râzând cu poftă.

Abigail se reacomodă repede cu spitalul. Primise aceeași cameră și de data asta, îi era mai ușor, pentru că le cunoștea

deja pe unele asistente și acestea o întâmpinară cu căldură, ca pe o veche prietenă. Și Zuster van Rijn părea bucuroasă s-o revadă.

– Vrei să lucrezi ca și până acum și să-ți iei o după-amiază liberă? Știu că nu prea e corect să nu lucrezi în schimburi cum fac celelalte fete, dar pot să găsesc pe cineva care să te înlocuiască, atunci când ești liberă. Va fi aceeași asistentă de noapte, cu care ai mai lucrat. Ești mulțumită?

– Foarte mulțumită, îi răspunse Abigail. Oricum, timpul liber nu o interesa foarte mult, din moment ce nu avea bani, pe care să-i cheltuiască.

Abigail o însoți pe Zuster van Rijn, pentru a face cunoștință cu pacientul.

Îi plăcu din primul moment. Stătea în pat și, deși avea fața palidă, arăta încă bine pentru un om în vârstă. Cu excepția unei șuvițe de păr alb, era chel, dar acea șuviță îl făcea să arate prezentabil, iar ochii lui albaștri erau vioi. Abigail dădu mâna cu el și își dădu seama că, în ciuda privirii lui jucăușe, trecea prin niște dureri destul de mari.

Zuster van Rijn o lăsă cu pacientul, iar profesorul de Wit spuse:

– Trage-ți un scaun, draga mea, și hai să mai vorbim, să ne cunoaștem mai bine. Cred că Dominic vrea să mă țină vreo săptămână în pat, până să mă opereze, pentru a face fizioterapie, transfuzii de sânge și alte minunății de genul acesta, care îmi sunt oferite cu generozitate.

Abigail râse împreună cu el. Așadar, numele profesorului era Dominic, își spuse ea. Îl asculta în continuare pe bătrânul

pacient, care stăpânea aproape la perfecție limba engleză. Astfel, află că acesta dormise prost, că nu mâncase aproape nimic, că soția lui murise în urmă cu douăzeci de ani, în acest timp fiind îngrijit de o menajeră și că-i țineau companie un cățel, o pisică, un arici pe jumătate domesticit, o familie de iepuri și un corb. Când tocmai își exprimau părerile în legătură cu păsările ținute în colivii, intră profesorul.

Cei doi bărbați erau prieteni vechi, observă Abigail. Și era evident faptul că cel mai în vârstă avea încredere totală în sfaturile celuilalt, mai tânăr. El asculta tăcut, în timp ce profesorul îi explica amănunțit ce trebuia să facă și de ce.

– Pare promițător ce spui tu, Dominic. Înțeleg că voi fi un om nou, după ce te vei ocupa de mine.

– Să spunem că vei fi iar pe picioare, pentru următorii zece sau cincisprezece ani.

– Și sora ce spune, este de acord cu profesorul? o întrebă pacientul.

Abigail zâmbi și spuse, cu sinceritate:

– Eu nu mă gândesc niciodată la eșec – operația făcută de profesorul van Wijkelen va fi cu siguranță un succes.

Ea se uită la profesor și observă că acesta o fixa cu o privire sarcastică. Dar Abigail îl iubea și știa că are de fapt un suflet bun. Cineva sau ceva îl făcuse să devină un om rece și morocănos. Se întreba cine oare făcuse asta și simțea ura față de acea persoană. Ea îl văzuse o singură dată zâmbind și și-ar fi dorit să-l vadă mai des făcând asta dar, în acel moment, părea imposibil.

Zilele trecură repede. Abigail avu destul timp liber, timp în care vizită cât mai mult din oraș. Pacientul se simțea mai bine

și asta datorită transfuziilor de sânge. Era un mare cititor, un scriitor grozav și chiar o companie plăcută de conversație. Abigail era fascinată de el, ca toți ceilalți care intrau în contact cu el.

Cu o zi înainte de operație, îi dădu banii lui Abigail. Aceasta era însă îngrijorată din cauza lui Bollinger. Primise o scrisoare ciudată de la el. Acesta îi spusese să nu-i mai trimită bani, cel puțin o săptămână.

Profesorul îl vizita pe pacient în fiecare zi, dar cu Abigail se purta cu aceeași răceală politicoasă, cu care o obișnuise.

Operația fu un succes. Abigail stătu alături de pacient pe toată durata operației. Profesorul era un chirurg nemaipomenit, foarte concentrat asupra muncii sale, își spuse Abigail.

Ea aduse pacientul înapoi în salon și, în timp ce-l așeza pe acesta mai confortabil în pat, auzi glasul profesorului:

– Nu vreau să rămân singur, soră. Dacă vrei să-ți iei liber, va veni altcineva să aibă grijă de el. E clar?

– Foarte clar, mulțumesc, răspunse ea. Nu avea nici cea mai mică intenție de a-și lua liber; îi promisese profesorului de Wit că va rămâne lângă el și vroia să se țină de cuvânt.

Cu jumătate de oră înainte să iasă din tură, apăru Zuster van Rijn, care îi spuse că asistenta de noapte se îmbolnăvise și că nu avea cine s-o înlocuiască.

– Crezi că este posibil...

– Da, desigur, răspunse Abigail. Voi pleca de aici la ora opt, voi lua cina și mă voi întoarce la miezul nopții.

Zuster van Rijn răsuflă ușurată.

– Asta e bine – mâine dimineață voi găsi pe cineva care să stea în locul tău, ca să dormi și tu câteva ore.

Așa că, în timpul nopții, când profesorul veni să-l vadă pe pacient, o găsi pe Abigail lângă patul acestuia.

– De ce ești încă aici? Unde este asistenta din tura de noapte?

– E în regulă, domnule. Sora Tromp s-a îmbolnăvit și nu a fost destul timp pentru a găsi o altă asistentă, care să stea toată noaptea.

– Și până când stai?

– Până când Zuster van Rijn va găsi pe altcineva să stea aici.

– Ți-ai luat zilele libere?

– Prefer să nu mi le iau, până când starea pacientului nu se va îmbunătăți.

– Cum vrei, soră, spuse el cu indiferență.

La ora șapte dimineața, profesorul veni din nou. Abigail, cu ajutorul unei alte asistente, făcuse patul pacientului și-l așezase pe acesta, sprijinit pe perne.

Profesorul părea odihnit, era proaspăt bărbierit și impecabil îmbrăcat. Abigail în schimb, avea o față obosită și palidă și se întristă puțin din cauza asta, știind că profesorul nu avea de ce să se uite la ea cu admirație. Ba mai mult, acesta chiar îi spuse:

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un somn bun, soră Trent.

– Bineînțeles că are nevoie de somn, îi luă apărarea profesorul de Wit. Doar pentru că tu alegi să lucrezi până la epuizare, asta nu înseamnă că trebuie să-i obligi pe ceilalți să facă același lucru.

– Nu am obligat pe nimeni să lucreze până la epuizare. Sora Trent lucrează întocmai ca celelalte asistente și în plus,

are limbă să vorbească. Dacă simte că nu mai poate face față îndatoririlor, trebuie doar să spună, spuse profesorul și ieși din cameră.

Câteva zile mai târziu, profesorul îi zise lui Abigail:

– Soră, dacă ești liberă mâine după-amiază, aș vrea să mă însoțești – vrea cineva să te vadă.

– Cine? întrebă ea.

– O să vezi, îi răspunse el, dar văzând că era pe cale să refuze, îi zâmbi fermecător și o rugă frumos.

Capitolul 3

În după-amiaza următoare, profesorul o așteptă pe Abigail în fața spitalului. Când aceasta sosi, o pofti să urce în mașină.

– Nu vrei să știi unde te duc?

– Ba da, bineînțeles că vreau; dar observ că nu intenționați să-mi spuneți, așa că mai bine nu întreb.

– Mergem la mine acasă.

Asta o sperie puțin pe Abigail.

– Pentru ce? întrebă ea.

– Ți-am spus că vrea cineva să te vadă – mi se pare cel mai potrivit loc.

– Înțeleg, zise ea.

Nu înțelesese nimic, dar nu vroia să-l întrebe cu cine se vor întâlni, știind că el asta aștepta.

– Foarte înțelept din partea ta, îi zise el, parcă citindu-i gândurile. Nu intenționez să-ți spun. Cum îl găsești pe profesorul de Wit?

– Determinat să se facă bine cât mai repede, răspunse ea, neînțelegând ce urma să se întâmple.

– Da, și eu sper asta. Am văzut că vă înțelegeți bine. Sper că ești pregătită să mergi cu el acasă, pentru câteva zile.

– Desigur.

Ajunseră în fața unei case vechi, dar frumoase.

Intrară și Abigail nu-și putu stăpâni admirația:

– Ce casă frumoasă, e perfectă!

El deschise o ușă și-i spuse:

– Vrei, te rog să aștepți aici?

Ea intră în cameră, iar profesorul plecă, trăgând ușa după el.

Abigail începu să admire tablourile de pe pereți. Erau portrete cu cei din familia lui, se gândi ea.

Ușa se deschise și Bollinger intră în cameră.

Ea țipă de bucurie.

– Bolly! Oh, Bolly! și izbucniră în lacrimi.

– Gata, gata, domnișoară Abby, liniștiți-vă...

– Oh, Bolly, sunt atât de fericită să te văd! De ce plâng oare, nu-i așa că sunt o proastă? Dar cum ai ajuns aici, în casa profesorului? îl întrebă ea, neliniștită.

– Știi când profesorul mi-a adus banii de la tine? Ei bine, l-am invitat la o ceașcă de ceai și i-am povestit puțin despre noi doi, iar el mi-a spus: „Bine, Bollinger, din moment ce domnișoara Trent va mai sta în Amsterdam o săptămână sau chiar două, de ce nu vii și tu acolo, poate îți găsești ceva de lucru, ca să fii aproape de ea". I-am spus că nu e chiar atât de ușor să-ți găsești de lucru, la vârsta mea. Atunci, mi-a zis: „Aș avea nevoie de un grădinar pentru o săptămână sau două. Ce zici, te interesează?" Și uite-mă aici, domnișoară Abby. Am primit salariul în avans, așa că nu e nevoie să-mi mai dai bani.

– E minunat! strigă Abigail. Nu-mi vine să cred! Îți place de el, Bolly?

– Da, îmi place foarte mult, domnișoară Abby.

– Oh, Bolly, e ca și cum am fi din nou acasă! Și am să continuu să-ți dau bani, pentru că îți aparțin, sunt munciți de tine. Acum îmi pot permite, în sfârșit, să te plătesc.

– Dacă așa te simți mulțumită, domnișoară Abby... Cât timp crezi că vei mai sta aici?

– Nu știu exact. Încă vreo două săptămâni, poate chiar mai mult. Dar unde o să locuiești?

– Aici. Am o cameră sus, foarte cochetă și călduroasă.

– Nu trebuie să muncești prea mult, nu?

– Nu, draga mea, stai liniștită. Puțin grădinărit aici și puțin la casa profesorului de la țară.

Ușa se deschise și apăru o femeie, care se prezentă imediat:

– Mevrourv Boot – menajera.

– Domnișoara Abigail Trent.

– Profesorul vă roagă să vă întoarceți la spital. Peste cinci minute va sosi mașina să vă ducă acolo. Pe el, vă roagă să-l scuzați.

Menajera zâmbi și ieși din cameră. Abigail se uită la Bollinger și-i mărturisi cu tristețe:

– Știi, el nu mă place deloc.

– Nu cred asta, domnișoară Abby. O tânără drăguță ca dumneata...

– Ești drăguț... Oricum, nu contează. Trebuie să plec, mă așteaptă taxiul.

– Profesorul a spus că mă poți vizita oricând dorești, atunci când nu sunt plecat la casa de la țară.

– Asta e bine, Bolly. Îi sunt recunoscătoare pentru ce a făcut.

Abigail își luă rămas-bun de la Bollinger și plecă.

Ajunsă la spital, se duse la pacientul său și observă că acesta se simțea mult mai bine. Se refăcea pe zi ce trece și urma să plece peste o săptămână.

– Vei veni cu mine, Abby? o întrebă profesorul de Wit.

– Da, desigur, îi răspunse ea, bucuroasă că va mai face rost de bani, pentru a-i da datoria lui Bollinger.

În ziua următoare, îi spuse lui Bolly că urma să stea un timp cu profesorul de Wit, acasă la acesta. Bollinger arăta bine și părea mulțumit de noul său loc de muncă; fusese și la casa de la țară, dar Abigail nu insista să-i dea mai multe detalii în legătură cu asta. Într-un fel, simțea că, cu cât știa mai puține lucruri despre viața privată a profesorului, cu atât mai bine.

Casa profesorului de Wit se afla foarte aproape de cea a lui Dominic van Wijkelen. Așa că Abigail îl vizita pe Bollinger din ce în ce mai des, mai ales că i se păru că și profesorul începuse să se poarte mai frumos cu ea, oferindu-i de fiecare dată când venea câte o ceașcă de ceai.

Și totuși, de fiecare dată când profesorul venea să-și viziteze pacientul și totodată prietenul, uneori chiar și de câte două ori pe zi, cu Abigail nu schimba decât câteva vorbe și acelea, strict profesionale.

Într-una din zile, profesorul de Wit o rugă pe Abigail să se ducă la librărie, să-i aducă niște cărți.

Pe drum, Abigail găsi o pisicuță; era tare mititică, blănița ei tărcată era murdară, iar din trupul ei micuț curgeau picături de sânge. Abigail o luă cu grijă, ca să n-o rănească și mai tare. Era o creatură mică și urâtă, dar privirea din ochii ei albaștri

era înduioșătoare. Abigail se hotărî s-o ducă în casa profesorului, pentru ca Bolly să-i îngrijească rana.

Ajunse în fața casei și bătu în ușa de la camera lui Bollinger. Acesta deschise ușa și chipul i se lumină.

– A, domnișoară Abby, chiar mă gândeam când vei mai veni pe la mine. Intră și hai să bem o ceașcă de ceai. Dar nu știu dacă ar trebui să intri pe ușa asta. Dumneata trebuie să intri pe ușa principală!

– Prostii! Oricum, am venit acum neinvitată și în plus, nu am venit singură. Uite, zise ea, arătându-i pisicuța.

– Oh, sărmana... Hai s-o ducem în bucătărie.

Intrară în bucătăria din spatele casei. Nu mai era nimeni acolo. Bolly îi dădu explicații – menajera, Mevrourv Boot, era plecată la niște rude.

– S-o punem pe cerșetoarea asta mică în fața sobei, ca să se mai încălzească și vedem apoi ce putem face pentru ea, zise Bolly.

Abigail începu să-i curețe blănița, cu multă grijă, ca să n-o rănească și mai tare. Apoi, văzu și rana; era în pieptul ei micuț, nu era mare, dar destul de adâncă.

Deodată, se auziră niște pași înspre bucătărie.

– Pot să arunc o privire? se auzi vocea profesorului.

– Ce bine că ați venit, șefu' zise Bolly. Domnișoara Abby a găsit creatura asta mică pe o alee din spatele casei. Nu arată prea bine, e rănită destul de rău. Domnișoara Abby s-a gândit să o aducă aici...

– Bine a făcut. Dar n-am auzit soneria de la ușă, zise profesorul, uitându-se la Abigail cu blândețe.

– Nu, știți, n-am intrat pe ușa din față...

Profesorul luă pisicuța în brațe și începu să-i inspecteze rana.

– Nu că ar fi grija mea, dar să știi, domnișoară Trent, că nu e nevoie să te strecori în casa mea pe ușa angajaților, îi spuse el lui Abigail.

– Dar nu m-am strecurat! se revoltă ea. N-am știut dacă sunteți acasă.

– Și dacă știai?

Abigail se înroși. Ce era să spună? Că nu ar fi sunat la ușă nici moartă, știind că nu era chiar atât de bine primită în această casă? Preferă să tacă. Ea luă farfurioara cu lapte, pe care Bollinger o pregătise pentru pisicuță.

După ce Abigail o hrăni cu lapte, profesorul cusu rana pisicuței.

– Și acum, ce se va întâmpla cu ea? Intenționezi s-o iei înapoi cu tine, domnișoară Trent?

Abigail se uită la el, încurcată. Ar fi vrut s-o ia cu ea, dar nu avea voie s-o țină în spital, până când urma să se întoarcă acasă în Anglia.

– Știu la ce te gândești – s-o lași aici... zise el.

– Păi, nu cred că sunteți în stare să refuzați pe cineva, dacă știți că are nevoie de ajutorul dumneavoastră...

Profesorul se încruntă, dar ea continuă:

– Nu-i nimic, dacă nu vreți să fiți deranjat. Mă descurc eu. Vă mulțumesc că ați fost atât de amabil...

Abigail îi zâmbi ironic și se pregăti să ia pisicuța și să plece.

Profesorul o opri.

– Stai, nu pleca. Îmi cer iertare că te-am supărat. Bineînțeles că va rămâne aici. Oricum, cum aș putea să te refuz, după discursul tău atât de drăguț!

– Să știți că am vorbit serios, spuse ea, cu inima cât un purice. Mulțumesc, profesore. N-o să vă deranjeze. Sunt convinsă că Bolly va avea grijă de acest lucru. Nu-i așa, Bolly?

– Desigur, domnișoară Abby. Voi avea multă grijă de ea. Când vei mai veni pe aici, nici n-o s-o mai recunoști.

– Apreciez, domnișoară Trent, dar te asigur că pisicuța va fi binevenită în casă. Am un câine care abia așteaptă un partener de joacă, zise el, îndreptându-se spre ușă. Bollinger, fii amabil și fă-mi și mie un ceai și te rog să mi-l aduci în birou. Domnișoară Trent, ești drăguță să mă însoțești?

– Eu? întrebă ea mirată. Dar nu pot, trebuie să mă duc la Kalverstraat și să-i aduc cărțile profesorului de Witt, își aminti ea.

– Lasă, nu-ți fă probleme. Am și eu drum azi pe acolo. Îi voi aduce eu cărțile, pentru că-i voi face mai târziu o vizită.

Abigail îl urmă pe profesor în biroul său.

Pe pereți erau aliniate rafturi cu cărți, iar în mijlocul camerei se afla o masă mare rotundă.

– Chiar nu cred că pot rămâne cu dumneavoastră la ceai...

– Vreau doar să-mi cer încă o dată iertare pentru comportamentul meu de mai devreme. Te rog să rămâi, Abigail, îi spuse el și zâmbi.

Inima lui Abigail începu să bată cu putere. Cine să-l mai înțeleagă?

Se așeză pe un scaun și-l întrebă cu voce duioasă:

– Ce nume îi veți da pisicuței?

În acel moment intră și Bollinger cu ceaiul.

– Vrem un nume pentru pisicuță, Bollinger. Ai vreo sugestie? îl întrebă profesorul.

Bollinger puse tava pe masă și spuse:

– Ei bine, este o orfană, nu-i așa? Ce-ar fi să-i spunem Annie? Micuța orfană Annie, adăugă el.

– Un nume foarte potrivit, Bollinger. Annie se va numi. Când își va mai reveni, poți să-i faci cunoștință cu Colossus. Acesta este numele câinelui meu, îi explică el lui Abigail.

– Acum, pisicuța trage un pui de somn. Trebuie să-i mai dau de mâncare, zise Bollinger.

– Să-i dai lapte la fiecare două ore, dar nu prea mult.

– O.K., șefu! râse Bollinger. Deocamdată, vă spun la revedere, domnișoară Abby.

– Ne vedem mâine la o cafea, Bolly, îi răspunse ea.

Profesorul o întrebă pe Abigail:

– N-ai vrea să rămâi aici vreo două zile? Eu voi fi plecat și cred că ar fi bine să o supraveghezi pe Annie până când mă voi întoarce.

– Asta chiar ar fi o idee bună, spuse Bollinger, entuziasmat. Nu ai nici un motiv să refuzi invitația, nu-i așa, domnișoară Abby?

Abigail acceptă bucuroasă. Îi plăcea atât de mult această casă, încât ar fi locuit în ea pentru totdeauna. Și totuși, casa nu însemna nimic dacă nu era și profesorul acolo, se gândi ea. Da, era îndrăgostită cu adevărat de Dominic van Wijkelen! Dar trebuia să fie realistă. Nu avea nici cea mai mică șansă ca și profesorul să se îndrăgostească de ea. Deși, uneori se mai întâmplă și miracole...

Abigail încercă să-și alunge gândurile și-l întrebă pe profesor dacă lui Colossus îi fusese greu să se adapteze la viața de oraș.

– Nu, nu chiar. Are parte de o plimbare bună în fiecare dimineață și de alta pe seară. În plus, merge întotdeauna cu mine la Eriesland, unde am o altă casă. Acolo, poate să alerge cât vrea.

– Eriesland... E departe de aici?

– Nu prea; sunt o sută treizeci de kilometri până acolo. Cu mașina fac cam o oră și jumătate, poate chiar mai puțin.

– Acolo se duce Bollinger?

– Da, am o grădină destul de mare acolo, iar Bollinger iubește grădinăritul. Dar bănuiesc că știi asta. Are degete verzi.

– Degete...? Ce înseamnă asta?

– El cultivă diferite plante și ele cresc, pentru că le înțelege... Interesant, nu? Abia aștept să văd grădina, la primăvară.

– Trebuie să plec, spuse Abigail.

Profesorul o conduse spre ușă, când, deodată, îi zise:

– Un moment, domnișoară Trent – eșarfa ta. Ai transformat-o în culcuș pentru pisicuță, nu-i așa?

– Da, dar nu contează. Nu mi-e frig și oricum, nu am mult de mers pe jos.

El ignoră cuvintele lui Abigail, se duse pe hol și reveni în câteva clipe, cu o eșarfă de-a lui, din mătase.

– Cred că e bună asta, spuse el. Apoi, începu să-i încheie nasturii de la haină, îi legă eșarfa în jurul gâtului, iar când Abigail îi mulțumi, nu se obosi să-i răspundă. O conduse apoi spre ușă.

Mașina era parcată în fața casei.

– Jan te va conduce. La revedere, domnișoară Trent.

În mașină, Abigail începu să viseze cu ochii deschiși. Îi împrumutase eșarfa lui – părea un semn bun... Și totuși, știa că nu trebuie să se amăgească singură...

Abigail petrecu două după-amieze încântătoare în casa profesorului, jucându-se cu pisicuța Annie și stând la șuetă cu Bolly. Ea reuși să-i mai dea o parte din bani, deși acesta încercă s-o refuze.

– Nu te mai împotrivi, Bolly. Oricum, mai am de stat încă o săptămână cu profesorul de Witt, ceea ce înseamnă că mai am de primit niște bani. Ea nu-i mai spuse că, de la doamna Morgan, nu primise totuși nici o veste.

Abigail se acomodase cu casa profesorului de Witt. Aceasta era mult mai mică decât cea a prietenului său, dar la fel de veche. Totuși, nu avea grădină, dar camerele arătau foarte bine. Dormitorul lui se afla la etaj, iar al ei alături. Menajera lui, Juffrouv Valk i se păru lui Abigail ca fiind o femeie sensibilă, dar cu un puternic simț al datoriei. Ea nu vorbea engleza, așa că pentru Abigail asta se dovedi o adevărată provocare, pentru a vedea cum se descurca în engleză.

Abigail și pacientul său serviră cina împreună, apoi îl ajută să urce scările și să se așeze în pat. În momentul următor, ușa se deschise și intră profesorul van Wijkelen. Pentru a-i lăsa puțin singuri, Abigail ieși din cameră și se duse să o ajute pe Juffrouv Valk la spălatul vaselor. La un moment dat, îl auzi pe profesor chemând-o.

Intră din nou în dormitor, așteptând să vadă de ce fusese chemată.

– Discutam despre tine, domnișoară Trent. Profesorul de Witt și cu mine am ajuns la concluzia că, are nevoie de îngrijirea ta încă o săptămână. Pe urmă poate renunța la serviciile tale – cu regret, aș adăuga eu.

Abigail își aținti privirea asupra lui. Își aminti că, mai devreme, îi spusese pe nume, adică Abigail...

– O săptămână chiar e de-ajuns, continuă el. În plus, e convenabil și pentru mine pentru că am o altă pacientă, care ar avea nevoie de îngrijire vreo săptămână. O scoțiană, care locuiește într-una din casele din Begynbrog – ai fost pe acolo?

Abigail încuviință.

– Știu, că ți-aș amâna din nou plecarea, dar a-i ajuta-o mult dacă ai sta alături de ea – e o persoană fermecătoare, să știi, îi spuse el zâmbind.

Abigail se uită la zâmbetul lui. Era unul ironic. Se întristă. Tot ce avea de făcut era să-l refuze, dar nu reuși... Își dezlegă de la gât eșarfa, i-o înapoie, mulțumindu-i pentru gestul făcut și ieși din cameră.

După câteva minute, profesorul plecă. Trecu pe lângă ea, fără a-i ura măcar noapte bună și ieși pe ușă.

– Îmi va fi dor de tine, Abby, îi mărturisi profesorul de Witt, când se întoarse la el în cameră. Dar Dominic are dreptate, chiar nu voi mai avea nevoie de îngrijirea ta. Cred că l-am surprins și pe el. Dar mă bucur că vei rămâne în Amsterdam. Trebuie să mă mai vizitezi, când ai timp liber.

– Mi-ar plăcea, deși nu voi mai sta decât o săptămână în Amsterdam, după ce voi pleca de la dumneavoastră. Trebuie să trimit o scrisoare către agenția din Londra, să văd dacă îmi

găsesc un nou loc de muncă. Altfel, voi fi nevoită să aștept câteva zile, până mi se va găsi un alt caz și n-aș vrea să se întâmple asta.

– Dar nu vrei și tu câteva zile libere, Abby?

– Nu, nu pot... Dar să nu mai vorbim despre mine, e plictisitor.

– Plictisitor? Draga mea Abby, ești ultima persoană pe care aș putea-o cataloga drept plictisitoare. Spune-mi, cum se împacă pisicuța aia a ta cu Dominic...

Seara, înainte de culcare, Abigail începu iar să se gândească la profesor. Era bucuroasă că nu urma să se despartă prea curând de el... „Dar parcă nici nu vezi că îți vorbește, doar pentru a-ți spune un lucru neplăcut sau atunci când are nevoie de tine!“ se certă pe sine. Și totuși, i se păru că, în ultimul timp, profesorul arăta mult mai trist și obosit. Probabil că deși avea o casă frumoasă și îngrijită și o menajeră pricepută, simțea lipsa unei familii... măcar o avea pe Annie, își spuse ea și adormi, rămânând cu acest gând ridicol.

Săptămâna trecu repede. Profesorul de Witt se simțea mult mai bine și își petrecea o mare parte din zi scriind la cartea sa – un tratat de biochimie.

Profesorul trecea zilnic pe acolo. Uneori, rămânea să joace câte o partidă de șah cu amicul lui și aducea întotdeauna vești despre Bollinger și Annie.

Cu o zi înainte de a pleca din casa pacientului său, Abigail îi făcu o vizită lui Bollinger. Profesorul nu era acasă, dar rămase la o ceașcă de ceai cu Bollinger, discutând cu el mai ales despre Annie. Pisicuța se transformase din creatura aceea micuță și mizerabilă într-o felină frumoasă și durdulie și se înțelegea de minune cu Colossus.

Abigail se uita cu atenție la Bollinger. Nu-l mai văzuse de mult timp atât de fericit. Se întreba dacă se va mai putea readapta la viața din Londra.

– Bolly, îi zise ea, chiar dacă mă voi întoarce la Londra, să nu vii acum cu mine. Mai bine mai rămâi aici puțin, măcar până când voi reuși să obțin o casă a noastră.

– Și cine va avea grijă de tine? întrebă el îngrijorat.

– Mă descurc eu, Bolly. Găsesc un caz nou și voi locui cu persoana respectivă, îi răspunse ea cu hotărâre, știind că, de fapt, Bolly ar fi bucuros să poată rămâne în casa profesorului.

Înainte de a pleca, ea îi zise:

– Nu știu exact când voi mai trece pe la tine, Bolly. Trebuie să merg să văd noua pacientă, dar voi veni de îndată ce voi putea.

– E în regulă, domnișoară Abby. Oricum, șefu îmi povestește întotdeauna despre tine, îmi spune cum o mai duci.

– Serios? N-aș fi crezut... spuse ea mirată.

În acea seară, profesorul veni să-și viziteze prietenul. Abigail tocmai îl convingea pe pacient să-și bea laptele.

– Abby, câte nu fac de dragul tău. Prevăd că în curând, așa vei face și cu soțul și copiii tăi, îi vei linguși, până când vor face tot ce vrei tu, glumi profesorul de Witt.

Abigail începu să râdă. Nu avea nici o perspectivă de a se mărita și chiar dacă ar fi avut, îl vroia ca soț numai pe Dominic, care stătea acum lângă ea, savurând o cafea.

Abigail se ridică de pe scaun.

– Bănuiesc că aveți de discutat, așa că vă las...

– Rămâi acolo unde ești, îi spuse profesorul pe un ton care semăna a ordin. Apoi, citindu-i surprinderea de pe chip, adăugă:

– Te rog.

Ea se așeză la loc pe scaun, încercând să rămână calmă.

– Te voi lua mâine, spuse el. Te rog să fii gata până la ora trei. Pacienta mea nu vrea să se întoarcă singură acasă și mi se pare foarte potrivit să vă cunoașteți la o ceașcă de ceai. Am înțeles că ești de acord să stai cu ea o săptămână sau chiar zece zile și i-am spus și lui Bollinger asta – știe că e liber să plece când vrea. Nu știu ce ați discutat voi doi, dar am înțeles de la el că ar vrea să mai stea până când vei găsi o casă în care să locuiți.

– Da, așa e, răspunse ea sec. Dar asta nu trebuie să fie preocuparea lui.

– Cum nu trebuie să fie nici preocuparea mea, nu-i așa? fu concluzia profesorului. Apoi, își întoarse privirea către profesorul de Witt.

– Voi veni să te vizitez în fiecare zi, deși ești aproape refăcut. În plus, o ai pe Juffrouv Valk care, mi-a spus sora Trent, te îngrijește foarte bine.

La ora trei, Abigail era gata, așteptând cu valiza pregătită în fața casei. Își luă rămas-bun de la Juffrouv Valk, îi promise profesorului de Witt că-l va vizita, înainte de a pleca în Anglia și-i mulțumi acestuia pentru mănușile pe care acesta i le făcuse cadou. Era o pereche de mănuși foarte frumoasă, din lână și cu tiv de blăniță. Abigail declară că le va purta toată iarna, în fiecare zi, atât de mult îi plăceau.

Abigail îl sărută pe obraz pe profesorul de Witt. În acel moment, intră și profesorul.

– Ah, Dominic, ești invidios, râse profesorul de Witt.

Profesorul zâmbi amar și-i aruncă lui Abigail o privire de gheață, apoi o întrebă:

– Ești gata, soră?

– Da, îi răspunse ea cu aceeași răceală și-l urmă spre mașină.

Traficul era intens și profesorul devenea din ce în ce mai nervos.

– Pacienta ta, începu el să zică, doamna Macklin, e bolnavă de ceva timp, are ulcer. Am operat-o acum șase săptămâni, dar și-a revenit greu. Acum este mult mai bine, dar după atâta timp petrecut în spital, nu mai suportă să stea singură acasă. În plus, nu este genul de persoană care să-și deranjeze prietenii. Are o condiție materială modestă, apropo – să nu-i vorbești despre onorariul tău. Dacă te întreabă ceva, îi spui că veți stabili mai târziu. Voi avea eu grijă să fii plătită.

– Cum doriți, domnule, spuse ea încet. Câți ani are doamna Macklin?

– Șaizeci și cinci. Este văduva unui scoțian.

Ajunși în fața casei, îl auzi pe profesor spunând un „bună ziua, am sosit!“ pe un ton blând, în timp ce intrară în cea mai micuță casă pe care o văzuse până atunci.

Capitolul 4

– Dominic, dragule, cât de punctual ești! Nu mă voi ridica din pat – sper că nu te superi. Și aceasta este asistenta mea?

– Ea este. Domnișoara Abigail Trent – doamna Macklin. Îți duc bagajele sus, domnișoară Trent.

Abigail se uită la doamna Macklin. Părea o femeie înaltă, deși stătea în pat și nu se putea observa prea bine cât de înaltă era; era, de asemenea, foarte slabă, avea un nas lung și ascuțit și ochi negri. Părul ei cărunt era îndesat într-o bonetă demodată, fixată cu niște agrafe de păr, la fel de demodate.

Doamna Macklin zâmbi și spuse:

– Ești exact cum te-a descris Dominic. Bem o ceașcă de ceai? Pui tu, te rog, ibricul pe foc? Bucătăria este în spate. Vei găsi acolo tava deja așezată. M-a ajutat o vecină amabilă – a stat aici cu mine de când Dominic m-a adus acasă, adică acum vreo două ore.

Abigail se duse în bucătărie. Aceasta era mică și învechită. Puse ibricul pe foc. Apoi, după ce se făcu ceaiul, îl turnă în cești și porni cu tava spre dormitor.

Profesorul se întorsese deja în cameră. El îi luă tava din mână și o așeză pe măsuță. Doamna Macklin zâmbi și zise:

– Draga mea, pe al doilea raft din dulap, într-o cutie, se află o prăjitură cu fructe. Ești drăguță să o aduci?

Serviră ceaiul și avură în același timp o discuție plăcută.

Înainte de a pleca, profesorul spuse:

– Fii bună, soră Trent și condu-mă până la ușă. Vreau să-ți mai dau câteva instrucțiuni. Apoi, continuă:

– La naiba! Am uitat de pisica doamnei Macklin. Vroiam să o aduc...

– Lasă, știu că ai multe de făcut în seara asta, zise doamna Macklin

– O aduc eu, se oferi Abigail. Deja știu drumurile prin Amsterdam și sunt sigură că am tot timpul, în seara asta. Ea se uită cu tristețe la profesor, gândindu-se la planurile lui din acea seară – poate că urma să cineze cu o femeie frumoasă, care știa să-l facă să râdă...

– Nu-ți pot cere să te târăști prin tot orașul după o pisică. Tonul lui era politicos, dar impersonal.

– Exagerați, nu mă târăsc pe nicăieri, mă faceți să mă simt de parcă aș fi mica orfană Annie... Ea se opri, dându-și seama că, deși nu era Annie și ea era orfană. Strânse din dinți, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Îmi va face plăcere, continuă ea.

– Și-ți va face plăcere și să faci cumpărături, curățenie și să gătești? o întrebă el.

– Da. Oricum, e o casă mică...

– Nu... O să găsesc pe cineva care s-o ajute pe doamna Macklin la curățenie, la sfârșitul săptămânii. Până atunci, nu

vreau s-o lași să facă nimic. A fost dintotdeauna o femeie foarte activă și-i place să facă totul, așa cum vrea ea.

– Ca majoritatea oamenilor, de altfel, spuse Abigail.

– N-am știut că mai există fete ca tine, îi spuse el cu blândețe, luând-o ușor de bărbie. Aproape că mi-ai redat încrederea în femei, Abigail.

Își luă mâna de pe fața ei și plecă înainte ca ea să se dezmeticească.

Nu avea timp să se gândească la vorbele lui, trebuia să plece să aducă pisica – pe Jude.

După ce sosi și-i dădu pisica doamnei Macklin, Abigail începu o nouă discuție cu pacienta sa.

– Stai jos, draga mea. Probabil că te întrebi de ce am nevoie de o asistentă; nu cred că Dominic ți-a spus ceva, în afara numărului de pastile pe care trebuie să mi le dai zilnic. Știi, am fost cea mai bună prietenă a mamei lui și când ea a murit, mi-am promis că voi avea grijă de el, din moment ce-l cunosc de când era bebeluș. Dar acum sunt bătrână și el este cel care are grijă de mine. Cu toate astea, încă mai stă cu mine la câte o discuție și îmi ascultă din când în când sfaturile. Atunci când m-a lovit ulcerul ăsta și a fost necesar să mă internez în spital, el însuși m-a operat. Totuși, după părerea mea, m-a ținut în spital mai mult decât era necesar. Acum îmi spune că aș avea nevoie de o menajeră, care să aibă grijă de casă. E o prostie, mă pot descurca și singură. Dar compania ta, sunt sigură că-mi va face plăcere. De obicei, mă bazez pe intuiție. Mai ales că Dominic mi-a zis și că nu mă costă nimic... N-am știut că, din fondurile de la stat, sunt plătite și asistentele particulare, dar se pare că lucrurile s-au îmbunătățit în ultimii ani.

Abigail zâmbi. Deci asta îi spusese profesorul pacientei sale și de aceea îi spusese să nu aducă vorba despre onorariul ei. Va fi plătită de el, din propriul lui buzunar.

– Sunt sigură că dumnealui știe mai bine, zise Abigail. Vom vedea în această săptămână cât puteți să lucrați, fără să vă obosiți. Și atunci, dacă va veni cineva să se ocupe de curățenie, dumneavoastră vă veți putea ocupa de gătit și de făcut cumpărături – nu e idee bună? Și acum, mă duc să pregătesc cina pentru noi. Cred că și lui Jude îi este foame. Mă duc să văd ce găsesc prin bucătărie.

Pe seară, după ce doamna Macklin adormi, Abigail se retrase în camera sa. Se dezbrăcă încet, în ciuda faptului că era cam răcoare, gândindu-se la profesor și întrebându-se ce a vrut oare să spună, în acea după-amiază. De ce își pierduse încrederea în femei? Sau oare glumea? Nu, nu era genul de om care să facă astfel de glume.

În dimineața următoare, se trezi destul de devreme și pregăti micul dejun. În timp ce serveau masa, doamna Macklin îi spuse:

– Să știi, dragă, că nu pot să-ți spun nici soră, nici domnișoară Trent. Îți voi spune Abigail. Este un nume atât de frumos și rar întâlnit în ziua de azi. Ți-a fost pus cu un motiv.

Abigail îi explică.

– Ce idee bună au avut părinții tăi! Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu mama ta.

Abigail era să scape farfuria pe care o ținea în mână.

– Mama mea? întrebă ea uimită. Dar... de unde știți?

– Mi-a spus Dominic, bineînțeles. Nu trebuia să-mi spună?

– Nu, nu e vorba de asta, doar că n-am crezut că știe...

– Dominic le știe pe toate; îți vei da seama și singură de asta, vei vedea.

În acea zi sosi și profesorul. Vizita fu una mai mult amicală, decât profesională. Pe Abigail o tră cu aceeași răceală cu care o obișnuise apoi discută vreo zece minute cu doamna Macklin.

– Văd că ai adus-o cu bine pe Jude, îi zise el lui Abigail. N-ai avut dificultăți în a găsi locul, nu-i așa?

– Nu, m-am descurcat, răspunse ea. Ceea ce nu-i mai spuse profesorului, fu faptul că plătise treizeci de guldeni pentru șederea animalului în acel adăpost. Profesorul plătise înainte toate facturile, dar se părea că de aceasta uitase. Probabil că, pentru el, acești bani nu reprezentau mai nimic, dar ei îi lăsase un mare gol în poșetă.

– Îmi imaginez că doamna Macklin vrea să se odihnească pentru câteva ore. Ia-ți haina și pălăria, te duc să-i vezi pe Bollinger și pe Annie, îi spuse profesorul lui Abigail.

Ajunși în casa profesorului, Abigail îl așteptă cu nerăbdare pe Bolly. Acesta apăru cu Annie în brațe. Se îmbrățișară de bucurie că se revăd și se așezară lângă foc, la o cafea. Abigail observă că Bollinger se simțea deja ca la el acasă și era fericit cum nu mai fusese de mult timp.

– Bolly, dacă profesorul va fi de acord, vrei să rămâi aici? Faci ceea ce-ți place și ți se potrivește de minune. Eu mă voi descurca și singură în Anglia. Știi și tu ce sacrificii trebuie să fac ca asistentă particulară – azi stau într-un loc, mâine în altul. Voi fi mai mult plecată de acasă.

El se uită șocat la Abigail.

– Domnișoară Abby, ce ți-a venit? Recunosc că e frumos aici, dar, în primul rând, nu știu dacă profesorul ar fi de acord să rămân și în al doilea rând, nu am promis că vom rămâne împreună, orice s-ar întâmpla?

– Ba da, dragul meu Bolly. Era doar o idee... Ce mai face Annie?

– Uită-te și singură, domnișoară Abby. S-a împrietenit atât de mult cu Colossus, încât dorm mereu împreună. De fapt, își petrec aproape tot timpul împreună. Șefu ține mult la ea.

– Mă bucur să aud asta. N-am crezut că va fi atât de... adică, știam că o va găzdui, dar nu credeam că va ajunge să țină atât de mult la ea...

– Oh, domnișoară, dar nu e deloc cum vrea să pară. Are un suflet atât de bun!

– Dacă zici tu, Bolly... Acum trebuie să plec, nu vreau s-o las singură pe doamna Macklin prea mult timp, dar voi mai trece curând pe aici.

– O.K., domnișoară Abby. Te rog însă să ieși pe ușa principală; așa a ordonat șefu. S-a enervat rău de tot când a auzit că folosești intrarea servitorilor.

– Chiar așa? Am crezut că acesta e ultimul lucru care să-l intereseze. Ea își aduse aminte și spuse:

– Bolly, tu i-ai spus prea multe despre noi – vreau să spun despre mama...

– Nu, doar câteva lucruri, ca să avem despre ce vorbi.

Abigail se abținu de la alte comentarii, ultimul lucru pe care-l vroia era să se certe cu Bollinger. Își luă rămas-bun de la el și ieși după dorința profesorului, prin față.

La capătul scărilor era parcată mașina, cu Jan șoferul la volan. Când o văzu pe Abigail, el coborî din mașină și spuse:

– Bună ziua domnișoară. Vă duc eu înapoi – ordinele profesorului.

Ea se întrebă oare de cât timp stătea acolo, așteptând-o, și de ce profesorul nu-i spusese nimic. Probabil că, după ce-i dăduse ordinul lui Jan, și-o scosese complet din minte.

A doua zi, când profesorul o chemă la el, ea era la cumpărături.

Doamna Macklin îi spusese lui Abigail cât de mulțumită era de progresele pe care reușise să le facă, astfel încât să-și poată permite să gătească puțin.

– Voi pregăti eu cina, draga mea, dar mă îndoiesc că voi fi în stare să spăl și vasele, după aceea. Și mâine, dacă va fi totul bine, mi-ar plăcea să merg și eu cu tine, măcar până la băcanul din Begijnsteeg. Știi, dragă, cât de bine e să te întorci la viața normală și în plus, cu tine aici, chiar nu mi se mai pare totul atât de înspăimântător, cum îmi imaginasem.

Apoi, îi zâmbi lui Abigail:

– Ce bine îți stă, dragă, cu bluzița asta de lână și ce îmbujorată ești! O, era să uit să-ți spun, Dominic a adus pe cineva care să mă ajute la curățenie, pe Mevrourv Rots; va veni peste o săptămână. Tu ce vei face peste o săptămână, Abigail?

– Mă voi întoarce în Anglia, doamnă Macklin.

– Ai casa și rudele acolo?

– Nu, am doar un verișor în Canada și un unchi și o mătușă, care nu vor să știe nimic de mine. Dar nu vă faceți griji pentru mine, tot ce trebuie să fac, este să mă duc la agenție. Îmi vor găsi ei un alt loc de muncă, poate chiar în aceeași zi.

– Cât de eficienți sunt, spuse doamna Macklin sec. Și cât de plictisită de viață ești. Muncești întruna și nu te distrezi deloc...

– Nu e adevărat, îmi voi lua o zi liberă!

– Mare lucru! comentă doamna Macklin, fără nici o reținere.

Abigail începu să râdă.

– Așa e mai bine. Ar trebui să râzi mai des, Abigail!

Abigail nu mai spuse nimic, dar doamna Macklin adăugă:

– Nici Dominic nu râde destul. Ai făcut toate cumpărăturile, dragă?

Ziua trecu repede, iar Abigail, deși găsi destule de făcut în casa doamnei Macklin, nu apucă să facă prea multe. În timpul dimineții, doamna Macklin îi spusese lui Abigail povestea casei sale.

– Am avut mare noroc s-o găsesc. Se află în centru, iar chiria nu este mare. În plus, e aproape de prietenii mei. Te duci azi să-l vezi pe Bollinger?

– De fapt, aș vrea să-l văd pe profesorul de Witt. Știți, a fost pacientul meu, înainte de a veni la dumneavoastră.

– Ce idee bună, Abigail. El este o veche cunoștință de-a mea. Dominic mi-a promis că mă va duce într-o zi, să-i fac și eu o vizită profesorului de Witt. Am înțeles că a fost foarte bolnav, dar tu știi mai multe decât mine, în legătură cu asta. Oh, dragă, ce viață apăsătoare am avea noi ăștia, mai bătrâni, dacă nu ar fi Dominic care să aibă grijă de noi. Nu m-a lăsat niciodată la greu. Știi, ținea foarte mult la soțul meu...

Se părea că doamna Macklin știa multe despre Dominic, își spuse Abigail și se gândi că poate astfel va afla și ea mai multe lucruri despre el.

– N-am întâlnit niciodată un bărbat mai bun ca el, îi zise doamna Macklin, la un moment dat.

– Și Bollinger îi este atât de recunoscător, zise Abigail, pentru faptul că i-a oferit un loc de muncă agreabil și posibilitatea de a părăsi cea mai mohorâtă cameră pe care v-o puteți imagina... În Amsterdam, este fericit.

– Da? întrebă doamna Macklin, interesată. Dominic mi-a spus vag că a avut norocul de a găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Jaop, până când acesta se va întoarce la lucru, dar nu mi-a dat prea multe detalii. Chiar dragă, stai jos și povestește-mi despre tine și despre Bollinger, despre părinții tăi, asta dacă nu te deranjează, bineînțeles, curiozitatea unei bătrâne.

Pentru Abigail fu o adevărată ușurare să poată vorbi cu cineva despre Bolly și mama ei, despre viața lor din Londra, cum a fost nevoită să renunțe la serviciul de la spital; îi povesti apoi despre agenție, iar doamna Macklin începu să râdă când auzi descrierea doamnei de acolo.

După ce Abigail termină de povestit, doamna Macklin se lăsă pe spătarul scaunului și zise:

– Oh, copilă sărmană, soarta nu a fost prea generoasă cu tine în ultimii ani. Apoi, o studie atentă pe Abigail.

– Dar am observat că nu te plângi niciodată de greutățile vieții, adăugă ea.

– Ei, aproape niciodată. Câteodată, când văd o rochie frumoasă sau vreo bijuterie fabuloasă pe care nu mi le pot permite sau când văd o fată care arată bine – chip drăguț, păr frumos, haine moderne pe ea – ei bine, atunci devin puțin invidioasă și-mi cam plâng de milă.

Doamna Macklin râse.

– Prostii! zise ea. Hai, îmbracă-te și fă-i o vizită prietenului meu, profesorul de Witt. Să-i transmiți salutări din partea mea!

Abigail petrecu o oră încântătoare, alături de bătrân; era încă slăbit și palid, dar farmecul nu și-l pierduse.

– Doamna Macklin m-a rugat să vă transmit salutări, îi spuse Abigail. E o doamnă foarte bună și amabilă. Știți cum e, cu unii oameni te poți împrieteni de la prima întâlnire, iar cu alții e de-a dreptul imposibil...

Bineînțeles, se referea la profesor, iar partenerul ei de discuție înțelese și el asta și schimbă repede subiectul.

– Săptămâna viitoare mă voi întoarce în Anglia, îi spuse Abigail.

El păru surprins.

– Îți place acolo? o întrebă el.

– Da, cred că da. Deși îmi place mult și în Amsterdam. La început, am crezut că va fi dificil să stau aici și că mă voi simți singură, dar nu e deloc așa. Sunt aici Bolly și Annie, dumneavoastră și doamna Macklin, plus asistentele de la spital...

Ea omise să menționeze numele profesorului.

– O listă impresionantă! râse profesorul de Witt. Cu toții îți vom simți lipsa. Și acum, draga mea, du-te te rog până la bucătărie și vezi dacă Juffrouv Valk mi-a pregătit ceaiul acela diluat, pe care sunt nevoit să-l beau.

Abigail îi aduse ceaiul și ascultă apoi teoriile lui, în legătură cu viața celulelor. Astfel, începu să se întrebe cu ce se ocupa el, de fapt.

Între timp, apăru în cameră și Dominic, care venise să-i facă o vizită bunului său prieten.

După vreo zece minute, Abigail se ridică de pe scaun, intenționând să plece.

În timp ce o conduse spre ușă, profesorul de Witt îi spuse:

– Vreau să ne mai vedem cât mai curând; vreau să-ți spun ceva.

Dominic se ridică și el și ieși din casă, odată cu Abigail.

Rămași singuri, el îi spuse:

– Peste cinci zile va fi balul spitalului. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

Inima lui Abigail începu să bată cu putere. De emoție, abia putu să scoată câteva cuvinte.

– Îți mulțumesc, profesore, dar nu cred că pot să accept...

– De ce nu?

Ea încercă să caute o scuză plauzibilă.

– Păi... începu ea, fără a avea nici cea mai mică idee, ce să spună.

– Nu-mi spune că nu ai cu ce să te îmbraci, zise el zâmbind.

Ea, care tocmai la asta se gândea, exclamă deodată:

– Ah, nu, nu e vorba de asta! Am câteva... Apoi, se opri, parcă nevrând să-i spună în față așa o minciună. Nu cunosc pe nimeni, continuă ea repede, bucuroasă că-i venise inspirația.

– Mă cunoști pe mine...

– Oh, nu fi ridicol! se auzi glasul lui Abigail, care uitase cu totul de politețe. Dar, adăugă repede: Doar n-o să vă petreceți întreaga seară...

Profesorul o întrerupse.

– Nu, probabil că nu, îi zise el puțin enervat, dar adjunctul meu vrea de mult timp să te cunoască. În plus, va fi acolo și profesorul de Witt.

Abigail nu mai avu ce să zică, așa că începu să se întrebe cu ce să se îmbrace.

Dar auzi deodată vocea profesorului:

– Trebuie să-ți cumperi o rochie – roz, cred; da... roz închis. Cred că voi veni cu tine, când mergi să ți-o cumperi.

– Ba nu veți veni! protestă Abigail; parcă își și imagina fața profesorului, atunci când urma să-și caute una din rochiile cele mai ieftine.

– Și vei căra singură toate cumpărăturile? o întrebă el ușor. Trebuie să-ți iei și pantofi...

– Mulțumesc, profesore, dar prefer să merg singură. Mi-ați distrage atenția.

– Cine, eu, domnișoară Trent?

– Nu... ba da... vedeți, vreau mai întâi să fac un tur al magazinelor, ca să văd cam ce pot găsi.

– Serios? Eram convins că-ți vei găsi ceva potrivit în câteva minute, la Dick Holthaus sau la Max Heymans.

Aceste două mici magazine de îmbrăcăminte, fuseseră descoperite de Abigail încă din primele zile când venise în Amsterdam, dar nu-și cumpărase niciodată nimic de acolo, prețurile fiind prea ridicate pentru bugetul ei. Dar se întreba de unde știa profesorul că vizita des acele magazine.

– Oh, probabil că aș găsi, dar vreau să mai caut și prin alte magazine, zise ea precaută.

– Cum dorești, dar... roz, să nu uiți, și să fie drăguță!

În mintea lui Abigail ideile se înghesuiau. Nu avea cum să-și permită să cumpere o rochie de bal. Era adevărat că luase salariul cu o zi înainte, dar apucase deja să-i dea jumătate din el lui Bollinger. Ar fi putut totuși să împrumute niște bani. În plus, era convinsă că banii de la doamna Morgan o așteptau la agenție. Își făcu repede niște calcule și, când ajunse acasă, o întrebă pe doamna Macklin dacă nu cunoștea vreo croitoreasă.

– Cunosc, sigur că da, îi zise aceasta. O cheamă Juffrouv Blik, stă cu trei etaje mai jos. Mai are un singur picior, sărmana, dar este o fată încântătoare. Și să știi că face niște haine foarte drăguțe!

– Da, știți, chiar nu vreau să cumpăr o rochie gata făcută. Prefer să-mi aleg materialul și să-i dau rochiei forma pe care o doresc. Cere mulți bani, această croitoreasă?

Doamna Macklin dădu din cap.

– Nu, dragă, cam douăzeci și cinci de guldeni, ceea ce e ridicol de puțin. De ce nu te duci mâine la Bijenkorf, să vezi ce găsești? Știu că e acolo un magazin, cu tot felul de materiale textile.

Își petrecură toată seara discutând despre materiale, despre bal, despre rochie și coafura lui Abigail.

– Lasă-ți părul așa cum e acum, zise doamna Macklin. Îți stă bine, e drăguț.

– Drăguț? Dar e atât de drept!

– Șoarecii sunt niște creaturi micuțe și atât de drăgălașe și cu părul drept, râse doamna Macklin. Apoi, îi povesti lui Abigail despre numeroasele baluri la care participase în tinerețe.

La Bijenkorf, Abigail găsi materialele pe care și le dorise – un șifon roz trandafiriu și o mătase care să se asorteze cu acesta. Deși erau la reduceri, pentru Abigail rămâneau destul de scumpe, dar consideră că merită sacrificiul. Își cumpără apoi o pereche de papuci argintii și o poșetă de aceeași culoare.

Se declară satisfăcută de cumpărăturile făcute.

Se întoarse acasă, servi prânzul împreună cu doamna Macklin, o pregăti pe aceasta pentru somnul de după-amiază și se duse apoi la croitoreasă.

Casa lui Juffrouv Blik era un apartament în toată regula, situat la parter, dar cea mai mare parte din el era închiriat unei profesoare, acum pensionată. Camera lui Juffrouv Blik era cam de aceeași mărime cu cea a doamnei Macklin, dar părea și mai mică, din cauza numeroaselor haine neterminate, care erau așezate prin toată casa. Mai mult, mașina de cusut, mare și demodată, ocupa tot spațiul de sub fereastră.

Abigail îi întinse croitoresei materialul, îi explică ce dorea despre cum să arate rochia și se lăsă apoi măsurată.

Abigail fu încântată de rezultat – rochia era minunată! O probă cu o zi înainte de bal și fu nevoită să admită că ideea profesorului cu rochia de culoare roz fusese strălucită. Îmbrăcată astfel, chipul lui Abigail căpătase o strălucire aparte. Și, pentru a completa ținuta, doamna Macklin îi împrumutase o haină de blană de culoarea nisipului.

– Dar nu pot să împrumut de la dumneavoastră o haină atât de valoroasă! protestă Abigail.

– Nu vorbi prostii, copilă. Eu o port o dată sau de două ori pe an – trebuie să o mai aerisesc puțin, nu? Vei fi prințesa balului!

În zilele următoare, profesorul nu-i mai vorbi nimic în legătură cu balul. De câte ori se întâlneau, discutau numai despre probleme profesionale. Abigail începu să se îngrijoreze. Își și imagina seara în care ar sta în casă îmbrăcată cu rochia nouă, uitându-se întruna la ceas și el să nu mai apară.

Însă, în dimineața zilei în care urma să fie balul, profesorul veni în vizită la doamna Macklin, o anunță că menajera pe care i-o angajase urma să vină peste trei zile, apoi o trase pe Abigail lângă el.

– Vei fi luată la ora nouă, îi zise el, parcă total dezorientat. Balul se va termina în zori; dacă te vei simți obosită și vei vrea să te întorci acasă, nu trebuie decât să spui.

„De parcă aș fi o femeie în vârstă sau infirmă, ca biata Juffrouv Blik!“ își spuse Abigail indignată. Sau poate că, odată ce își făcuse datoria de a o invita, spera că va pleca devreme, ca să poată dansa cu toate frumusețile care, cu siguranță, urmau să fie prezente la bal. Așa că, răspunse resemnată:

– Voi fi gata până atunci, profesore.

Era deja nouă fără un sfert. Abigail începu să se îmbrace. Rezultatul era satisfăcător; nu era o frumusețe, nu putea să fie vreodată, dar nu încăpea îndoială ce puteau face niște haine drăguțe, cum puteau schimba înfățișarea unei fete! Ascultă sfatul doamnei Macklin și își lăsă părul așa cum era aranjat de obicei și se dădu cu puțin parfum Blue Grass, parfum pe care îl păstra pentru ocazii.

Stătea în fața oglinzii și își promise că se va distra și că va sta până la ultimul dans, în ciuda „ofertei“ profesorului de a o trimite repede acasă. „Du-te și distrează-te, fata mea!“ zise ea chipului din oglindă.

Fix la ora nouă, se auzi soneria de la ușă. Abigail presupunea că este Jan. Deschise ușa și-l văzu pe profesor. Acesta arăta nemaipomenit – era îmbrăcat într-un frac de culoare albă. El își înclină capul în semn de salut, iar apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

– Abigail, vei petrece o seară încântătoare, fără îndoială. Arăți grozav! se auzi vocea doamnei Macklin.

Lui Abigail i se păru că profesorul zâmbește ironic, astfel încât îi veni să fugă, să se ascundă în cameră și să nu mai meargă la bal. Cu toate astea, rațiunea triumfă – nu avea nici un motiv să nu se simtă bine, din momentul în care va ajunge acolo.

Deodată, auzi glasul lui:

– Mi-ai tăiat respirația! Abigail în roz și drăguță!

Abigail rămase total surprinsă. Nu-i venea să creadă ce compliment primise din partea lui.

– Abia dacă te-am recunoscut! continuă el. Adjunctul meu va fi în al nouălea cer!

Pe Abigail o cuprinse dezamăgirea.

Când ajunseră ei, balul deja începuse. Ringul de dans era aglomerat și, în imaginația ei, toți se cunoșteau între ei, mai puțin cu ea.

Profesorul o așteptă puțin, până își dădu jos haina de blană și o invită apoi la dans. Dansa foarte bine, își spuse Abigail, dar între ei se păstrase acea distanță, astfel încât se simți ușurată când dansul se termină și fu prezentată adjunctului – un tânăr foarte prietenos, chiar dacă era scund și un pic cam gras. La rândul său, adjunctul – Henk – o prezentă pe Abigail prietenilor lui, astfel încât începu să se simtă bine, în ciuda lipsei de interes a profesorului față de ea.

La un moment dat însă, profesorul o invită la masă, pentru a lua cina împreună. Cu câteva minute înainte, fusese invitată și de Henk.

– Din partea mea, nu-i nici o problemă, zise Henk. Profesorul are întâietate, doar el te-a adus aici. Dansăm în continuare dacă vrei, după cină.

Profesorul o conduse în sala de mese. El alese o masă micuță, pentru două persoane și o rugă pe Abigail să se așeze.

– Cred că nu a fost prea corect din partea mea, dar nu te-am mai văzut de ceva timp.

– Dar am fost aici toată seara. Și într-adevăr, nu ai fost corect, zise ea mieros.

– Vrei să spui că preferi compania lui Henk, decât pe a mea? Sunt convins de asta, domnișoară Trent – e un bărbat tânăr și amuzant, îmi imaginez. Nu ești de acord cu mine, domnișoară Trent?

– E chiar drăguț, zise ea, în timp ce înfigea o scobitoare într-un cârnăcior. Dar tu, de ce te crezi bătrân? Să știi că n-am de gând să-ți plâng de milă! continuă ea, hotărâtă să renunțe de acum încolo la politețe și să-i vorbească direct. Știi, chiar nu era necesar să mă iei cu tine la cină. Nu aveam astfel de pretenții.

El se încruntă.

– Motivul pentru care am făcut asta, este că am să-ți spun ceva și mi s-a părut că ar fi o bună ocazie.

– Atunci, te ascult.

– Peste trei zile va trebui să pleci de la doamna Macklin. Dacă nu ai deja vreun angajament în Anglia, mi-ar plăcea să mai rămâi vreo săptămână și să lucrezi în spital. A fost o epidemie de salmonella în salonul copiilor și, din păcate, au fost afectați atât copiii, cât și asistentele. Suntem în criză de asistente tocmai acum, când avem atâta nevoie de ele. Vei fi

plătită cu onorariul obișnuit, iar în ceea ce privește locul în care vei sta, sunt convins că doamna Macklin va fi încântată să te mai primească încă o săptămână.

Abigail se întreba care ar fi reacția lui dacă l-ar refuza. Se uită în ochii lui.

– Te rog, Abigail, îi zise el îngrijorat.

– Bineînțeles că voi veni, zise ea zâmbind. Îmi plac mult copiii și, în plus, nu îmi mai strică niște bani. Vrei să vin direct de la doamna Maklin?

– Mulțumesc, Abigail. Da, dacă tu crezi că te descurci. Nu știu cum e cu zilele tale libere.

– Am destul timp liber, două zile pe săptămână. Vreau să-mi spui doar numele salonului și ora la care să vin.

– Salonul Beatrix; se află în partea veche a spitalului, la primul etaj. Poți să vii la ora zece?

Abigail încuviință.

– Să-ți mai aduc ceva de mâncare?

Ea refuză.

„Gata, iar și-a atins scopul...“ își zise ea, puțin întristată. Pe el nu-l văzu mâncând nimic – probabil că avea de gând să cineze cu adevărat cu vreo fată frumoasă, de acolo.

– Când a început epidemia? îl întrebă ea.

El o privi surprins.

– Acum șase zile.

„Cu o zi înainte să mă invite la bal...“ își zise Abigail zâmbind amar.

– Ei bine, ar trebui să mă întorc la Henk. Probabil că mă caută...

Acest lucru nu era adevărat, dar măcar își salvase puțin mândria.

Peste ceva timp, se întâlni din nou cu Dominic.

– Arăți minunat, iar rochia este cu adevărat superbă, îi zise el zâmbind.

– Să știi că nu trebuia să spui asta – aș fi venit la spital, chiar și fără lingușelile tale. Oh, uite-l pe Henk! Ne vedem mai târziu...

Ea îi zâmbi, ignorând faptul că Dominic tocmai se pregătea să spună ceva și se pierdu în mulțime.

Cu toate astea, după ceva timp, acceptă încă un dans cu el.

– Trebuie să lămurim ceva... încercă el să spună, dar ea îl întrerupse.

– Oh, hai să nu mai vorbim – mă distrez atât de bine!

La un moment dat, ea îl observă pe profesorul de Witt. Așteptă să se termine dansul și se duse apoi să-l salute. Acesta stătea la o masă înconjurat de prieteni.

– Ești încântătoare, draga mea, îi spuse el lui Abigail. Ce drăguță ești! Culoarea rochiei ți se potrivește de minune! Ai dansat cu Dominic?

– Da, răspunse ea, ușor stânjenită.

Se anunță ultimul dans. Henk veni și o invită pe Abigail să danseze împreună.

– Ne vom revedea peste o zi sau două, așa am înțeles de la profesor. Știi ce grijă are de copiii din spital? Are un suflet de aur profesorul nostru, deși nu s-ar zice. Tonul lui te „paralizează“ pur și simplu și face deseori niște remarce foarte tăioase. Dar e un om bun. Nu mi-ar plăcea să lucrez pentru altcineva.

– Sunt sigură de asta. Am văzut și eu o parte din gesturile lui de bunătate, confirmă Abigail.

La plecare, îl văzu pe profesor în fața ușii. Se apropie de el.

– Oh, a fost distractiv. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

– Acum îmi mulțumești, după ce m-ai acuzat că te-am invitat doar ca să te lingușesc? Câtă generozitate din partea ta, domnișoară Trent! spuse el enervat.

Se urcară în mașină, dar nu mai scoaseră nici o vorbă.

Ajunseră în fața casei doamnei Macklin. Abigail îi mulțumi încă o dată și dădu să plece, dar el o opri.

– Am vrut să-ți explic în timp ce dansam, îi spuse el, dar nu m-ai lăsat să scot nici un cuvânt. O voi face acum, cu riscul de a îngheța amândoi.

– Da, domnule? îl întrebă ea ironic.

– Nu-mi mai spune „domnule". Chiar trebuie să-mi amintești de fiecare dată când deschizi gura, vârsta pe care o am?

– Hai, nu mai vorbi prostii! Ești prea sensibil când vine vorba de vârsta ta. Ești un bărbat atât de chipeș! În plus, ar fi trebuit să știi până acum că femeile adoră bărbații care sunt puțin mai în vârstă decât ele. Sau, mă rog, marea majoritate a femeilor.

– Acum mă lingușești tu pe mine?

– Eu, să te lingușesc? De ce să te lingușesc? Încercam doar să te ajut, dar văd că mai bine mă abțineam. Noapte bună!

– Nu, nu pleci nicăieri, până când nu termin ce am de zis! Te-ai înșelat în seara aceasta. Nici eu n-am încercat să te lingușesc pe tine, nu m-aș preta la așa ceva. Am vorbit serios,

atunci când ți-am spus că îți stă foarte bine cu rochia aceasta roz, ți se potrivește și arăți fermecător. Și să știi că ai fi fermecătoare cu orice te-ai îmbrăca.

Ea se uită cu atenție la Dominic. Părea sincer cu adevărat. Inima ei cânta de fericire. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar se abținu și spuse:

– Îți mulțumesc, profesore. Mă bucur că m-am înșelat.

– Nu, eu îți mulțumesc că ai venit cu mine la bal. După cum ți-am mai spus, aproape că mi-ai redat încrederea în femei. Dar de fapt, ai făcut mai mult decât atât – mi-ai redat încrederea în oameni.

El se aplecă și-o sărută – un sărut puțin cam stângaci, ceea ce dovedea că nu mai făcuse asta de ceva timp. Ea se sperie, murmură un „noapte bună“ și fugi repede în casă.

Ajunsă în cameră, începu să se gândească la atitudinea lui contradictorie față de ea. De ce uneori se uita la ea cu atâta silă, iar alteori devenea atât de șarmant? Apoi, acest sărut... Probabil că era doar un semn de recunoștință... Se uită în oglindă și își dădu seama că avea dreptate. Hainele erau minunate, dar chipul ei nu era deloc remarcabil. Îi lipsea acea atractivitate și acel farmec, care înnebunesc orice bărbat. E drept că afară era deja întuneric, atunci când o sărutase, își zise ea cu amărăciune; pe lumina zilei, nu ar fi avut nici o șansă!

Capitolul 5

Trei zile mai târziu apăru la spital, pentru a începe lucrul. Doamna Macklin se oferi cu plăcere s-o mai găzduiască încă o săptămână.

– Sigur, draga mea; va fi o plăcere pentru mine să te știu aici, lângă mine. Știu că pot să mă descurc și singură de-acum, dar mă simt atât de bine în compania ta! Oricum, vroiam să-ți spun mai demult să te simți ca acasă – dacă vrei să-l chemi în vizită pe Bolly sau pe oricine altcineva, poți să faci asta, fără nici o problemă.

– Nu cunosc pe nimeni în afară de el, răspunse Abigail.

– Ei... poate pe chirurgul acela drăguț, despre care mi-ai povestit, sau poate pe vreuna dintre asistente. Sau poate pe Dominic.

Abigail încercă să-și imagineze cum ar fi dacă l-ar invita pe profesor la un ceai. În aceste trei zile, el mai venise în vizită la doamna Macklin și se purtase destul de amabil cu Abigail. Și totuși, preferă să uite momentul în care Dominic o sărutase și se îngropă în muncă.

Îi făcu o vizită și lui Bolly, alegând o zi în care știa că profesorul avea treabă la spital și nu era acasă.

Ea și Bollinger, în compania lui Annie și a lui Colossus, serviră ceaiul împreună și povestiră despre ce mai făcuseră în ultimul timp.

– Lucrurile merg bine, îi spuse Bolly. Îmi place orașul ăsta, domnișoară Abby.

Asistenta șefă de la salonul de copii fu bucuroasă s-o vadă. Personalul ei era infectat cu salmonella și, ce era mai rău, câțiva dintre micuții pacienți se îmbolnăviseră și ei. Salonul era închis pentru cei din afară. Fusese depus un mare efort pentru a se depista sursa de infecție, deoarece nu era vorba despre acel tip de salmonella care se găsește în mâncare și se poate depista ușor.

– Sper că ești o fată puternică, soră Trent, îi zise Zuster Ritsma.

Abigail o asigură că era puternică și sănătoasă tun și că nici nu putea fi doborâtă atât de ușor.

– Măcar mă bucur că am o altă asistentă în salon, continuă Zuster Ritsma răsuflând ușurată.

Salonul era plin, iar șase dintre copii erau infectați fiind izolați de restul. Mai erau alți patru copii suspectați de boală.

– Îi vom însănătoși pe toți, dar vom avea mult de muncă, zise Zuster Ritsma.

– Ce vreți să fac eu? întrebă Abigail.

– Vreau să te ocupi de acești patru bebeluși. Celelalte asistente se vor ocupa de restul copiilor. Dacă ai nevoie de ajutor, mă chemi. Asistenta din tura de noapte va veni la ora zece. Noi, de obicei, lucrăm în trei schimburi, dar acum nu sunteți decât voi două. Crezi că te vei descurca?

– Da, bineînțeles. Dacă e de acord și cealaltă asistentă, eu nu am nimic împotrivă.

– Oh, ar fi excelent. Dar nu știu dacă profesorul van Wijkelen va aproba asta.

– Dar, trebuie neapărat să știe? Atâta timp cât există o asistentă, nu văd ce ar putea avea împotrivă. În fond, vom avea amândouă câte douăsprezece ore libere. În plus, asistentele bolnave se vor întoarce peste câteva zile, nu-i așa? Stați liniștită, profesorul nici nu va observa.

– Oh, ba va observa... el observă totul...

Profesorul apăru jumătate de oră mai târziu, fiind vizibil îngrijorat de starea bolnavilor, în special de cea a bebelușilor. El o salută politicos pe Abigail, apoi începu să-i examineze pe bebeluși, dându-i ordine lui Henk.

Abigail stătea tăcută, dorindu-și să înțeleagă măcar un sfert din ceea ce spunea.

După ce termină consultația, profesorul se apropie de Abigail.

– Îți place să lucrezi cu copiii, nu?

– Da, bineînțeles, răspunse ea timid.

– Acum ești însă în afara serviciului. E adevărat că e criză de asistente zilele acestea, dar voi cere personal în plus. Timpul tău liber va fi același ca și până acum...

– Da, domnule.

Profesorul ieși din salon urmat de Henk, care îi zâmbi strengărește lui Abigail.

Zuster Ritsma se îngrijoră din nou.

– Știi, asistentele – profesorul le-a chemat de acasă. Două dintre ele sunt abia la primele simptome... iar cealaltă a plecat să-și îngrijească mama bolnavă.

– Nu-i nimic. Noi vom face așa cum am stabilit, nu-i așa, Zuster? Dacă pe asistenta din tura de noapte nu o deranjează, pe mine nici atât.

Pe seară, apăru Henk, care o întrebă pe Abigail cum se descurcă și dacă are nevoie de ceva. Ea îi mulțumi politicos și-l asigură că se simțea bine.

După vreo două ore, profesorul intră în salon.

– Nu trebuia să ieși din tură, soră Trent? o întrebă el.

– Vedeți, zise ea precaută, îmi place ceea ce fac, așa că m-am gândit să nu ies din tură. Mi s-a părut o idee bună.

– Mi-ai desconsiderat instrucțiunile, soră Trent? o întrebă el nervos. Nu, nu mă întrerupe. Nu permit să mi se ignore ordinele. Te-am rugat să vii aici pentru a da o mână de ajutor temporar, nimic mai mult. Când voi avea nevoie de părerile tale, ți le voi cere. Până atunci, te rog să nu mai iei decizii.

Abigail îi răspunse cu blândețe:

– Nu e nevoie să te enervezi așa, profesore. Știi foarte bine că toți de aici îți îndeplinesc toate dorințele și îți respectă toate ordinele. Zuster Ritsma ți-a urmat ordinul cuvânt cu cuvânt, dar nu le-a putut împiedica pe cele două asistente să se îmbolnăvească și nici pe cea de-a treia să nu plece, pentru a-și îngriji mama bolnavă. Era însă atât de îngrijorată, încât i-am sugerat ca eu și asistenta de noapte să facem fiecare câte o tură de douăsprezece ore, asta până când vor veni și celelalte asistente. Asta-i tot – nimic atât de grav, pe cât ți se pare ție!

Se opri. Spusese mai mult decât intenționase și totul pe un ton agresiv. El era totuși un profesor de excepție și un foarte bun chirurg. Se uită în ochii lui albaștri și încercă să rămână calmă.

– Nu sunt nervos, soră Trent și nici nu-mi stă în fire să fiu așa, deși mi se întâmplă uneori să-mi pierd cumpătul. Îți sunt recunoscător pentru ajutorul pe care mi-l dai aici și te rog să mă ierți pentru ce am spus mai devreme.

El se îndepărtă ușor de Abigail și plecă.

Abigail rămase total surprinsă. Nu știa ce să mai creadă despre el.

După douăzeci de minute, Abigail ieși din tură. Își schimbă hainele și părăsi spitalul.

Afară se întunecase și vântul bătea deja cu putere; iarna dura mult timp aici, în Amsterdam.

Mașina profesorului era parcată în fața spitalului iar profesorul se afla la volan. Când o văzu pe Abigail, o rugă să urce în mașină.

– Vă mulțumesc, profesore, dar o plimbare pe jos îmi va face bine. Trebuie să mai fac și eu puțină mișcare...

Degeaba; profesorul nu acceptă nici un refuz.

– Asta nu e vreme de plimbări pe jos, o să ai timp de făcut mișcare.

Nu mai avea nici un rost să se opună, așa că se urcă tăcută în mașină.

Drumul fu scurt. El opri mașina la Begijnsteeg, apoi o luă la braț și porniră amândoi pe jos, spre casa doamnei Macklin.

– Și eu ar trebui să mai fac niște mișcare, îi spuse el zâmbind.

Tăcerea se instală între ei. Abigail era adâncită în gânduri. Știa că fusese nepoliticoasă cu el și probabil că urma să primească o sancțiune din partea lui.

El o prinse însă ușor de umerii obosiți.

– Îmi cer încă o dată iertare pentru vorbele pe care ți le-am spus în seara asta.

– Nu-i nimic, le meritam. Am fost foarte nepoliticoasă cu tine.

– Nu m-a deranjat asta. Măcar știu că ești sinceră! Of, unde mi-e capul? Ai înghețat toată!

– Nu-i nimic...

– Ba va fi, dacă vei căpăta o răceală.

– Sunt puternică, nu-ți face griji pentru mine.

– Ai un spirit puternic, o corectă el. Dar trupul e fragil...

În casă era întuneric. Abigail aprinse lumina și, spre surprinderea ei, îl văzu pe Dominic îndreptându-se spre bucătărie.

– Aduc eu ceaiul, spuse el.

Se așezară la măsuță și începură să discute despre micii lor pacienți. Deși era foarte obosită, îl asculta cu atenție și chiar își dădu de câteva ori cu părerea în legătură cu tratamentul micuților.

Se făcu miezul nopții. El se ridică de la masă și se duse să spele ceștile, în ciuda protestelor lui Abigail.

Ea îl conduse până la ușă. Dădu să aprindă lumina din hol, dar mâna lui o opri.

– Nu e nevoie, îi șopti el și o sărută cu patimă, apoi îi ură noapte bună și plecă.

Abigail rămase înmărmurită în fața ușii.

A doua zi, la micul dejun, doamna Macklin îi spuse:

– Te-am auzit când ai venit aseară, dar era și Dominic cu tine, așa că m-am gândit să nu mai cobor, ca să nu vă deranjez.

– Da, profesorul van Wijkelen a fost foarte amabil și m-a condus până acasă. A rămas apoi la o ceașcă de ceai.

– Muncește prea mult Dominic și e atât de îngrijorat cu infecția asta. Sper să n-o iei și tu, Abigail.

Abigail o asigură că nu se va îmbolnăvi, spălă apoi vasele și plecă la spital.

Pe drum, se gândi la sărutul lui Dominic și se întrebă cum vor reacționa oare, atunci când se vor întâlni.

Când profesorul intră în salon, ea îi urmări fața cu atenție. Părea foarte obosit. Nu știa exact câți ani avea, dar observa acum pe chipul lui niște riduri, cărora nu le dăduse atenție până acum. El o salută protocolar și trecu direct la consultație.

Starea bebelușilor se îmbunătățise, îi raportă Abigail, puțin dezamăgită de atitudinea lui față de ea, din acea zi. Când tocmai credea că începuse s-o placă sau măcar s-o tolereze, își dădu seama că se înșelase.

După ce ieși din tură, se schimbă repede, pregătindu-se să plece acasă. Nu avea mult de mers pe jos, doar vreo zece minute, dar afară se întunecase și lapovița începuse să cadă.

Ieși din spital și fu nevoită să înfrunte acele mici cuțitașe, care se încăpățânau să-i intre în ochi. Văzu la câțiva pași mașina profesorului. Jan se afla la volan. Când o văzu, el sări repede să-i deschidă portiera.

– Bună seara, domnișoară. Am ordine să vă conduc până acasă.

– Oh, Jan, cât de drăguț! Ți-a spus profesorul...

– Da, domnișoară...

Se urcă în mașină, întrebându-se de ce era Dominic atât de atent cu ea. Probabil că dacă s-ar îmbolnăvi și ea, nu ar mai avea cine să-l ajute la spital, se gândi. Fiind obosită și destul de nefericită din cauza profesorului, începu să plângă ușor.

Mașina opri la Begijnsteeg. Abigail coborî, îi mulțumi lui Jan și dădu să plece, dar văzu că se pregătește s-o conducă până la casa doamnei Macklin. Încercă să protesteze, dar Jan îi răspunse cu fermitate:

– Profesorul mi-a spus să fac asta, domnișoară.

Ajunși în fața casei, Jan îi ură noapte bună și plecă.

Abigail fu întâmpinată de doamna Macklin care îi zise, bucuroasă:

– Aici erai, dragă! Nu prea aveam chef să mă duc la culcare, așa că am făcut niște cacao cu lapte. Ești obosită, vino aici lângă cuptor, ca să te încălzești.

Abigail se duse mai întâi să-și schimbe hainele și să-și șteargă lacrimile de pe obraz, apoi veni să-i țină companie doamnei Macklin.

– Ai avut o zi proastă? o întrebă aceasta pe Abigail.

– Nu, nu chiar. Trei dintre bebelușii se simt mult mai bine și cred că-l vom face sănătos și pe al patrulea. Nu au apărut alte cazuri, cred că ce a fost mai greu, a trecut. Și Henk crede asta. Au găsit și sursa de infecție – un portar.

– L-ai văzut pe Dominic?

– Da, a venit să consulte bebelușii.

– Am auzit mașina – n-a mai intrat în casă, în seara asta.

– Nu, de fapt, m-a adus Jan. Nu mi-a venit să cred... mă aștepta în fața spitalului. Profesorul îl trimisese.

Abigail trase aer în piept și o întrebă:

– Doamnă Macklin, de ce este atât de atent cu mine și totuși, nu mă place deloc?

Ea oftă, luă o înghițitură de cacao și se uită întrebătoare la bătrână.

– Speram să mă întrebi asta. Nu știam dacă pot să-ți spun, dar acum, dacă m-ai întrebat... Motivul pentru care lui Dominic nu-i mai plac femeile este acela că nu are încredere în ele. Mă refer la femeile tinere.

Abigail își mai turnă puțină cacao.

– Sunteți sigură că vreți să-mi povestiți?

– O, da, o să-ți povestesc dragă – e un bărbat prea bun, ca să fie judecat greșit, mai ales de către tine, Abigail. El are acum, ia să văd, patruzeci de ani; s-a căsătorit cu o fată încântătoare, înaltă, brunetă, genul de fată după care umblă toți bărbații. Eu nici n-am crezut vreodată că a iubit-o cu adevărat. Din moment ce Dominic era tânăr, chipeș și foarte bogat – știai asta, Abigail? – ea l-a luat de soț. Dar, în numai câteva săptămâni, Dominic a descoperit că avea aventuri cu diferiți bărbați. După șase luni, a murit într-un accident de mașină, împreună cu prietenul ei de atunci. Dominic s-a schimbat din acea zi – nu, nu avea inima frântă; încetase de mult s-o mai iubească, dar îi era rănit orgoliul. S-a mai întâlnit cu fete de atunci, dar nu a mai lăsat pe nici una să-i fie alături în viață. S-a îngropat în muncă. Așa că, ține minte: el își ține adevăratele sentimente foarte bine ascunse. Oricum, este un om plăcut de ceilalți. Le are aproape pe toate: arată bine, este inteligent, are un statut social excelent, are mai mulți bani decât poate cheltui – dar n-are parte de iubire.

– Da, așa e, zise Abigail. Iubește mult copiii și e foarte bun cu pacienții săi, iar ei, la rândul lor, au încredere în el. E trist că nu iubește pe nimeni și nu lasă pe nimeni să-l iubească.

– Mai ales că, multe femei sub patruzeci de ani, au încercat să rezolve această problemă...

Abigail se înroși.

– Oh, deci de asta se poartă atât de urât cu mine? N-am știut, voi încerca să-l evit cât pot de acum încolo. Poate va întâlni, în cele din urmă, o fată care să-l facă fericit. Sper să se întâmple asta.

Abigail se ridică și duse ceștile în bucătărie.

„Tu îl poți face fericit, pentru că-l iubești" își spuse ea în sine și inima începu să-i bată cu putere. Își alungă însă repede acest gând și se întoarse la doamna Macklin.

Zilele trecură repede. Vremea se înrăutățise, apăruseră rafalele de zăpadă. Cizmele lui Abigail trăgeau apă, dar nu se îndura să-și cumpere altă pereche, din moment ce încă nu primise bani de la spital, iar de la Bolly nu vroia să împrumute. Nu intenționa nici să-l viziteze, până când nu se termina spaima cu salmonella. Situația se îmbunătățise, copiii erau în afara oricărui pericol, deși mai aveau nevoie de îngrijire medicală. Abigail se atașase mult de ei și era încântată de progresele pe care le făcuseră.

Într-una din zile, profesorul, după ce examină copiii și citi raportul cu rezultatele de la laborator, își exprimă satisfacția și o întrebă pe Abigail:

– Când intenționezi să te întorci la programul tău normal, soră Trent?

– Mâine, domnule. Poate v-a spus Zuster Ritsma că se mai întorc încă două asistente, a treia va veni la sfârșitul săptămânii. E adevărat că salonul nu va mai fi izolat peste o zi sau două?

– Da. Care tură vrei să ți-o iei?

Ea știa deja care, dar nu vru să-i spună.

– Nu sunt sigură – Zuster Ritsma va aranja asta.

– Și zilele tale libere? insistă el.

– Le voi lua cât de curând posibil. Zuster Ritsma a fost foarte amabilă și m-a lăsat să mi le aleg.

– Ți-ai făcut deja planuri, ce vei face în aceste zile? Vrei să pleci undeva sau să-ți petreci ceva timp cu Bollinger? Pot să-i dau liber și lui.

– Sunteți foarte amabil, dar nu mi-am făcut încă planuri. Cred că-l voi lua pe Bolly în oraș, în după-amiaza aceasta – adoră să meargă la cinema.

Se uită la el întrebătoare, încercând să vadă dacă își amintește de salariul ei, pe săptămâna care trecuse.

– Înțeleg, fu tot ce spuse el și plecă.

Urma să lucreze în schimbul de dimineață – de la șapte și jumătate până la patru după-amiază iar cum profesorul venea înainte de amiază și după cinci seara, asta însemna că urma să-l vadă doar o singură dată pe zi, ceea ce din punctul ei de vedere era mai bine. Își păstrase serile libere, pentru a-i ține companie doamnei Macklin și pentru a se mai întâlni cu Bolly.

Fu surprinsă de faptul că Jan venea s-o conducă acasă în fiecare seară. Îi mulțumi într-o zi profesorului pentru gestul făcut, dar observă că acestuia nu-i plăcea să vorbească despre asta.

Bebelușii se simțeau de-acum bine, chiar și cel de-al patrulea, Jantje, care fusese în stare critică.

Într-una din zile, îi dădu biberonul lui Jantje și se opri să-l mângâie puțin.

– Hai, bea, băiat frumos, ca să crești mare și puternic. Îi sărută capul micuț. Aș fi vrut să fii al meu, spuse ea încet.

– Îți plac chiar atât de mult copiii? se auzi vocea profesorului.

– Da, răspunse ea. Se simte deja mai bine, nu-i așa?

– Ai dreptate, soră Trent.

Zuster Ritsma îi spuse lui Abigail:

– Soră Trent, se mai întorc astăzi asistente. Nu-i așa că e bine? La ora unu, mai vin două și una dintre ele va munci mâine aici, așa că tu îți vei lua o zi liberă. Mai ai încă trei zile libere, dar pe acelea ți le vei lua când dorești tu. Așa a spus profesorul.

Abigail se uită la profesor.

– Încă nu ne-am acoperit tot personalul spuse el. Nu vreau să fii extenuată, pentru că nu vei mai putea fi pe urmă de nici un ajutor.

– Vai, ce minunat! Câtă încredere îmi acordați! zise ea pe un ton sarcastic. E plăcut să știi că sunt utilă, chiar dacă sunt doar o simplă piesă din toată această mașinărie.

Ea așteptă să-i vadă reacția. Acesta se încruntă puțin, dar atât, nimic mai mult. Ieși apoi din salon.

Pe seară, după ce ieși din tură, Abigail se întoarse acasă. Când intră, avu parte de o surpriză: profesorul se afla în fața ei.

– Bună seara, domnișoară Trent. Eu tocmai plecam – deja sunt în întârziere. Am venit să văd ce mai face doamna Macklin și am văzut că se simte foarte bine. De fapt, mâine chiar va avea parte și de o scurtă ieșire. Va fi un concert de muzică vieneză mâine seară, la Concertgebourv și nici nu se gândește să-l rateze. Poate vrei să-i ții companie. Dar, presupun că nu te interesează.

– De ce presupui asta? întrebă Abigail. Mi-ar face mare plăcere!

– Serios?

– Da, confirmă ea și realiză apoi de ce primise acea zi liberă, chiar în ziua concertului... Dacă nu ar fi ținut atât de mult la doamna Macklin și nu și-ar fi dorit sincer s-o însoțească, ar fi zis acum un „nu“ hotărât. Se uită la profesor și observă că știa la ce se gândea ea. Își luă apoi privirea de la el și spuse:

– Să aduc ceaiul, doamnă Macklin? Și profesorul intenționează să rămână?

– Nu, după cum am mai spus, tocmai mă pregăteam să plec.

Ea îl conduse până la ușă, își luă rămas-bun de la el și se duse în bucătărie, pentru a pune ibricul pe foc.

Aproape că terminase de băut ceaiul, când doamna Macklin zie:

– Draga mea Abigail, era să uit. Dominic m-a rugat să-ți transmit că mâine dimineață, la ora zece, Jan va veni aici cu mașina și te va duce oriunde dorești. Dominic va fi plecat toată ziua și dacă vrei să iei prânzul cu Bolly, din partea lui ești liberă s-o faci. Cred că deja i-a spus lui Bolly că s-ar putea să vii la el.

Asta însemna, se gândi Abigail că Bolly o așteaptă și că nu ar putea să-l dezamăgească. Dar nu se putu abține să nu se gândească la faptul că Dominic făcuse tot ce vrusese el, adică vorbise cu Bolly, înainte de a se consulta cu ea.

– Ar fi foarte frumos, zise ea. Aș fi trecut oricum pe la Bolly, dar mă gândeam că noi două am putea merge în vizită la profesorul de Witt mâine după-amiază.

– Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, dar el va veni la concert cu noi, așa că voi putea să discut acolo cu el. Abia aștept. Cu ce te vei îmbrăca?

– Oh, Doamne! exclamă Abigail. Nu am cu ce să mă îmbrac – am doar o rochie foarte simplă, de catifea. Este maro și nu mi-a plăcut niciodată. Doar că am împachetat-o în ultimul moment, gândindu-mă că mi-ar putea fi folositoare. Credeți că aș putea să mă îmbrac cu ea?

– Sigur că da. Tu nu ești genul de fată care să aibă nevoie de tot felul de zorzoane și volănașe. Uite ce bine îți vine rochia asta roz, care este și destul de simplă.

Abigail încuviință, deși și-ar fi dorit din tot sufletul o rochie nouă. Era adevărat că nu avea cine s-o vadă la concert, iar cei doi pacienți ai săi ar fi prea amabili ca s-o critice, dar chiar și așa, nu s-ar prea simți în largul ei.

– Dumneavoastră cu ce vă veți îmbrăca? o întrebă pe doamna Macklin.

Cele două femei discutară toată seara despre îmbrăcăminte.

A doua zi dimineața, Jan sosi cu mașina.

Abigail se urcă în mașină. Vremea nu dădea semne de îmbunătățire, dar în confortul din mașină nu mai avea nici o importanță. Abigail îl rugă pe Jan s-o ducă la Bollinger.

Trecuse numai o săptămână de când nu-l mai văzuse pe Bolly, dar ei i se păru că trecuse și mai mult timp de atunci. Îl îmbrățișă cu bucurie.

Ea se așeză lângă sobă, iar Annie și Colossus stăteau lângă picioarele ei.

– E o ființă mică și încântătoare, Annie a noastră, spuse Bollinger. Îl miorlăie pe șefu' și se așază în poala lui, când el stă pe scaun. Iar pe Colossus nu-l deranjează asta.

– Mă bucur. S-a făcut o frumusețe Annie acum, când e bine hrănită. Și spune-mi, Bolly, tu cum te mai descurci?

După ce Bollinger îi povesti ce-a mai făcut în ultimul timp, ea îi explică faptul că nu-și primise salariul, acesta fiind motivul pentru care nu-i trimisese nici lui bani. El se oferi s-o împrumute, dar ea îl refuză politicos, asigurându-l că se descurcă.

– Ție nu ți-e prea ușor la spital, domnișoară Abby, îi zise Bolly. Șefu' mi-a zis că lucrezi din greu și că nu te-ai plâns nici măcar un moment.

– Dar chiar nu am avut de ce să mă plâng, răspunse ea, mirată de cuvintele profesorului.

– Hai să servim prânzul, domnișoară Abby. De obicei mănânc cu Mevrourv Boot, dar acum voi sta cu tine, asta dacă vrei să rămâi, bineînțeles.

– Sigur că vreau să rămân, îi zise ea și-l îmbrățișă din nou. Tu ești prietenul meu, Bolly, nu știu ce m-aș face fără tine.

El îi zâmbi.

– Așa zice și șefu'.

– Serios?

– Da. E un adevărat domn, totul e să ajungi să-l cunoști mai bine.

La asta, Bolly avusese mai mult succes decât ea pentru că nu-l cunoștea deloc și nici nu i se părea că se va întâmpla asta vreodată.

După masă, ieșiră să se plimbe puțin și-l luară și pe Colossus cu ei.

– Mevrourv Boot e o bucătăreasă extraordinară, comentă Abigail.

– Aici ai dreptate, răspunse Bollinger.

– Ar trebui să mă duc la bucătărie și să-i mulțumesc pentru masă.

Acest lucru îl și făcu, înainte de a-și lua rămas-bun de la Bollinger și de a-i promite o nouă revedere peste câteva zile.

O găsi pe doamna Macklin în dormitorul său, în timp ce aceasta își aranja părul pentru concert.

– Doamne, doar n-am întârziat! Concertul e la ora opt, nu?

– Da, dragă, zise doamna Macklin, mai e timp destul. Dar eu mă aranjez de pe acum, mai puțin cu rochia pe care o voi îmbrăca după cină.

După ce serviră cina, Abigail admira superba rochie neagră a doamnei Macklin și se duse apoi în cameră, ca să se schimbe și ea.

Îmbrăcă rochia ei de catifea și fu fericită să observe că nu-i stătea chiar atât de rău cu ea – se potrivea perfect cu nuanța ochilor ei.

Ieși din cameră și o admiră din nou pe doamna Macklin, care i se părea că arăta grozav.

– Am slăbit mult în ultimul timp și mi-e cam largă rochia, se plânse doamna Macklin.

– A mea e un pic cam strâmtă, ceea ce e mult mai rău, îi răspunse Abigail, zâmbind.

Îl așteptau pe Jan, care trebuia să vină să le ia după ce-l lua și pe profesorul de Witt.

La opt fără zece, Jan sună la ușă și le duse la concert.

Sala era plină. Se așezară pe scaune și muzica începu să se audă. Abigail se așeză lângă doamna Macklin, dar de cealaltă

parte a ei, rămase un loc liber. După câteva minute, văzu că cineva se așază lângă ea. Ridică privirea. Era Dominic. El o salută politicos și se concentrară asupra muzicii. Abigail rămase total surprinsă. Mai mult, se simțea îngrozitor știindu-se îmbrăcată atât de simplu. Chipul ei calm de mai devreme se transformase acum într-unul total neliniștit. Poate asta îl făcu pe Dominic s-o ia de mână. Ea își întoarse privirea către el. Era fermecător!

După ce concertul se sfârși, el o întrebă:

– Te-ai simțit bine astăzi, Abigail?

– Da, mulțumesc, abia reuși ea să spună. A fost minunat să-l revăd pe Bolly. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să-mi petrec ziua în casa dumneavoastră și să servesc prânzul acolo.

– Cu cea mai mare plăcere, răspunse el.

Toată seara fu ca un vis frumos pentru Abigail – un vis din care nu mai vroia să se trezească.

De data aceasta, nu mai conduse Jan mașina, ci chiar profesorul. El opri mașina în fața casei lui, spre mirarea lui Abigail.

Intrară în casă și-l salutară pe Bolly.

– Mi se pare o idee bună să bem ceva și să servim niște sandvișuri.

Mevrourv Boot apăru cu niște tăvi încărcate cu mâncare.

Abigail servi niște cârnăciori mici, bău un pahar de Cinzano și făcu conversație cu profesorul de Witt.

După vreo oră, profesorul le conduse acasă, după ce-l dusese și pe profesorul de Witt.

Profesorul acceptă invitația la cafea pe care i-o oferi doamna Macklin și stătu de vorbă cu aceasta în timp ce Abigail

se duse la bucătărie pentru a pregăti cafeaua. Dar doamna Macklin luă doar câteva înghițituri de cafea și se retrase apoi în camera sa pretextând că era prea obosită, lăsând-o pe Abigail cu Dominic în cameră.

El mai turnă cafea în cești, iar Abigail sorbi tăcută din ceașcă, încercând să găsească un subiect de conversație.

Dar nu fu nevoie de așa ceva. Profesorul puse ceașca pe măsuță și spuse cu o voce blândă:

– Ești atât de drăguță, Abigail.

Ori era amabil, ori își bătea joc de ea, se gândi Abigail. Nu era deloc drăguță, mai ales îmbrăcată în catifea maro. Probabil că-i lucea și nasul.

– Îți mulțumesc, îi răspunse ea. Nu știu de ce spui asta, pentru că nu este adevărat, dar îți mulțumesc oricum.

– Da, ai dreptate. Nu ești drăguță, ești frumoasă, pentru că ești sinceră și blândă. Ți-am mai spus că mi-ai redat încrederea în femei și acum mi-e puțin teamă.

– De ce?

– Pentru că s-ar putea să nu fie real...

Ea se ridică și se apropie de el.

– Ba e cât se poate de real, îl asigură ea, zâmbind.

Mai avea un pic și-i mărturisea că-l iubește, dar se opri. Probabil că el nu-și dorea iubire – nu din partea ei – probabil că era doar o trecere spre altă fată, una care să fie drăguță cu adevărat.

Dar, pentru a treia oară, el o sărută, oferindu-i de data aceasta un sărut care s-o țină trează toată noaptea.

Capitolul 6

A doua zi, când profesorul veni în salon, Abigail se afla împeună cu Henk și râdeau de ceva. Ea îi ură veselă bună dimineața, iar el îi răspunse sec, ca de obicei.

– Bună dimineața, soră Trent.

El începu să consulte bebelușii.

Abigail se uită la el cu dezamăgire. Se îndoia că ar nutri vreun sentiment pentru ea – poate doar recunoștință și o oarecare amiciție, care avea să ia sfârșit, odată cu întoarcerea ei în Anglia.

Profesorul îi zâmbi politicos și ieși din salon. Abigail îl luă pe Jantje în brațe, acesta devenind bebelușul ei preferat. Jantje îi zâmbi lui Abigail și aceasta spuse cu voce tare:

– Vrea să mă alunge, băiatul meu drag! Pun pariu cu tine pe salariul meu că, fie a pus ochii pe vreo blondă drăguță, fie îi e doar rușine cu mine.

În ziua următoare nu-l văzu, iar apoi, în următoarea după-amiază, chiar înainte de a ieși din tură, îl văzu alături de Henk

și Zuster Ritsma. Terminase consultul bebelușilor. El îi zâmbi lui Abigail:

– Se pare că ce a fost mai greu a trecut, soră. Trebuie să-ți mulțumesc pentru ajutor, îți suntem cu toții recunoscători. Poți să pleci mâine pe la prânz.

Se aștepta la asta.

– Foarte bine, mulțumesc, îi răspunse ea tristă.

– La revedere, soră Trent.

El îi întinse mâna, iar ea își aminti de gestul pe care-l făcuse la concert. Își aminti apoi de sărutul lui... Îi zâmbi, nefiind în stare să mai zică ceva.

Când Abigail îi dădu vestea doamnei Macklin, aceasta nu zise nimic timp de câteva minute.

– Credeam că vei mai rămâne aici câteva săptămâni – chiar luni, spuse ea, în cele din urmă. Știam că n-o să rămâi la spital pentru totdeauna, dar Dominic are mai mereu pacienți particulari și adesea mi-a spus cât de dificil îi este să găsească o asistentă disponibilă. Sigur n-ai înțeles greșit, dragă?

– Sigur. Oricum, mă așteptam la asta. Cel puțin de vreo două zile.

– Adică, de când am fost la concert, comentă doamna Macklin.

– Mai mult sau mai puțin. Dacă pot să plec mâine la prânz de la spital, voi pleca spre Anglia mâine noapte. Asta dacă voi găsi bilet.

Ar fi mai bine așa își spuse Abigail, pentru că ar putea să doarmă pe drum și atunci când ar ajunge în Anglia, s-ar putea duce direct la agenție pentru un alt serviciu.

Se duse în camera ei și începu să-și facă bagajele. Îi venea să plângă, dar nu avea timp de asta; trebuia să-l vadă pe Bolly înainte de a pleca, trebuia să-și cumpere biletul de drum și să-și ia rămas-bun de la profesorul de Witt. Înghesui rochia de catifea maro în valiză și începu să zâmbească, amintindu-și de seara concertului. Oricum, nu mai avea de gând s-o poarte vreodată. În schimb, rochia roz o împachetă cu grijă în hârtie și o puse deoparte, lângă uniforma ei de rezervă.

A doua zi părăsi spitalul, nu înainte de a-și lua rămas-bun de la Zuster Ritsma. Aceasta îi ceru adresa lui Abigail. Ea îi dădu adresa agenției, dar Zuster Ritsma insistă și-i ceru adresa de acasă. Astfel, Abigail fu nevoită să-i spună că deocamdată nu avea o casă a ei. Zuster Ritsma o privi cu compătimire. Profitând de acest moment, Abigail îi ceru salariul pentru zilele în care lucrase în spital. Zuster Ritsma se albi la față. Nu știa nimic despre asta. Ea înțelesese că profesorul o plătise din momentul în care o angajase.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l întrebi, soră Trent, îi zise ea.

Lui Abigail nu-i plăcu deloc această situație, să-i ceară cu blândețe salariul după ce tocmai îi urase „la revedere“ pe un ton atât de indiferent? Avea suficienți bani ca să se întoarcă la Londra – putea să se descurce până când urma să-i trimită el banii, prin agenție. În orice caz, se consolă ea, banii de la doamna Morgan probabil că o așteptau deja la agenție.

Bolly fu și el la fel de surprins, atunci când află vestea.

– E prea repede, comentă el. Nu-mi place ideea, domnișoară Abby – să vă descurcați singură pe acolo...

– Dar Bolly, am discutat deja despre asta. Am fost amândoi de acord că ar fi cea mai bună soluție în momentul de față.

Stai liniștit, voi fi bine. Cu puțin noroc, voi primi un nou serviciu imediat și voi putea să caut un apartament. M-aș simți mult mai bine să te știu aici, în timp ce mă voi ocupa eu de asta. Acum trebuie să plec, Bolly dragă. Îți voi scrie imediat ce mă voi stabili undeva, îți promit.

Ea îl îmbrățișă pe bătrân, îi mângâie pe Annie și Colossus și plecă spre casa profesorului de Witt.

Spre deosebire de Bollinger, acesta nu păru chiar atât de surprins de plecarea ei.

– O naturală secvență de întâmplări, o numi el.

Îl întrebă ce vroia să spună cu asta, iar el îi răspunse că va afla mai târziu. Abigail zâmbi și se gândi că de fapt, aceste vorbe nu însemnau nimic, doar că el, fiind un bătrân intelectual, își putea permite să fie uneori excentric. Își luă apoi rămas-bun și de la el.

Se întoarse acasă la doamna Macklin. Mai avea destul timp, trenul pleca seara târziu. Luă cina alături de doamna Macklin, care era foarte afectată de plecarea ei. Abigail îi promise însă că se va întoarce într-o zi în Amsterdam și o va vizita.

– Dacă am venit o dată, pot să vin și a doua oară, îi zise ea doamnei Macklin.

După masa de seară, urcă în cameră pentru a-și pregăti ultimele bagaje. Refuzase ajutorul lui Bolly de a o conduce până la gară, era un om în vârstă și nu-i surâdea ideea de a-l lăsa singur noaptea, în frig.

Bagajele erau gata. O îmbrățișă pe doamna Macklin și se îndreptă spre ușă. Însă ușa se deschise și intră profesorul, mai iritat ca niciodată. El îi spuse deodată:

– Am venit să te conduc până la gară, dar într-o oră trebuie să mă întorc la spital.

Abigail se încruntă. Își luaseră adio unul de la altul, iar acum apăruse din nou, tocmai când își impusese să-l uite, să nu se mai gândească la el.

– Te rog, nu te deranja, îi răspunse ea nervoasă. Tocmai mă duceam să iau un taxi.

El îi ignoră vorbele, o luă de braț și o duse lângă doamna Maklin.

– Tocmai îi spuneam lui Abigail că plecăm peste cinci minute, îi zise el doamnei Macklin.

„Isteț, n-am ce zice!" își zise Abigail. „Acum o are de partea lui". Apoi, zise cu voce tare:

– Vă sunt recunoscătoare, domnule.

Ea se urcă tăcută în mașină.

Pe drum, el îi spuse:

– Văd că e imposibil să vorbesc cu tine, dar trebuie să clarificăm ceva. Îți sunt foarte recunoscător pentru munca depusă la spital – ești o asistentă extraordinară. În plus, ești singura pe care aș mai putea-o iubi. Și vreau să-ți mai spun ceva. Probabil că te-a surprins comportamentul meu – și eu sunt surprins. Nu am mai fost atât de... sentimental, de ani de zile. Dar intenționez să uit asta și sper să faci și tu același lucru.

Ajunseră la gară. Abigail se urcă în tren și scoase apoi capul pe fereastră, uitându-se la Dominic.

– Nu știu de ce faci atâta caz pentru nimic – pentru nimic, înțelegi? îi zise ea plângând.

Plecă apoi din dreptul ferestrei.

În dimineața următoare, ajunse la Londra. Primul lucru pe care-l făcu – se duse la un restaurant, pentru a servi micul dejun. Nu-i era foame, dar era mai ieftin, decât dacă ar fi mâncat în tren.

Luă un autobuz de pe strada Liverpool spre agenție.

Intră în agenție și se așeză pe un scaun în sala de așteptare. Nu mai erau mulți oameni acolo, doar vreo două fete.

Doamna aceea severă nu-și schimbase comportamentul între timp, devenise poate și mai severă. Îi aruncă lui Abigail o privire tăioasă și-i înmână o chitanță.

– Am înțeles că, după cazul pe care ți l-am dat noi, ai lucrat în mod independent în Amsterdam.

– Da, așa este, răspunse Abigail și se uită pe chitanță. Nu erau foarte mulți bani, nu lucrase prea mult pentru doamna Morgan, dar erau totuși niște bani câștigați. Ea plăti comisionul și restul de bani îi îndesă în poșetă.

– Aveți deja un nou caz pentru mine? întrebă ea.

– Nu sunt sigură, dar cred că nu. Poți să revii mâine dimineață, domnișoară Trent? Poate găsim ceva. Ai vreo preferință, unde ai vrea să mergi?

Abigail se gândi la Bolly.

– Undeva nu prea departe de Londra, răspunse ea încet și apoi plecă.

Intră din nou în restaurant și își comandă o cafea. Bineînțeles, ar fi putut să se angajeze din nou la spitalul din Londra, dar ce făcea cu Bolly?

Era imposibil, după ce-l văzuse atât de fericit în Amsterdam, să-l închidă acum într-o cămăruță; în plus, dacă s-ar întoarce la spital, ar fi plătită abia peste o lună – cum s-ar descurca până atunci?

Termină de băut cafeaua și ieși din restaurant. Trebuia să găsească un loc unde să doarmă în acea noapte.

Găsi un hotel mic, nu prea departe de acel restaurant.

A doua zi se prezentă la agenție. Fu în culmea fericirii când află că i se găsise un nou loc de muncă – în Virginia Water, la o văduvă, care avea uneori stări de delir. Implica și niște muncă de noapte, dar în timpul zilei putea fi ajutată. În schimb, banii pe care urma să-i primească erau foarte puțini.

Atunci, Abigail se gândi să refuze.

– Poți să renunți după două săptămâni, îi spuse doamna de la agenție. Dacă renunți mai devreme, vom fi nevoiți să te scoatem din baza noastră de date.

Abigail se gândi rapid. Mai mult ca sigur că era o slujbă îngrozitoare și foarte prost plătită, dar ar avea un acoperiș deasupra capului. Pe de altă parte, o ofertă mult mai bună ar putea apărea într-o zi sau două și ea ar rata-o.

Doamna începu să bată cu degetele în birou.

– Ei bine? întrebă ea.

– Eu... începu ea, dar fu întreruptă de soneria telefonului.

Doamna răspunse și după vreun minut, îi înmână receptorul lui Abigail.

– E pentru tine, domnișoară Trent. Să știi că nu înțeleg de ce ai dat acest număr...

– Dar nu l-am dat nimănui! Nu știu cine ar putea fi... Bolly?

Abigail luă receptorul în mână.

– Alo?

Era profesorul.

– Abigail? Ce noroc că ești la agenție! Ți-ai găsit deja un alt caz?

– Nu, răspunse ea.

– Foarte bine. Am nevoie de tine pentru cineva special pentru mine – nepoata mea, care e în Spania cu părinții ei.

– Nepoata ta?

– Da. Acum două săptămâni a înghițit trei monede. I s-au făcut radiografii și sora mea a fost asigurată că natura își va urma cursul natural și că fetița nu va mai avea probleme. Din păcate, n-a fost chiar așa. Acum vomită și este deshidratată și operația este necesară. Sora mea refuză ca cineva, în afară de mine, să se atingă de Nina. Intenționez să mă duc în Spania și s-o aduc aici, la spital. Mi-ar plăcea să vii cu mine. Aș vrea să stai cu ea în spital până când se va face mai bine. Vei fi plătită ca de obicei.

Între ei se așternu tăcerea, când, deodată îl auzi exclamând:

– Doamne, eu nu te-am plătit!

– Nu, răspunse ea încet... în timp ce inima îi bătea cu putere. Era atât de fericită acum, că ar fi lucrat și pe gratis pentru el.

– Abigail, să te duci la Banca Coutte și să întrebi de domnul Cross. El îți va da banii pe care ți-i datorez. Azi e miercuri – este un tren care pleacă la ora șase spre Bilbao. Ai tot timpul să-l prinzi. Aranjez eu pentru biletul tău. Ne întâlnim când ajungi în Spania. Mai vrei să știi ceva?

Era o afacere bună. Realiză că încă nu acceptase oferta. Bineînțeles că urma s-o facă, dar ar fi fost frumos din partea lui, s-o întrebe mai întâi dacă e de acord.

– Abigail?

– Da, profesore.

– Faci asta pentru mine? Nina e o persoană foarte importantă din viața mea și vreau să se ocupe cei mai buni de ea – ții minte ce ți-am spus, nu? Deci, nu ai un alt caz?

– Nu. De fapt, mă gândeam să accept unul, dar nu am făcut-o încă.

Se uită la doamna severă de la birou, care o privea enervată.

– Va fi plăcerea mea să te ajut, îi spuse ea în cele din urmă.

– Abigail? Îmi pare rău pentru salariul tău. Trebuia să-mi aduc aminte, dar aveam atâtea pe cap... De ce nu mi-ai spus?

Ea nu-i răspunse, dar, în schimb, îl întrebă:

– Faci ceva pentru mine, te rog?

Ea îi simți nerăbdarea și apoi continuă:

– Să-i spui lui Bolly.

– Am făcut deja asta. El mi-a dat numărul agenției. Ne vedem vineri dimineața, pe la ora șapte.

Abigail închise telefonul. Doamna de la birou se uită cu asprime la ea.

– Poate nu știi, dar ai stat la telefon mai mult de cinci minute! Cine știe câte telefoane...

– Îmi cer iertare, îi răspunse Abigail, care era acum fericită.

– Să înțeleg că ai acceptat un caz, care nu are legătură cu agenția?

– Da. În Amsterdam am lucrat pentru profesorul van Wijkelen – are acum un caz în Spania, pe care m-a rugat să-l preiau.

Femeia se uită cu atenție la ea.

– Măcar ești o fată inteligentă...

Abigail îi zâmbi, își luă la revedere de la ea și ieși din agenție. Se întoarse la hotel, unde își făcu din nou bagajele. Își aminti că își lăsase un cufăr în casa pe care Bolly o închiriase. Așa că urma să mai caute prin lucrurile ei de acolo, să lase rochia roz în cufăr și să se ducă la bancă.

În timpul călătoriei cu autobuzul, se întrebă ce-ar fi făcut profesorul dacă nu ar fi găsit-o la agenție, în acel moment. Probabil că ar fi sunat toată ziua, încercând să dea de ea.

Se gândi la nepoata lui Dominic. Spera să nu fie vorba de ceva grav; o dată ce monedele vor fi extrase, copilul se va recupera rapid, se gândi ea.

Se întreba de ce oare mama fetiței nu o adusese direct la Amsterdam. În fond, profesorul era un om ocupat și avea acum de făcut o adevărată călătorie.

Coborî din autobuz și sună la ușa casei în care stătuse Bollinger. Îi deschise o menajeră.

Cufărul ei era acolo. Își alese lucrurile pe care se hotărâse să le ia cu ea, puse rochia roz în cufăr și-i oferi tinerei menajere rochia ei maro, de catifea.

Ajunse la bancă. Întrebă de domnul Cross și fu poftită să intre într-o încăpere enormă. La birou se afla un bărbat scund. Acesta o invită să se așeze pe scaun.

– Bună ziua. Eu sunt domnul Cross.

– Bună ziua. Numele meu este Abigail Trent. Încântată de cunoștință.

Bărbatul se uită rapid pe pașaport, apoi îi zise lui Abigail:

– Profesorul van Wijkelen este un vechi și un prețios client al nostru. Ne bucurăm să colaborăm din nou cu el. Am aranjat

să vă luați biletul de drum de la biroul Southampton Docks. Luați un taxi de la gară, domnișoară Trent; șoferul va ști unde să vă ducă. Aici este biletul dumneavoastră de tren, de la Waterloo. Profesorul van Wijkelen m-a rugat să vă amintesc să comandați ceai în tren. Uitați aici și banii pe care trebuia să-i primiți.

Abigail rămase încremenită. Erau prea mulți bani! Îi spuse acest lucru și domnului Cross. Acesta începu să râdă.

– Nu, nu, domnișoară dragă. Aici se află și salariul dumneavoastră, dar și banii pe care să-i cheltuiți în timpul călătoriei.

„Șampanie în loc de ceaiul de dimineață" își zise ea în sine, zâmbind. Probabil că profesorul avusese prietene extravagante, din moment ce aceasta era suma pe care o considerase necesară, pe timpul a două zile de călătorie. Își puse banii cu grijă în poșetă, hotărându-se să țină o evidență cu tot ce urma să cheltuiască, pentru a-i putea returna profesorului restul de bani.

Următoarele două ore le petrecu la cumpărături. După ce servi un prânz extravagant, își făcu o listă cu lucrurile de care avea nevoie.

Își cumpără o fustă din tweed, un pulover maro și o eșarfă colorată. Își mai luă, de asemenea, o rochie bleu, simplă, de lână, cu o tăietură frumoasă și niște rufărie. Ultimul lucru pe listă era o geantă de voiaj.

Ajunse apoi la Waterloo. Abia când îi dădu biletul controlorului, observă că acesta era de clasa întâi.

Fu o plăcere să călătorească în așa confort și atunci când stewardesa veni și o întrebă dacă dorește ceai, acceptă, amintindu-și sfatul profesorului.

Sosi la Southamptom. Luă un taxi. În mașină, realiză că știa puține lucruri despre călătorie și mai puține despre destinația finală. Profesorul nu se obosise să-i spună unde vor merge sau cât timp vor sta. Dar, ajungând la ghișeul de bilete, observă că-l subestimase pe profesor, pentru că, alături de bilet se afla un plic mare, care îi era adresat. Abigail se urcă în tren și începu să citească foaia care se afla în plic.

Era scrisă și semnată de domnul Cross, dar evident, după instrucțiunile profesorului. Nu trebuia să facă economie din banii pe care-i primise pentru călătorie; urma să-l întâlnească pe profesor vineri dimineața, la șapte și jumătate, în Santurce. Destinația era casa surorii lui, situată la câțiva kilometri de Baquio, o zonă micuță de lângă mare, aflată în apropiere de Bilbao. Probabil că vor rămâne o noapte acolo, în caz că nu vor fi nevoiți să plece mai repede – asta depindea de starea de sănătate a fetiței. Drumul de întoarcere va dura tot două zile, dacă va merge totul bine. În final, i se urase o călătorie plăcută.

Abigail citi scrisoarea de două ori, pentru a fi sigură, apoi o puse în poșetă.

Ceva mai târziu, se duse la vagonul restaurant. Se așeză la o masă, alături de un cuplu de tineri căsătoriți și de un bărbat cam de o vârstă cu ea. Acesta mergea spre Guernica, unde avea de încheiat niște afaceri. Ea îi spuse că nu auzise niciodată de acest oraș, așa că el începu să i-l descrie. Merseră apoi la bar împreună și serviră câte o cafea. Își promiseră să se revadă a doua zi, la micul dejun.

Cu toate acestea, înainte de a adormi, Abigail începu să se gândească din nou, cu drag, la Dominic.

A doua zi dimineață, soarele strălucea cu putere pe cer.

Abigail se întâlni cu noua ei cunoștință și serviră micul dejun. Își petrecură întreaga dimineață împreună, citind și discutând despre tot felul de lucruri. Și totuși, Abigail nu-și putea scoate din minte chipul profesorului, chiar așa încruntat cum era de obicei.

A doua zi, ajunseră la Santurce. Ea coborî din tren și se așeză în fața biroului de Relații cu Clienții, locul în care trebuia să se întâlnească cu Dominic.

– Bună dimineața, Abigail, se auzi deodată glasul lui.

– Bună dimineața, profesore.

El îi luă valiza și o pofti să urce în mașina lui.

– Sper că ai avut o călătorie plăcută.

În glasul lui se simțea o oarecare răceală și din această cauză entuziasmul lui Abigail de a-l revedea, scăzu imediat.

– Da, mulțumesc, îi răspunse ea. Am cunoscut niște oameni...

– Da, l-am văzut; ai coborât cu el din tren, îi zise el sec. Cred că ești foarte dezamăgită că nu a durat mai mult timp călătoria.

Era într-o stare proastă. Probabil că șofase toată noaptea sau că dormise prost, așa că-i răspunse calm:

– Nu, nu sunt deloc dezamăgită. E doar un bărbat foarte amabil. Peste câteva săptămâni, se va însura cu o fată din Spania – mi-a povestit multe despre ea. Mă așteptam la asta. Datorită înfățișării mele, oamenii au încredere în mine și-mi fac confidențe. Știi că oamenii își aleg sfătuitori dintre persoanele urâte.

Apoi, schimbă subiectul.

– Și, ai condus toată noaptea?

– Nu, doar de la patru dimineața. Dacă ești gata, hai să mergem.

O remarcă necinstită din partea lui. Ea stătea lângă mașină, pentru că se prelungise conversația cu el. Se uită la el. Deși era proaspăt bărbierit și îmbrăcat impecabil, ca de obicei, arăta obosit, dar își alungă repede gândul.

– Mai sunt douăzeci de mile până la Baquio, nu? întrebă ea. Avem timp să oprești puțin, să stăm la o cafea și să-mi povestești mai multe despre nepoata ta?

– Da, e o idee bună. Ne vom opri, este un local în Bilbao, care s-ar putea să fie deschis.

Era greu să vezi de unde începea Bilbao și unde se terminau fermele de oi și fabricile, dar pe parcurs, apărură primele blocuri și mici magazine. Trecură de un spital modern și apoi de altul mai vechi și ajunseră în cele din urmă în centru.

Străzile principale erau largi, cu trei benzi, cu clădiri impunătoare, de o parte și de alta a lor. Profesorul, care se părea că știa drumul foarte bine, opri mașina și spuse:

– În spatele acelui magazin.

Cafeneaua în care intrară era goală, într-adevăr, abia se deschisese. Au fost însă întâmpinați cu zâmbete și cu cuvinte amabile.

Cafeaua era neagră, tare și un pic amăruie, dar ceea ce o miră pe Abigail fu faptul că, pe lângă cafea, primi câteva pliculețe cu lapte praf. Se uita cu interes la ele, dar zări apoi zâmbetul ironic de pe fața lui și se rușină de gestul ei.

– În legătură cu nepoata ta... începu ea.

El continua să se uite fix la ea.

– Ai înțeles de ce ți-am cerut să vii?

El vorbea repede, de parcă ar fi vrut să scape mai repede de acest subiect.

– Îmi pare rău că ți-am stricat planurile, dar vreau tot ce-i mai bun pentru Nina și am încredere în tine, ca asistentă.

– Dar nu și ca femeie, nu-i așa? spuse ea fără să-și dea seama și citi apoi surprindere de pe chipul lui.

– N-are rost să mă întrebi asta – tonul lui era mustrător. Nina este o fetiță foarte veselă și are trei ani. Sora mea așteaptă acum să nască al doilea copil și de aceea am venit eu în Spania – îi era imposibil să facă o călătorie atât de lungă, în aceste condiții. Soțul ei lucrează la Consulatul Olandei din Bilbao. Locuiesc acolo de mai bine de un an, dar Odilia, sora mea, a rămas o femeie tipic olandeză, judecând mai ales după aspectul fizic. Ea nici nu se gândește să-și trimită fata la un alt spital, în afară de cel la care lucrez eu. Așa că, nu am avut de ales, am venit aici și aveam nevoie și de o asistentă. Acesta este singurul motiv pentru care ți-am cerut să te întorci, Abigail.

Ea îi răspunse, încercând din toate puterile să nu pară afectată:

– Bineînțeles, profesore, ce alt motiv ai fi putut avea?

În sinea ei însă, Abigail se simți distrusă. Își făcuse iar speranțe, atunci când îl văzu că devenise gelos.

Își bău cafeaua în liniște și se duse apoi la toaletă pentru a-și pudra nasul. Făcu câțiva pași și se opri – nu știa unde se afla toaleta și nici nu știa cum să întrebe pe cineva în spaniolă.

– Sunt desenate niște flori pe ușă, se auzi vocea profesorului.

Abigail îi zâmbi, jenată.

Se întoarse după cinci minute.

– Văd că vrei să mai afli niște informații. Hai, întreabă-mă, zise el.

– Păi... nu cred că ar trebui...

– Fată dragă, uiți că am o soră? una foarte liberă în exprimare, aș putea adăuga. Așa că nu mă mai șochează nimic.

– Oh, dar nu e nimic șocant. Doar că totul e atât de grandios, parcă am fi într-un decor dintr-un film de la Hollywood. Pereți îmbrăcați în catifea albastră, scaune mici cu spătar, lămpi de perete, un covor în care mă pierd... Oare visez?

Profesorul zâmbi.

– Descrierea ta sună incredibil și un pic vulgar...

Abigail râse și chipul i se transformă – nu mai era unul comun, ci unul foarte atractiv.

Părăsiră restaurantul și își continuară drumul cu mașina.

Poate că era de vină aerul din Spania sau poate că fusese cafeaua prea tare; în orice caz, Abigail îl întrebă fără rețineri:

– De ce îmi spui uneori „domnișoară Trent“ și alteori „Abigail“?

– Pentru că uit, îi răspunse el sec, ca de obicei.

Ea nu mai înțelese nimic. Nu avea nici un sens. Ce uita?

Pentru că tăcerea se instalase între ei, Abigail întrebă:

– Suntem pe aproape?

– Da. Mai întâi ajungem la Plenzia și apoi la Baquio. Sora mea locuiește la o milă de sat.

– Am auzit că spaniolii se poartă urât cu animalele... se hrănesc cu carne de cal și îndrăgesc luptele cu tauri.

– Acum îmi arăți o altă latură a firii tale, domnișoară Trent? – amabila domnișoară Trent, blânda domnișoară Trent – cea care salvează pisicile din canale și cea care îngrijește cu atâta pasiune femeile în vârstă și bebelușii...

Era atâta ironie în glasul lui, iar Abigail nu înțelegea de ce îi vorbea astfel. Simțea că-l urăște.

– Aici, spuse el și opri mașina.

Ușa din față era deschisă și nici nu apucară să coboare din mașină, că și apăru o fată în fața lor – era sora lui Dominic, evident, deoarece semăna cu el.

Își îmbrățișă fratele, schimbă câteva cuvinte cu el în olandeză, apoi se întoarse spre Abigail.

– Sora Trent, spuse profesorul, sora mea Mevrouw de Graaff. Odilia, nu-ți mai face griji. O vom lua cu noi pe Nina și vom avea mare grijă de ea.

El își îmbrățișă din nou sora și se duse înapoi să-l salute pe bărbatul care se îndrepta spre ei.

– Dirk, nu mă așteptam să te văd.

Cei doi bărbați își dădură mâna.

– Soră Trent, acesta este cumnatul meu, Dirk van Graaff, continuă profesorul. Și Nina? Unde e?

– Este în pat, îi răspunse Odilia. A stat asistenta câteva minute cu ea, dar Nina nu vrea în preajmă pe nimeni în afara mea și a lui Dirk – și asta face să fie și mai dificil pentru noi. Sper să te placă, soră Trent.

– Sper, îi răspunse Abigail.

Intrară în casă. Aceasta era elegant mobilată.

Trecură de holul larg și intrară într-o cameră cu vedere la mare. Acolo se afla un pat alb, micuț, în care se afla o fetiță. Alături de ea se afla o asistentă. Aceasta îi spuse Odiliei ceva în spaniolă și apoi plecă. Fetița plângea în pat și striga „mama!“ Odilia se așeză lângă patul ei și începu să-i vorbească cu blândețe.

– Ar vrea să-ți știe numele. Înțelege puțin engleza – vorbește olandeză, bineînțeles și spaniola.

Abigail se uită mirată la ființa aceea de numai trei anișori. Nu-i venea să creadă că stăpânea atâtea limbi străine.

Fetița era încântătoare. Era blondă ca tatăl ei și avea niște ochi albaștri enormi. Semăna puțin și cu unchiul ei și de aceea, Abigail o îndrăgi și mai mult.

– Din păcate, eu vorbesc numai engleza și știu câteva cuvinte în olandeză. Numele meu este Abigail și o să am grijă de tine vreo două zile îi zise ea fetiței.

– Unchiul Dominic...? o întrebă Nina.

– Va fi și el cu noi, îi răspunse ea, nevenindu-i a crede că este înțeleasă de un copil de trei ani.

– Vorbește în olandeză! îi ordonă mica mogâldeață și adăugă „te rog“, după ce mama ei îi făcu observație.

– Unchiul Dominic... începu Abigail încet, nefiind sigură ce vrea să zică.

– E chiar lângă tine, zise profesorul apropiindu-se de Nina. Era evident că cei doi țineau foarte mult unul la celălalt, din

moment ce fața lui Dominic se lumină după ce fetița îl îmbrățișă cu putere.

Începu apoi să vorbească cu Nina în olandeză.

– Nina vrea să mergem chiar acum în la spital. Dar i-am explicat că trebuie să mai așteptăm până când voi vedea rezultatele de la razele X. Totuși, după privirea ei, cred că vom pleca azi.

El continuă să-i dea instrucțiuni lui Abigail, care îl aproba întotdeauna cu „Da, domnule“. După aceea, el ieși din cameră, pentru a-l suna pe doctorul care se ocupase de Nina.

– Întotdeauna îi spui lui Dominic „domnule“? o întrebă Odilia pe Abigail.

– Nu întotdeauna. Uneori îi spun „profesor“, deși presupun că, din moment ce Nina va fi și ea acum cu noi, va trebui să-i spun „unchiul Dominic“.

Odilia zâmbi.

– Și bănuiesc că el îți zice ție „soră“. Dacă nu te deranjează eu îți voi spune ție Abigail și tu să-mi spui Odilia. Ce păcat că nu poți sta mai mult timp, dar Dominic a spus că vrea s-o ducă pe Nina la spital cât mai repede și cred că are dreptate – el are întotdeauna dreptate. Cred că am fost o adevărată pacoste, dar peste o săptămână ar trebui să nasc, iar pe Nina nu vreau s-o las într-un spital de aici. Nu zic că nu sunt buni doctorii de aici – chiar sunt buni – dar dacă Nina va trebui să fie operată, vreau ca Dominic să facă asta. Dirk ar fi putut s-o ducă pe Nina la Amsterdam, dar cine ar fi mers cu el, ca să aibă grijă de fată? Asistenta de aici e o fată bună, dar nu este

foarte pregătită în domeniu, nici eu nu sunt de vreun folos, devin atât de tristă, de câte ori se îmbolnăvește Nina.

Aceste cuvinte avură un efect neplăcut asupra fetiței. Abigail sosi la timp, cu un vas în mână.

În acel moment intră și Dominic.

– O, Doamne, iar? Nici o monedă, nu? întrebă el.

Dominic se așeză lângă pat și începu să se strâmbe în fața fetiței, pentru a o mai înveseli. Dar se întoarse apoi spre Abigail și-i spuse, cu toată seriozitatea:

– Apă și glucoză, soră – cât de mult poți să-i dai. E prea deshidratată.

Se întoarse apoi spre sora sa:

– I-ai împachetat lucrurile? Mai bine ar călători în cămașa ei de noapte. O vom înveli în pături și poate sta în poala domnișoarei Trent.

– O trimit pe Rosa să vină să stea cu Nina.

– Lasă, va sta sora Trent cu ea. Știu că va fi bucuroasă să stea ca s-o cunoască pe Nina mai bine. Își luă apoi sora de mână.

– Hai să mergem, să-mi povestești ce-ai mai făcut. Să știi că arăți mai drăguță ca niciodată.

Odilia zâmbi, părea mult mai liniștită acum că venise Dominic. Abigail bănui că-i stătea în obicei surorii lui să-i ceară ajutorul, de câte ori avea nevoie.

– Până una-alta, vom lua cu toții prânzul.

– Îți mulțumim, ar fi drăguț din partea ta.

Veni și doctorul, purtă o discuție cu Dominic și apoi plecă. Abigail fu prezentată la discuția celor doi doctori. Ea îl ascultă

pe Dominic cum vorbea în spaniolă, cu aceeași ușurință cu care vorbea engleza și se simți în inferioritate. Dar, după ce doctorul plecă, Dominic îi spuse:

– Ce bine că nu înțelegi spaniola, pentru că eu o vorbesc îngrozitor de prost; mă și mir cum de m-a înțeles doctorul Diaz. Oricum, mi-ar fi rușine să vorbesc astfel de față cu tine.

Ei i se păru drăguț ceea ce-i spusese, dar se și amuză în același timp – îi era lui rușine de ceva?

Urmau să plece la ora trei, o informă profesorul. Își vor petrece noaptea undeva între Biarritz și Limoges și vor pleca în dimineața următoare, în caz că Nina se va simți bine.

– Ar trebui să ajungem în două zile, pentru că am niște angajamente de la care nu pot lipsi. Mă bazez pe tine, soră Trent, că vei avea mare grijă de Nina, pentru ca eu să mă pot concentra asupra șofatului.

Serviră prânzul alături de Odilia și de soțul ei. Profesorul nici nu vorbi cu Abigail. Dar Odilia se purtă frumos cu ea. Abigail o îndrăgi mult și i se păru că sentimentul era reciproc.

Înainte de plecare, Nina începu să plângă, rugându-i s-o lase alături de mama ei. Dominic o luă din pat, îi șopti ceva la ureche și o mai liniști.

Mama fetiței, care avea și ea lacrimi în ochi, îl întrebă pe Dominic, încercând să zâmbească:

– Dominic, ce i-ai spus – ce i-ai promis, ceva cu adevărat extravagant?

– O bicicletă – o bicicletă din Olanda. O să vin la vară, s-o văd cum merge pe bicicletă.

El o mângâie pe Odilia.

– Nu-ți mai face atâtea griji, draga mea, totul va fi bine, va fi în siguranță cu noi. Abigail este o asistentă excepțională – dacă eu am încredere în ea, poți avea și tu. Îți voi da telefon în seara asta și mâine din nou și de îndată ce va fi mai bine, o voi lua la mine acasă și Dirk poate veni să aibă grijă de ea.

Odilia zâmbi și-l îmbrățișă. Apoi se apropie de Abigail:

– Mă bucur că ai venit. Sunt sigură că o să ne mai vedem. Călătorie plăcută!

– Mulțumim și nu vă faceți griji pentru Nina, voi avea mare grijă de ea. Noroc cu copilul!

Își luară rămas-bun și de la Dirk, se urcară în mașină. Dominic își așeză nepoata în poala lui Abigail.

– Mai ai nevoie de ceva? o întrebă el pe Abigail.

– De un vas și niște șervețele, îi răspunse Abigail, cam neliniștită. Nu știa cum va fi călătoria. Poate că starea de sănătate a Ninei se va înrăutăți, poate că profesorul va fi nervos tot drumul, dar nu mai conta. Deocamdată era fericită. Chiar dacă el nu-i va spune mai mult de douăzeci de cuvinte în aceste două zile, măcar se va afla lângă el.

Mașina plecă și Odilia închise poarta după ei.

Capitolul 7

Grijile lui Abigail în legătură cu drumul fură justificate. Vremea se înrăutățise, nori negri veneau dinspre mare. Era abia ora trei, dar deja se întunecase.

– Am ajuns în Guernica, spuse profesorul. Vom trece podul din centrul orașului și ne întoarcem apoi pe coastă.

Începu să plouă, așa că Abigail nu mai putu admira peisajele.

Trecură prin câteva sate, pe ale căror străduțe nu se zări nici un om, iar pe urmă o luară pe drumul dintre munți.

– Peisajul e minunat, dacă-l vezi într-o zi cu vreme bună, zise Dominic. Nina e bine?

– Da, nu-ți face probleme. Cunoști acest drum, profesore?

– Da, este un drum bun, deși are multe benzi. Ajungem curând în Lequeito. Acolo se află o bazilică din secolul al XIII-lea. Această localitate mai este cunoscută și pentru campionatele de pescuit de ton, care au loc în fiecare vară.

Îi oferi aceste informații cu o oarecare iritare în glas, de parcă ar fi făcut-o doar din politețe.

– Nu trebuie să-mi vorbești, dacă nu vrei. Pot să citesc aceste localități dintr-un ghid de călătorie...

Abigail fu mirată de râsul zgomotos al profesorului. Și, cu toate acestea, nu se obosi să-i răspundă.

La un moment dat, Abigail îi ceru profesorului să oprească mașina. Ninei îi era rău din nou.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă el pe Abigail.

– Nu, mulțumesc. Lasă-ne trei minute.

El le lăsă cinci minute, ceea ce era mult, în acele condiții meteorologice.

– Ești ud tot, îi spuse Abigail cu blândețe după ce el se așeză din nou în mașină.

– Ce spirit de observație!... se auzi răspunsul lui răutăcios. Apoi însă, o privi cu drag pe Nina și Abigail deveni puțin invidioasă, știind că Dominic nu se va uita niciodată așa la ea.

– E bine?

– Da, i-a fost puțin rău, ca și până acum, dar i-am dat să bea ceva. Am luat-o în brațe și sper să adoarmă din nou.

Opriră la un hotel.

– E bine aici, spuse profesorul. O iau eu pe Nina în brațe, tu urmează-mă!

Intrară într-o încăpere întunecată, jumătate cafenea, jumătate bar, plină de fum de țigară și care mirosea a mâncare. În rest, era destul de drăguță, avea mese micuțe peste tot, acoperite cu fețe de masă albe și roșii. Ea se așeză pe un scaun și o luă pe Nina din brațele profesorului, în timp ce acesta se îndreptă spre bar. După un minut, el veni din nou la masă.

– Au numai cafea, te deranjează?

– Deloc, răspunse ea repede, deși și-ar fi dorit o ceașcă cu ceai.

– Și Ninei?

– Am apă și lapte pentru ea. Am luat termosul cu mine.

– Deșteaptă fată!

Își băură cafeaua în liniște totală; în încăpere era cald și dispăruse și mirosul de mâncare de acolo.

Refăcuți și încălziți, porniră din nou pe drum.

Drumul părea din ce în ce mai prost și ploua în continuare, astfel că profesorul fu nevoit să meargă mai încet. El încetini și mai mult când trecură prin Derea, un port plin cu bărci de pescuit. Abia în Zarauz părăsiră marea, luând-o pe străzile principale, pe care vedeai atât vechi case pitorești cât și vile moderne și hoteluri.

Profesorul nu vorbi mult timp, deși era trează, Nina prefera să stea tăcută în brațele lui Abigail. Părea palidă și obosită și Abigail speră ca starea ei să nu se înrăutățească. Ea îi dădu fetei să bea, îi vorbi în olandeza ei stâlcită și Nina începu să chicotească.

– Vrei să opresc? o întrebă profesorul fără să-și ia ochii de la drum.

– Nu, ne descurcăm.

– Oricum, voi opri în San Sebastian pentru câteva minute. Pe urmă, nu aș mai vrea să fac nici o oprire până la Marmande. Și asta e la o mie de mile distanță.

La un moment dat, el îi spuse lui Abigail:

– Vezi că e o ciocolată prin mașină, îmi imaginez că ți-e foame.

– Sunt în regulă, mulțumesc și va fi și Nina până când vom ajunge în Marmande. Nu-i așa Nina?

Fetița încuviință.

– Oricum, domnule, cred că fetița va dormi un timp.

– Fii, te rog, bună și nu-mi mai zice întruna „domnule".

Abigail se miră și se întrebă cum ar trebui atunci să-i spună. „Unchiul Dominic" i se păru o idee bună.

Ajunseră în Marmande după ora nouăsprezece, spre ușurarea lui Abigail. Nina stătuse trează până atunci, mulțumindu-se să stea liniștită, prea liniștită pentru o fetiță de trei ani...

Hotelul nu era prea mare; părea vechi, dar foarte curat, iar hotelul era mobilat frumos.

Dominic vorbi cu recepționerul în franceză. Abigail știa și ea franceza, așa că înțelese amuzată situația în care fusese pus profesorul. El refuzase o cameră dublă, cerând camere separate și explicându-i recepționerului că femeia de lângă el era doar asistenta lui. Recepționerul își ceru scuze pentru confuzie.

– Ar fi trebuit să mă îmbrac în uniformă, ca să nu fie nici un fel de confuzie... îi zise ea lui Dominic.

– Știi franceza?

– Da, aș putea spune că o știu chiar bine.

Camera era frumos mobilată. Ea o pregăti pe Nina de culcare, îi luă temperatura, care era destul de ridicată și se pregăti să se așeze și ea în pat.

Câteva minute mai târziu, profesorul bătu la ușă.

Venise să stea puțin cu nepoata lui. Glumiră și se jucară împreună. În cele din urmă, o întrebă pe Abigail:

– Ești bine? Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Oricum, am aranjat cu camerista, să stea cu Nina, cât timp vom lua noi cina. Vii acum, jos cu mine.

– E o invitație sau un ordin?

El zâmbi.

– E o invitație.

– Pe principiul: „Cu oricine ar fi, numai singur nu". Nu-i așa?

Zâmbetul lui dispăru.

– Vii dacă vrei, soră Trent, spuse el și dădu să plece. Vin cu camerista peste o jumătate de oră.

Apăru ceva mai târziu, alături de o doamnă onorabilă.

Serviră cina în restaurantul hotelului, care era gol, ceea ce era foarte plăcut pentru o seară de vară. Lui Abigail îi era foame. Ea își alese supa, pe care bucătarul o asigură că era făcută în bucătăria hotelului – cu asparagus, tapioca și ardei iute. Își luă apoi o porție de cotlet cu sos de portocale, iar ca desert o prăjitură cu cremă, fructe și nuci, stropită cu coniac. Aceasta se potrivea de minune cu vinul alb, sec, pe care profesorul îl alesese. Mai ales că vinul, combinat cu atmosfera romantică din restaurant îi creară lui Abigail o stare foarte veselă și optimistă. Nu că profesorul s-ar fi obosit s-o distreze – îi vorbea într-adevăr despre tradițiile și obiceiurile locale. Abigail îl ascultă cu politețe și își aduse aminte de anii școlii, în care fusese nevoită, alături de celelalte asistente, să-și asculte cu atenție profesorii.

După ce terminară masa, se hotărâră să urce în camere. Deodată, el o întrebă:

– Draga mea, am fost chiar atât de plictisitor?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea, cu oarecare ezitare. Mi-a făcut mare plăcere să te ascult, dar nu aș vrea s-o las pe Nina singură atât de mult timp. Când va ajunge la spital, va fi în siguranță.

Profesorul se încruntă.

– Nu, n-am vrut să spun că... alături de tine nu este în siguranță, dar drumul până acasă e îngrozitor de lung.

– Crezi că starea ei se va înrăutăți?

– Habar n-am – e doar o idee, o presimțire...

Abigail se uită la el, neajutorată. Cum putea să-i explice premonițiile pe care asistentele le au uneori?

Urcară în cameră. Nina se simțea iarăși rău. Camerista o ajutase cum putuse, dar nu prea știa ce să-i facă. Profesorul îi mulțumi calm, o plăti pentru serviciul făcut și o lăsă să plece. Abigail se apropie de Nina. Deși fetița nu înțelegea nici pe jumătate din ce-i spunea Abigail, vocea plăcută a acesteia o mai liniști. Astfel că se opri din plâns și începu să asculte vorbele unchiului ei. Părea amuzant ceea ce-i spunea, așa că începu să chicotească.

În acest timp, profesorul îi puse o perfuzie. Nina începu iar să plângă. Dominic încercă din nou s-o liniștească. Începu să-i promită că, de ziua ei, îi va dărui un lănțișor de aur cu o perlă minunată, ca de altfel și înghețată zilnic, din ziua în care va putea să mănânce.

– Și să vezi ce mă va certa mama ta, când va afla asta! îi zise râzând.

– Ba n-o să-ți spună nimic! îl asigură Abigail, strângând toate lucrurile pe care el le lăsase în dezordine. Va fi prea fericită, că o va avea pe Nina acasă, refăcută.

– Acum, sper ca Nina să adoarmă îi zise el lui Abigail. Îi înmână apoi o sticlă.

– Pune sirop de Largactil și dă-i o doză, te rog.

Abigail făcu așa cum i se spusese și își trase apoi un scaun lângă patul Ninei, pregătindu-se să stea lângă ea toată noaptea. Simți însă mâna profesorului, care o opri să se așeze pe scaun.

– Nu, îi zise ferm, du-te, fă o baie și bagă-te în pat – folosește camera mea. O să te chem pe la trei, o să fac și eu o baie și o să dorm vreo două ore. În felul acesta, vom fi amândoi odihniți. Voi cere să vină aici cu micul dejun la ora opt și dacă va fi totul bine, pe urmă vom pleca. Totul depinde de Nina.

– Dar tu trebuie să conduci – eu voi sta foarte confortabil aici, serios, pot să dorm mâine în mașină.

– De ce le-or plăcea femeilor să te contrazică? se întrebă el, zâmbind ușor. Faci cum ți s-a spus, soră Trent. Te rog.

Nu mai avea nici un sens pentru Abigail să-l contrazică. Își luă lucrurile de noapte, se duse în camera lui și se culcă; adormi imediat.

La un moment dat, îi simți mâna pe umărul ei.

– S-a întâmplat ceva cu Nina? întrebă ea, speriată.

– Nu, stai liniștită. Doar că i-am schimbat perfuzia. Să i-o scoți tu la ora șapte.

Făcură schimb de locuri, fiind rândul ei să stea cu Nina.

Restul nopții trecu fără alte evenimente. Nina se mișcă foarte puțin, chiar dacă avea o perfuzie în mână. La ora șapte Abigail scoase acul din mâna ei micuță și bandajă locul în care fusese perfuzia. Nina se trezi, puțin speriată.

– Stai liniștită, drăguța mea. Te simți mai bine, nu-i așa?

Fetița încuviință și adormi la loc.

Câteva minute mai târziu, apăru și profesorul. Era nebărbierit și cu părul ciufulit, dar ochii îi erau calmi și blânzi, ca ai unui copil care dormise toată noaptea.

O bătu ușor pe umăr pe Abigail.

– Ce fată bună, spuse el. Ce zici de niște ceai? Eu mor de sete.

În cinci minute, sosi și ceaiul.

– Ai dormit bine? Cred că erai foarte obosit, îi spuse Abigail.

Ochii lui albaștri se uitară leneși la ea, iar Abigail nu primi nici un răspuns.

– Intenționezi să plecăm imediat după micul dejun, profesore? îl întrebă ea.

– Da, trebuie să ajungem cât mai repede la Amsterdam. Mai sunt șase sute șaptezeci de mile.

– Cam paisprezece ore de condus, gândi ea, cu voce tare.

El zâmbi.

– Mai puțin, dacă avem noroc. Sunt și porțiuni de drum foarte bune, unde pot să merg cu viteză mare.

– Cu o sută de mile pe oră?

El începu să râdă.

– Cu mai mult. Ce, ți-e teamă?

– Deloc.

– Să o iau ca pe un compliment?

– Cum vrei. Care din noi se îmbracă primul?

– Vrei s-o faci tu? Să-i dai și Ninei puțin ceai, nu-i mai da lapte.

Când Abigail se întoarse în dormitor, îmbrăcată de drum și cu părul aranjat, îl găsi pe profesor așezat pe pat, cu ochii închiși. Se uită la el, studiindu-i trăsăturile feței. Arăta parcă și mai bine așa, nebărbierit. El deschise deodată ochii și o luă pe Abigail prin surprindere.

– De ce te uiți așa la mine? o întrebă el.

– Cum așa? zise ea și se dădu câțiva pași înapoi. Ai o față foarte expresivă, știai asta?

În sfârșit, ploaia se oprise. Nina se trezise și ea, așa că la ora opt plecară.

Făcură un popas la Limoges, unde Abigail și Dominic serviră câte o cafea și-i dădură Ninei niște glucoză. Trecură apoi prin Orleans.

– Vreau să ajungem în Paris înainte de a se întuneca, spuse profesorul.

Opriră la un hotel, pentru a lua prânzul. Ospătarul de acolo îi tot vorbea lui Abigail, ca și cum ar fi fost soția profesorului.

La un moment dat, profesorul îi spuse lui Abigail:

– Dacă nu ai vreo obiecție și sunt sigur că nu ai – zic să lăsăm această greșeală ridicolă așa cum e; ar fi o pierdere de timp să-i explicăm care e adevărul.

Abigail vru să-i spună câteva cuvinte dure profesorului, dar se abținu – nu era nici timpul, nici locul pentru așa ceva.

Trecu ceva timp până ajunseră în Paris, deși profesorul cunoștea foarte bine drumul. Ninei începuse să-i crească iarăși temperatura. Abigail simți prin pătură căldura acelui trup micuț și chipul Ninei devenise și mai palid. Dominic conducea cu o viteză foarte mare și încerca să pară calm.

– Ce face Nina? întrebă el, la un moment dat.

– Are pulsul ridicat și febră, îi răspunse Abigail, îngrijorată.

– Mai sunt două sute de mile – voi trece prin Antwerp și vom ajunge pe urmă în Tilberg, apoi în Utrecht.

Când îl auzi pe profesor pronunțând cuvântul „Olanda“ lui Abigail îi veni să plângă de bucurie. Era foarte îngrijorată de starea fetiței.

– Cum îi mai este? se interesă el.

– Doarme. Dar cred că, atunci când se va trezi, îi va fi din nou rău.

Spre surprinderea ei, el începu să râdă.

– Draga mea Abigail, ești o fată extraordinară. Alta în locul tău, ar fi clacat de mult. N-ai obosit?

– Ba da. Tu nu ești obosit?

– Și eu sunt, dar merită.

După ce trecură de Utrecht, ajunseră, în sfârșit în Amsterdam. Sosiră curând în fața spitalului. Era aproape miezul nopții. O internară repede pe Nina și o duseră în salonul de copii.

Abigail se întoarse în holul spitalului.

– Dacă o să fiu bogată vreodată o să dau niște bani pentru spitalul acesta. Trebuie să fie pe undeva vreo sală de așteptare.

Dar nu găsi nici una. În cele din urmă, văzu un loc retras și întunecat. Se sprijini de perete și închise ochii. Îi deschise însă imediat, deoarece auzi vocea profesorului, care o striga furios.

– Sunt aici, în colțul acesta, zise ea ușor.

El apăru imediat.

– Doamne, de ce stai și zaci aici?

Era nervos. Nu era vorba de răceala din glas, cu care Abigail era obișnuită. Acum era mult mai grav.

– Nu eram sigură dacă ai nevoie de mine și sunt obosită. Dacă mi-ai putea lua valiza din mașină, m-aș duce la camera asistentelor. Ce mai face Nina?

Dominic o luă ușor pe după umeri.

– Nina a adormit. Henk stă cu ea, eu sunt prea obosit, nu mai sunt bun de nimic. Oh, biata mea fată, cred că mă consideri o brută!

Abigail se uită la fața lui, ușor îmbătrânită. Parcă îi plăcea și mai mult așa. Ar fi vrut să-i spună asta, dar se abținu; știa că acesta trebuia să rămână secretul ei.

– Nu, îi răspunse ea cu blândețe, chiar nu cred asta. Nina e importantă acum și eu îmi voi reveni repede.

– Bine. În noaptea asta, vii și dormi la mine acasă. Vreau să intri în tură mâine dimineață, la ora opt. Poți să te muți mâine în camera asistentelor.

– Dar nu pot, e trecut de miezul nopții...

– Să nu-mi spui că îți pasă de gura lumii. Deși cred că da – ești genul acesta de fată.

– Nu e adevărat, îl repezi ea, enervată. Chiar nu-mi pasă de asta. Mă gândeam doar că cineva va trebui să-mi aranjeze un pat la ora asta...

– Fată dragă, Bollinger și Mevrouw-Boot ți-au pregătit deja o cameră. I-am anunțat că o să vii acum o oră.

Nu mai era nimic de zis, el o luă de braț și se urcară în mașină. În cinci minute, erau în fața casei lui Dominic.

Bolly le deschise ușa.

– O, Bolly dragă, ce bine îmi pare să te văd din nou! strigă ea și-l îmbrățișă pe bătrân.

– Fă o baie și bagă-te în pat. Mevrouw-Boot îți va aduce cina.

Abigail vru să protesteze, dar el o întrerupse.

– Te rog să faci așa cum ți-am spus, Abigail. Vreau să fii refăcută mâine dimineață. Vom pleca de acasă la opt fără un sfert.

– Bine. Noapte bună. Sper să dormi bine, trebuie să fii foarte obosit.

– Nu atât de obosit, încât să nu-mi fac timp să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu te-ai plâns nici un moment, deși aveai tot dreptul s-o faci.

Abigail urcă pe scări, dar Dominic o urmări și o opri. O îmbrățișă cu putere și apoi o sărută, deși știa că sunt văzuți de Bollinger. Abigail fugi repede în cameră, făcându-se că nu vede zâmbetul lui Bolly.

Se dezbrăcă, făcu o baie și savură cina pregătită de Mavrouw Boot.

La ora șapte dimineața, fu anunțată că micul dejun urma să fie servit peste o jumătate de oră. Își puse uniforma și ieși din cameră. Își dădu apoi seama că nu știa unde să se ducă. Erau prea multe uși și nu cunoștea întreaga casă. Una dintre ele era întredeschisă; intră, ezitând.

– Aici, soră Trent. Bună dimineața.

Dominic era așezat la masă și avea în față scrisori, un caiet deschis și tot felul de hârtii. Pe masă era o ceașcă de cafea pe jumătate goală și o felie de pâine prăjită.

– Oh, cred că preferi ceai, stai să anunț...

– Îmi place și cafeaua, mulțumesc.

Își turnă cafea într-o ceașcă și luă o felie de pâine prăjită.

– Văd că ai dormit bine, profesore. Toate lucrurile care s-au întâmplat ieri se văd acum cu alți ochi, după o noapte de odihnă, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Nimic... îmi dai, te rog, zahărul? Bănuiesc că ești unul dintre oamenii aceea care preferă să nu vorbească la micul dejun. Nu mă deranjează dacă vrei să continui să-ți citești scrisorile.

Ea îi zâmbi amabil și începu să-i ungă felia de pâine cu marmeladă.

În mașină, în drum spre spital, îi spuse:

– I-am dat telefon Odiliei noaptea trecută; m-a rugat să-ți mulțumesc din partea ei, că ai avut grijă de Nina. Îți trimite toată dragostea și speră să te vadă cât mai curând. Speră că-ți vei găsi timp să-i mai scrii, din când în când.

– Cu mare plăcere. Cu siguranță, va vrea să afle vești despre Nina – știi, toate mărunțișurile, dar care pentru mame sunt foarte importante.

Nina era trează și liniștită, după o noapte de odihnă. Abigail o pregăti de operație, apoi îi duse profesorului radiografiile.

Operația fu un adevărat succes. Profesorul extrase fără mare dificultate cele trei monede. Abigail stătu lângă anestezist în timpul operației, executând toate ordinele care i se dădeau. Ea îi aranjă perfuzia, îi luă pulsul Ninei și inspectă mica rană.

După operație, Nina fu dusă înapoi în salon. Când se trezi, începu să plângă. Abigail îi făcu o injecție și fetița adormi.

Abigail ieși din tură. Se duse să-i facă o vizită doamnei Macklin. Se opri la un magazin și cumpără niște prăjituri. Doamna Macklin fu plăcut surprinsă de vizită.

– Draga mea, zise ea, știam că o să te întorci, dar nu mă așteptam chiar atât de repede. Ce s-a întâmplat?

Abigail îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

– Dragul de Dominic, spuse doamna Macklin, cum a mers el sute de mile pentru a putea ajuta pe cineva. Mai ales pe Nina, pe care o adoră – cred că ai văzut și tu asta – și îi este atât de devotat Odiliei. Ea este cu cincisprezece ani mai mică decât el, dar au fost întotdeauna foarte apropiați. I-a simțit foarte tare lipsa, de când a plecat în Spania cu Dirk. Și Dirk este un om bun. L-ai cunoscut?

– Da, mi-a plăcut de el, iar pe Odilia o găsesc încântătoare.

– Spui că Dirk va veni să aibă grijă de Nina?

– Da, așa am înțeles.

– Presupun că Domnic o va lua acasă la el, până când va veni tatăl ei. Totuși, ar avea nevoie de o femeie care să aibă grijă de ea.

Înțelesese Abigail ce vroia doamna Macklin să zică, dar se făcu că nu pricepe. Știa că Dominic nu-i va cere să vină la el acasă, așa că, peste două săptămâni, urma să plece înapoi în Anglia.

Nina se refăcu rapid. Ea începu să ceară de mâncare tot felul de lucruri, care îi erau total interzise: salam, cartofi prăjiți, supă de mazăre, feluri de mâncare pe care, bineînțeles, nu le primi. Singura concesie se făcu în ceea ce privea

înghețata. În plus, se bucură mult de noua cămășuță de noapte pe care o primise de la unchiul său. Aceasta era de culoare roz și se asorta perfect cu papuceii...

Într-o seară, profesorul intră în salon și o găsi pe Abigail jucându-se cu Nina și cu ceilalți copii din salon. Nina se urcase în poala lui Abigail, iar ceilalți stăteau în jurul ei. Abigail le cânta. Avea o voce ca de fetiță, ușor pițigăiată. Deodată, Nina strigă:

– Unchiul Dominic!

Abigail se opri din cântat. Profesorul intră în mijlocul camerei, în timp ce copiii se pregăteau să-l accepte ca fiind și unchiul lor. El începu să se strâmbe și copii râseră. Își sărută apoi nepoata.

– Mi-a plăcut acela cu regele și cu castelul lui...

Acel cântec, îl cântase cu cinci minute în urmă.

– Ai stat aici tot timpul? îl întrebă ea. M-aș fi oprit.

– Da, știu că asta ai fi făcut.

– Nu vroiam să mă asculți – nu știu să cânt, zise ea nefericită.

– Ai dreptate. Nu știi să cânți, dar glasul tău e fermecător.

Două zile mai târziu, profesorul îi zise Ninei că a doua zi o va lua acasă la el. Abigail făcea patul, iar Nina se juca veselă cu o păpușă.

– Ce face gălăgioasa mea mică? o întrebă el pe Nina, zâmbind. Aș vrea să-i ții companie Abigail. Bollinger și Mevrouw Boot au alte treburi și nu pot sta cu ea. În plus, sunt și prea bătrâni.

– Pentru cât timp, domnule? întrebă ea, împăturind lenjeria de pat.

– Nu îți pot spune asta. De ce vrei să știi? Ai un alt caz?

– Nu. Eram curioasă. Bineînțeles că voi veni.

– Odilia a născut un băiat noaptea trecută, așa că Dirk va veni aici când va fi posibil.

Abigail zâmbi.

– O, ce bucuroasă sunt pentru ei. Odilia se simte bine?

– Da, ea mi-a dat telefon, la o oră după ce a născut. Dirk este în al nouălea cer.

– Îmi imaginez. Știu că bărbații vor de obicei fii...

Abigail se bucura că va merge cu Nina în casa profesorului, dar încercă să rămână realistă. Probabil că urma să stea cu Nina cel mult zece zile, apoi aceasta se va întoarce în Spania și ea în Anglia.

Într-o zi, îl vizită pe profesorul de Witt.

– Trebuie să rămâi în Amsterdam, îi spuse acesta. Dominic are atâția pacienți care au nevoie de o asistentă particulară....

Astfel că Abigail spera acum că Dominic îi va cere să rămână în Amsterdam, dar până acum nu primise această ofertă din partea lui. A doua zi, părăsi împreună cu Nina spitalul și sosiră în casa profesorului, unde fură întâmpinate cu căldură de către Bollinger și Mevrouw Boot.

Capitolul 8

Abigail fu instalată în aceeași cameră în care stătuse și în acea noapte, iar camera Ninei se afla lângă a ei. Abigail petrecu prima zi în casă, aranjând jucăriile Ninei așa cum își dorise aceasta. Apoi se retrase în camera sa, nu înainte de a-i promite Ninei că va veni să-i spună povestea de seară, dacă va fi cuminte.

Seara, Abigail intră în camera Ninei și începu să-i spună acesteia povestea. Nu după mult timp, apăru și Dominic.

– Bună seara, soră Trent, văd că te-ai instalat.

Se apropie apoi de Nina și se lăsă sărutat și îmbrățișat cu putere.

Urma să fie o seară de „soră Trent", își spuse Abigail. Sau poate că seara nu urma deloc să și-o petreacă alături de ei. Habar nu avea dacă va cina cu ei, sau cu Bolly și cu Mevrouw Boot.

Profesorul îi dădu răspunsul fără să vrea:

– Voi lua cina la șapte, Abigail. Sper că vii să-mi ții companie.

– Da, mulțumesc, răspunse ea nedumerită.

În aceste zece minute, fusese numită atât „soră Trent“ cât și „Abigail“. Nu mai înțelegea nimic... Chiar și la masă, nu reuși să scape de acest gând.

– Nu înțeleg de ce continui să mă numești „soră Trent“ într-o replică, iar apoi „Abigail“ în următoarea... îi spuse ea, în cele din urmă.

Se uită la el. Nu zâmbea, dar nici încruntat nu era.

El îi răspunse simplu:

– Ți-am mai spus o dată. Uit.

– Uiți ce? insistă ea.

– Poate că mi-ai redat încrederea în femei, Abigail, dar a trecut prea mult timp. Nu sunt obișnuit, probabil că nu am învățat încă să am încredere.

– Nu înțeleg nimic din ce vrei să spui.

Dar sosi mâncarea și Abigail se gândi să-l lase să mănânce liniștit, astfel că abandonă discuția.

– A fost delicios, spuse ea, după masă.

– Atunci, mai servește-te. Nu mănânci destul, ai slăbit.

El avea dreptate – nu prea mânca, deoarece fiecare masă de la spital trebuia plătită și nu-și permitea să cheltuie prea mult – încă nu-și primise salariul.

După masă, serviră câte o cafea.

– Vorbeam despre tine, îi spuse Dominic.

– Nu, nu chiar.

– Nu m-ai înțeles ce am vrut să spun, Abigail. Te ajută dacă îți voi spune Abigail tot timpul?

– Vrei să spui că nu o să mă mai urăști de acum încolo?

Nu era pregătită pentru explozia lui.

– Să te urăsc? Fata mea dragă, eu nu te...

Ea îl repezi.

– O, ba da, mă urăști. Ai făcut-o din prima zi în care ne-am cunoscut. Nu știu de ce – probabil că ești unul dintre oamenii aceia care nu suportă fetele urâte. Nu mă deranjează că sunt urâtă – sau, nu mă mai deranjează – m-am obișnuit cu asta, dar nu trebuie să-mi amintești într-una lucrul acesta...

El se uită cu atenție la ea și, la un moment dat, începu să râdă cu putere, ceea ce o enervă la culme pe Abigail.

– Ochii tăi sunt minunați; faci gropițe în obrăjori – știai asta? Și ai cel mai dulce zâmbet din lume.

– Ceea ce cu greu ar putea înlocui o înfățișare frumoasă, îi răspunse ea iritată. Dacă nu te deranjează, să nu mai vorbim despre mine. Ce mai face sora ta?

Câteva zile mai târziu, profesorul o chemă pe Abigail și-i spuse:

– Voi fi plecat azi toată ziua. Ai toată casa la dispoziție. Cred că Nina mai are nevoie de niște hăinuțe. Cumpără-i tu și trece-le în contul meu. Cumpără-i și niște pantofi. Jan vă va duce cu mașina.

Abigail plecă cu Nina la cumpărături. Intrară în cele mai renumite și luxoase magazine. Abigail îi luă Ninei niște costume frumoase și o minunată pereche de pantofi roșii.

După ce o lăsă pe Nina acasă, Abigail îi făcu o vizită doamnei Macklin.

– Stai jos dragă, o invită aceasta și spune-mi ce ați mai făcut în ultimul timp. Dominic mi-a spus că intenționează să te țină

lângă Nina, până când va veni tatăl ei. I-am spus că așa și trebuie să procedeze; el nu s-ar descurca să îngrijească un copil de trei ani. Mai ales că muncește atât de mult. Dacă nu ar avea menajeră, care să-i țină ordine în casă... Îți place casa lui, dragă?

– Cât am văzut din ea – este foarte mare, dar frumoasă și elegant mobilată.

Doamna Macklin încuviință.

– Aparține familiei lui de sute de ani. Ce păcat că Dominic nu se însoară din nou – dacă nu o face, toată casa va rămâne unui verișor îndepărtat de-al lui care locuiește la țară și căruia nu-i place deloc viața de oraș. Așa că, această casă va rămâne neglijată sau mai rău, vândută. Nu, Abigail, Dominic are nevoie de o soție și copii.

Abigail începu să viseze cu ochii deschiși, dar reveni repede la realitate.

– Bănuiesc că-și va găsi o soție mai devreme sau mai târziu. Are mulți prieteni la Friesland, nu-i așa?

– O grămadă. Acum s-a dus acolo. Știai, nu?

Nu, nu știa și, în fond, nu exista nici un motiv pentru care să-i fi spus asta...

În seara aceea, el sosi acasă. Nina, fiind obosită, după ce tot probase hainele noi – nu o dată, ci de mai multe ori – adormise deja. Abigail se afla în camera sa, pregătindu-se și ea de culcare. Lăsase ușa deschisă, în caz că Nina avea nevoie de ea. La un moment dat, îl văzu pe Dominic în fața ușii.

– A adormit, Nina? întrebă el. Apoi adăugă:

– Bună, Abigail!

Părea bucuros s-o revadă.

– O, mă bucur să te văd. Ai avut o zi plăcută? Nina a fost foarte cuminte.

El stătea sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare și zâmbea.

– Mă bucur să aud asta. Pot să intru?

– Bineînțeles, dar nu vrei să mergi s-o vezi pe ea? Nu este în pat de mult timp, s-ar putea să fie încă trează. Am culcat-o în pat mai devreme azi, pentru că a fost o zi agitată pentru ea; era foarte obosită.

El se așeză confortabil pe pat.

– Ce i-ai cumpărat?

– Oh, un costum cu fermoar, o rochiță, o pereche de pantofi roșii și o căciuliță de blană.

Se opri și adăugă, vinovată:

– Sper că nu am fost prea extravagantă... ai zis că...

– Nu-ți face astfel de probleme. Dar ție îți ajung banii?

Era o bună ocazie să-i amintească de salariul ei.

– Păi...

Fu întreruptă de Bollinger, care tocmai intrase.

– Mă bucur să vă revăd șefu'. Vă caută la telefon doctorul Lessward. Spune că e urgent.

Profesorul se scuză și ieși din cameră, odată cu Bolly. Abigail coborî și ea după câteva minute și află că profesorul plecase de urgență la spital.

Mâncă repede, ca să nu se simtă singură, se așeză apoi lângă sobă și începu să-i tricoteze Ninei o pereche de mănuși, care să se asorteze cu pantofii ei roșii. Era în pat de mai bine o oră, când îl auzi pe profesor intrând în casă.

A doua zi dimineață, luă micul dejun, alături de Nina. Profesorul se apropie de ele și se așeză la masă. Se uită apoi pe platouri și exclamă:

– Ce-s cu acestea? pește fiert și piure de cartofi.

Părea atât de îngrozit, încât Abigail începu să râdă.

– E foarte bun, spuse ea și e bun și pentru burtica Ninei. În plus, după asta avem înghețată.

– Doamne, cine a gândit meniul acesta?

– Eu. Este hrănitor și ușor de digerat.

– Și mănânci și tu?

– Bineînțeles. Ar fi culmea să vreau ceva diferit. Gândește-te și la Mevrouw Boot.

– Foarte bine. Sper că nu te aștepți să mănânc și eu cu voi.

Bollinger apăru curând cu o friptură, pe care profesorul o comandase. Abigail mâncă peștele fiert pentru a-i da Ninei un bun exemplu, dar nu se putu abține să nu adulmece aroma fripturii. Profesorul începu să râdă de ea, apoi îi spuse:

– Vrei să treci pentru mine, puțin mai târziu, pe la profesorul de Witt? Vreau neapărat să-i trimit o carte.

El îi zâmbi, iar ea se gândi la această schimbare din comportamentul lui. Zâmbea sau chiar râdea des în ultimul timp. Probabil că asta se datora Ninei.

Seara, la cină, Dominic o întrebă:

– Abigail, crezi că sunt un om cu un caracter urât?

Primea întrebări incomode, dar ea îi răspunse în cele din urmă:

– Nu, în nici un caz. Dacă ar fi fost așa, copiii s-ar speria de tine, dar ei te adoră. Doar că ai fost întotdeauna... cred că ai fost descurajat de faptul că m-ai cunoscut. Am impresia că

mă urăști, dar nu întotdeauna și asta nu pot să înțeleg. E din cauză că sunt englezoaică, sau că sunt urâtă, deși mi-ai spus că nu e așa...?

– Și ți-o mai spun o dată, ca să te convingi. Dar ai dreptate; nu am vrut să te întâlnesc, nu mă mai interesau femeile, fetele, de mult timp, dar, după ce te-am întâlnit, ți-am aranjat caz după caz, doar ca să te văd în fiecare zi. Nu ți s-a părut nimic ciudat?

– Comportament în contradictoriu, nu-i așa? Și știi de ce?

Ochii lui albaștri o căutară.

– Am fost odată însurat... Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Da, știam asta, îi răspunse ea.

Privirea lui o ardea.

– Cine ți-a spus? întrebă el nervos. Servitorii, nu? Ei știu destul de bine.

– Nu, nu servitorii. Și nu a fost vorba de bârfă. A fost cineva care mi-a dat un răspuns, la o întrebare pe care am pus-o. Vezi, nu înțelegeam asta... de ce mă urăști... și nu numai pe mine... M-am supărat o dată, de două ori și atunci, această persoană mi-a explicat de ce te comporți astfel cu mine. Doar atât știu: că ai fost însurat și că ți-ai pierdut soția. Nu am mai întrebat altceva, nu era treaba mea. Nici acum nu e treaba mea, dar tu ai început discuția. Nici nu visam c-o să-mi spui asta vreodată.

– E ceva despre care nu-mi place să vorbesc. Mă mir că vorbesc cu tine acum, dar vreau să-ți spun, Abigail. Vreau să-ți spun, înainte de a...

Bollinger apăru în cameră, aducându-le cafeaua.

– Mulțumim, Bollinger. Dacă mai avem nevoie de tine, te chemăm, spuse profesorul.

Bollinger plecă.

– E ciudat, Abigail, continuă el discuția, dar în toți acești ani nu am vrut să-i povestesc nimănui, deși am mai avut câteva prietene de atunci. Dar ție chiar vreau să-ți povestesc, pentru că ești diferită de restul fetelor; tu știi ce înseamnă să fii nefericit și știi să păstrezi un secret.

– Ești sigur de asta? N-o să-ți pară rău mâine dimineață?

– Nu. M-am însurat când aveam douăzeci și cinci de ani – acum cincisprezece ani. Știi, Abigail, am aproape patruzeci și unu de ani. Era o fată foarte drăguță și veselă, iubea hainele, bijuteriile, mașinile luxoase și era genul de fată care sucește mințile oricărui bărbat. M-am simțit foarte norocos că m-a ales tocmai pe mine pentru a-i fi soț. Dar șase săptămâni mi-au fost de-ajuns pentru a afla că nici eu n-o iubesc. Poate că, dacă o iubeam, i-aș fi iertat toate aventurile. A murit într-un accident de mașină, împreună cu prietenul ei de atunci și deși nu mai aveam nici un fel de sentiment pentru ea, mândria mea a avut de suferit. Acum înțelegi de ce nu i-am mai permis nici unei femei să-mi pătrundă în viață.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Ceea ce ți s-a întâmplat a fost îngrozitor, dar a trecut mult timp de atunci. Sunt sigură că vei găsi pe cineva care îți va schimba aceste păreri despre femei. Probabil că nu ieși destul; muncești prea mult. Sunt multe fete drăguțe pe lumea asta, să știi.

– Îmi sugerezi să-mi găsesc una și s-o iau de nevastă?

– Da, de ce nu? Doar pentru că e un măr stricat, nu trebuie să tai tot copacul.

– Dar îmi face plăcere să muncesc mult. Dacă îmi iau o soție, s-ar putea să încerce să schimbe asta.

– Dar nu o va face – dacă te iubește, te va ajuta cum va putea.

El păru amuzat.

– Cum?

– De unde să știu? Ea e cea care trebuie să-ți răspundă la această întrebare.

– Când va veni timpul, o s-o întreb asta. Și acum, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, trebuie să mă duc la spital...

A doua zi dimineață, Abigail și Nina se aflau la masă, când Dominic apăru și el. Părea foarte vesel.

– Mâine mă duc la Friesland, îi spuse el lui Abigail. Bollinger mă va însoți, pentru că este ceva de lucrat în grădină. Mă gândesc că ar fi frumos ca tu și Nina să veniți și voi. Nina merită o recompensă, nu-i așa?

– Da, a fost foarte cuminte, dar ești sigur că vrei să vin și eu? Nu mai are nevoie de asistentă.

– Nu? Ei, Bollinger și cu mine o iubim mult, dar nu avem timp de stat cu ea. Eu am niște afaceri de rezolvat, iar el are treabă în grădină.

Abigail nu se putu abține să nu-i zâmbească. Nu-l văzuse niciodată atât de relaxat.

– Atunci, voi veni cu cea mai mare plăcere. La ce oră vrei să fim gata?

– Pe la opt e bine?

– E perfect. Doar știi că Nina se trezește devreme.

– Da? Nici nu o aud când se trezește.

– Ei, vine în patul meu ca să-i spun câte o poveste.

– În engleză? râse el.

– În amândouă limbile. Oricum, înțelege engleza destul de bine, nu-i așa, păpușă? spuse ea, uitându-se spre fetiță. Aceasta scobea cu degetul într-un ou fiert.

– Da, răspunse ea cu gura plină, spre amuzamentul celorlalți.

A doua zi la ora opt, fetele erau pregătite de drum, așa cum promiseseră...

Ninsese puțin în timpul nopții, astfel că drumul era acoperit de o pătură albă de zăpadă. Abigail și Nina se așezară confortabil în mașină, cu Colossus lângă ele. Pe măsură ce vedea peisajul, Nina începu să pună întrebări despre cai, despre vaci, despre poduri și despre morile de vânt. Abigail se străduia să-i răspundă, dar cum pronunția ei în olandeză lăsa mult de dorit, stârnind râsul celorlalți, Dominic o ajuta din când în când.

Nu după mult timp, Dominic îi anunță că au ajuns la Friesland. Mai merseră câteva minute și ajunseră în fața unei porți uriașe. Poarta era deschisă și în față se zărea casa. Era o casă veche, cu multe tufe de trandafiri în fața ei. Deși nu era foarte mare, părea destul de încăpătoare.

Intrară în casă. Abigail făcu cunoștință cu menajera casei, Joke, cea care le deschisese ușa. Se părea că aceasta îl cunoștea pe profesor de foarte mult timp.

Intrând într-o cameră, profesorul îi oferi lui Abigail un scaun lângă șemineu, iar Nina se așeză imediat în poala ei. Bollinger dispăru imediat din cameră.

– S-a dus să-și vadă trandafirii, îi explică profesorul lui Abigail. Grădinarul meu, cel pe care Bollinger l-a înlocuit, stă aici, în convalescență. Nu mă îndoiesc că au multe de discutat, când își beau cafeaua împreună.

– Dar cum se înțeleg? Grădinarul știe engleză?

– Da, știe. A stat în Anglia, pe timpul războiului. În plus, amândoi cunosc denumirile în latină a tuturor plantelor de aici, ceea ce le ușurează discuția.

Abigail habar n-avea că Bollinger era un om atât de inteligent. Ea spuse, mirată:

– Extraordinar! Bolly vorbește latina.

– Când vine vorba de grădini, Bollinger e o persoană foarte inteligentă. Eu voi fi ocupat o oră sau două. Ia-o pe Nina și mergeți să vă plimbați. Grădina este destul de mare. În plus, poate Nina ar vrea să facă un om de zăpadă. A nins suficient, încât să poată face asta.

Nina abia aștepta să iasă afară, în grădină.

– Bine, hai să mergem, îi zise Abigail.

Făcură un om de zăpadă foarte frumos, chiar în fața casei, apoi începură să se bată cu bulgări de zăpadă. Colossus alerga și el fericit prin stratul gros de omăt.

– Hai să intrăm în casă, că ai obosit, îi spuse Abigail la un moment dat și o luă pe Nina de mână. Intrară în hol și își scuturară hainele de zăpadă.

Mai era o oră până la masa de prânz. Abigail și Nina se așezară lângă șemineu. În timp ce Nina cânta un cântecel pe care-l învățase de la Abigail, profesorul intră în cameră. El o ascultă bucuros pe Nina și o felicită apoi pentru cântecel. Se așeză apoi lângă ele și-i spuse lui Abigail:

– Nina se va întoarce direct acasă peste două zile. Dirk mi-a dat telefon și mi-a spus că va veni s-o ia. Îi vom simți lipsa, nu-i așa?

– Da, foarte mult, răspunse Abigail, încercând să-și ascundă tristețea.

– Dirk va sosi mâine seară, va rămâne o noapte și vor pleca a doua zi dimineață. Probabil că și tu, abia aștepți să te întorci în Anglia.

– Da... răspunse ea, încercând să nu plângă. Bollinger va veni cu mine?

– Asta hotărâți voi doi: tu și Bollinger.

– Ah, dacă el mai poate să rămână – vezi, eu trebuie să-mi caut un nou loc de muncă și o nouă casă în care se locuiesc – aș prefera să o facă.

– Totuși, ar fi mai frumos să mai rămâi un timp și să lucrezi la spital.

Inima lui Abigail începu să bată din ce în ce mai tare.

– Oh, da, ar fi mai frumos, dar e ceva de lucru pentru mine în spital?

– Fata mea dragă, aici e aceeași criză de asistente ca și în Anglia. Ar mai fi nevoie de vreo șase asistente. Întrebarea este dacă pe tine nu te deranjează să rămâi aici.

– Nu, absolut deloc. O cunosc deja pe Zuster Ritsma, ea vorbește și în engleză, așa că mă pot înțelege foarte ușor cu ea. Mi-ar plăcea să lucrez la chirurgie, am ceva experiență.

– Foarte bine. Atunci, rămâne așa cum am stabilit. Ce ai zice dacă te-ai întoarce să locuiești la doamna Macklin?

– Crezi că va fi de acord? Mie mi-ar plăcea foarte mult.

– Și ei la fel.

Se ridică și o luă pe Nina în brațe.

– Hai să mergem la masă. După aceea, când această mică domnișoară se va duce la culcare, îți voi arăta casa, îi spuse el lui Abigail.

Mâncarea fu delicioasă, iar Abigail remarcă acest lucru.

– E făcută de fiica lui Joke, iar grădinarul meu este chiar soțul lui Joke. Ei locuiesc aici de atâta timp, încât au grijă de această casă ca și cum ar fi a lor.

După ce terminară masa, profesorul le duse pe Abigail și pe Nina într-o altă cameră.

– Odilia obișnuia să doarmă aici, atunci când era mică. Nu am făcut nici o modificare, mi se pare o cameră perfectă pentru o fetiță. Nu a mai fost folosită de atâta timp... dar acum va sta Nina în ea.

– Ești sigur că vrei să-mi arăți casa? Pot să merg și singură, dacă ai alte lucruri de făcut.

– Nu am nimic altceva de făcut. Coborâm?

În afară de living, mai erau două dormitoare și o splendidă sufragerie. Într-o altă începere se afla biblioteca. Aici, mobila era din lemn masiv, iar în aer se simțea un miros de tapițerie, de piele și de tutun.

– Frumos, remarcă Abigail. Ce colecție minunată de cărți. Presupun că majoritatea sunt scrise în olandeză.

– Da, dar am și multe cărți scrise în engleză, în germană și câteva în franceză. Trebuie să mă documentez mereu, nu?

– Presupun că și scrii, nu-i așa?

– Doar când am ceva care merită să fie spus.

Urcară din nou scările. La etaj, se aflau mult mai multe dormitoare decât și-ar fi închipuit Abigail, unul mai frumos decât celălalt.

– Ai o casă foarte frumoasă, la fel ca și cea din Amsterdam. Familia ta locuiește de mult timp în această casă?

– Da, de vreo trei sute de ani, din generație în generație. Eu, când eram însurat, veneam foarte rar pe aici. Soției mele nu-i plăcea deloc să stea aici, era prea multă liniște pentru ea. Mie însă, mi se pare totul minunat în acest loc.

– Și îți place și casa din Amsterdam?

– Da, la fel de mult. Dar, vezi tu, aici mă simt cu adevărat liber.

– Ai o grădină încântătoare, iar tufele de trandafiri sunt minunate. Am avut și noi tufe de trandafiri când locuiam la țară. Bolly le îngrijea toată ziua, iar mamei îi plăceau atât de mult...

– Povestește-mi despre părinții tăi, Abigail, o rugă Dominic.

– Nu cred că vreau...

– Ba da, vrei, doar că ai preferat să ții totul închis în tine. N-ar fi trebuit să faci asta, să știi. Trebuie să-ți amintești mereu de clipele fericite. Când te-ai mutat la Londra?

Ea începu să-i povestească despre copilăria și despre părinții ei, despre Bolly și despre casa frumoasă în care locuiseră cu toții. După ce termină, se simți ușurată. Își dădu apoi seama că vorbise foarte mult...

– Îmi pare rău... Cred că te-am plictisit de moarte.

El o trase de mână și o așeză pe picioarele lui.

– Absolut deloc. Tu meriți un viitor fericit, Abigail.

Ea se înroși.

– Nu am vrut să mă plâng. Știu că sunt foarte norocoasă că am un loc de muncă, că îl am pe Bolly lângă mine...

– Alți prieteni nu ai?

– Am destule cunoștințe, dar nu le pot spune prieteni. Oricum, fiecare are viața lui... Să mă duc să o aduc pe Nina?

– Cum vrei. Eu voi avea treabă, cam vreo oră.

Părea puțin supărat, pentru că ea evita să mai vorbească despre viața ei. Lui Abigail îi păru rău, nu fusese intenția ei de a-l supăra.

Înainte de culcare, Abigail se duse în camera Ninei și descoperi că aceasta era încă trează. Nu era bolnavă, ci doar puțin agitată – nu mai era mult timp și urma să se întoarcă acasă. Abigail se așeză lângă Nina și începură să discute așa, ca între fete.

– Nu e drăguță, îi zise Nina, uitându-se la cămașa de noapte a lui Abigail.

Nina avea dreptate, se gândi Abigail; nu era deloc drăguță. Avea o culoare ștearsă și era făcută dintr-un material gros. Mai mult, o făcea pe Abigail să pară de-a dreptul durdulie.

– E chiar urâtă, încuviință Abigail, dar ține de cald. Oricum, o urăsc.

– Ce urăști atât de tare? se auzi glasul profesorului.

Abigail sări din pat.

– Nu știi că nu e frumos să spionezi oamenii? îl întrebă ea.

El intră în cameră.

– Îmi cer scuze, Abigail, n-am vrut să te sperii. Vroiam doar să văd ce mai face Nina.

– A băut niște lapte și acum vorbeam și noi puțin. Stau cu ea până când adoarme.

El nu mai zise nimic, dar se aplecă și o sărută pe fetiță. După ce Nina adormi, Abigail ieși din cameră.

– Noapte bună, profesore, îi șopti ea și intră în camera ei.

Abigail lăsă ușa întredeschisă, așa cum făcuse și până atunci, pentru a o auzi pe Nina, în caz că fetița ar avea nevoie de ea. Abigail se așeză în pat, încercând să adoarmă. După câteva minute, văzu că se deschide ușa. Dominic intră în cameră. Se apropie de ea și o luă în brațe.

– Ce ziceai că urăști? o întrebă el ușor.

– Cămașa mea de noapte. E oribilă.

El o inspectă cu privirea și-i spuse:

– Ai dreptate. Tu ți-ai cumpărat-o?

– Nu, am primit-o cadou de la o mătușă.

– În cazul acesta, du-te și cumpără-ți cea mai frumoasă cămașă de noapte pe care o vezi.

Știa că nu era cel mai bun moment de a-i aduce aminte că nu primise salariul, dar se hotărî totuși să-i spună.

– Știi, eu...

– Nu mai vorbi, o întrerupse el și o sărută cu pasiune.

– Oh, dragul meu Dominic...

Capitolul 9

În ziua următoare, coborî alături de Nina pentru a servi micul dejun. Încerca să pară calmă, deși gândurile nu o lăsaseră să doarmă toată noaptea. Atunci când el se așeză la masă, Abigail se înroși. El o salută politicos. Vorbea la telefon, așa că nu-i dădu mare atenție. După ce sfârși discuția, îi spuse lui Abigail:

– Trebuie să plec, a intervenit ceva. Spune-i lui Dirk să vină la spital de îndată ce sosește.

El o mângâie puțin pe Nina, apoi îi ciufuli părul și plecă. Abigail rămase la masă, dezamăgită. Ce însemnase pentru el sărutul din noaptea trecută? Chiar nimic?

Două ore mai târziu sosi și Dirk. După ce stătu puțin cu Nina și servi o cafea alături de Abigail, acesta plecă direct la spital.

Bărbații sosiră acasă abia seara, când începură să discute numai despre Odilia și despre noul lor copilaș. Abigail îi pregăti Ninei bagajele, apoi își împachetă și ea lucrurile.

A doua zi dimineață, află că profesorul plecase devreme la spital – avea de făcut o operație urgentă. Dirk și Nina tocmai se pregăteau să plece când sună telefonul. Abigail răspunse. Se auzi vocea lui Dominic.

– Abigail? Dă-mi-l, te rog pe Dirk la telefon.

Fu o discuție scurtă. Apoi Nina o îmbrățișă pentru ultima dată pe Abigail și plecă împreună cu tatăl ei. După o oră, Abigail se hotărî să plece și ea la spital. Când să iasă pe ușă, se ciocni de Dominic.

– Vroiai să fugi? o întrebă el.

– Nu fi ridicol. Veneam spre spital. Dacă îți aduci aminte, mi-ai spus să vin să lucrez acolo.

– Hai, te rog, cu mine în birou.

Ea îl urmă.

– Ai dormit?

Abigail nu se aștepta la o astfel de întrebare.

– Nu prea...

– Noi doi trebuie să vorbim, dar nu acum. Zuster Ritsma vrea să intri în tura de după-amiază. De asta am venit, ca să te anunț.

Apoi zâmbi.

– Nu, nu e adevărat, continuă el. Vroiam să te văd. De aceea am venit. Nu am știut dacă ți-ai făcut bagajele, dar văd că da, așa că ar fi mai bine să mergem.

Abigail îi zâmbi. Era curioasă să afle despre ce vroia să-i vorbească. Ajunseră la spital. El îi spuse:

– Acum, am mult de lucru. În plus, trebuie să plec la Bruxelles pentru vreo două zile. Când mă întorc, vreau să vorbesc cu tine.

– Foarte bine, profesore.

El începu să râdă.

– Parcă îmi ziceai Dominic.

– Dominic, repetă ea imediat.

În următoarele două zile, Abigail își petrecu timpul liber alături de doamna Macklin și de profesorul de Witt.

Atunci când Dominic se întoarse, Abigail se afla la spital; Henk tocmai îi povestea despre noua lui prietenă.

– Bună dimineața, soră Trent, se auzi glasul profesorului. V-am întrerupt conversația?

– Nu, tocmai terminasem de vorbit, îi răspunse ea.

– Bine. Henk, te aștept peste zece minute în sala de operații, spuse el și plecă.

– Ce-o fi cu el? o întrebă Henk pe Abigail. A venit cu câteva ore mai repede decât spusese. Probabil că păpușa lui de Bruxelles nu a mai venit la întâlnire.

Apoi, observând chipul înmărmurit al lui Abigail, adăugă:

– Am glumit, Abigail, nu are nici o păpușă.

Abigail răsuflă ușurată. Pe seară, avu o discuție cu doamna Macklin.

– Dominic s-a schimbat mult de când te-a cunoscut pe tine, draga mea, îi zise aceasta. E uimitor ce poate face iubirea dintr-un om!

– Iubirea? îngăimă Abigail.

– Îl iubești, nu-i așa? Are nevoie de cineva care să-l iubească. N-am crezut că va mai fi în stare să iubească vreodată vreo femeie, dar uite că tu ai reușit să schimbi asta!

După câteva zile, profesorul o chemă pe Abigail la el. Era nervos și-i spuse că e liberă să plece înapoi în Anglia. Abigail rămase șocată. Nu mai înțelegea nimic.

– Vei pleca la noapte, soră Trent, îi ordonă el.

– Foarte bine, abia reuși ea să spună.

Abigail termină ce mai avea de lucrat în spital, iar pe seară se pregăti să plece direct spre gară. În fața spitalului însă, o aștepta Jan.

– Domnișoară, am venit să vă duc acasă. Vă rog, urcați în mașină.

– Îți mulțumesc Jan, dar trebuie să fie o greșeală, spuse ea. Profesorul știe că ai venit să mă iei?

– El mi-a spus să vă duc acasă, domnișoară. Se va supăra pe mine dacă îi voi spune că nu ați mers cu mine.

Abigail se urcă în mașină. Pe drum, se gândi la ce ar trebui să facă. Nu putea să rămână în Amsterdam, dar nici nu avea bani pentru a se întoarce în Anglia. Mașina ajunse în fața casei doamnei Macklin. Abigail coborî din mașină, îi mulțumi lui Jan și-l rugă să-i transmită un mesaj lui Bolly.

– Spune-i doar că voi fi plecată câteva zile și să nu se îngrijoreze. Îi va spune mai multe doamna Macklin.

Doamna Macklin era în bucătărie.

– Aici erai, copilă! Ce repede ai venit. Cred că ai mers repede.

– M-a adus Jan cu mașina.

– Dragul de Dominic, câtă grijă are de tine!

Abigail se enervă.

– Nu e deloc adevărat. El nu are grijă decât de el; nu-i pasă decât de propria lui persoană. E rece și fără suflet și-l urăsc! Azi m-a concediat, așa deodată... Îmi e dator și cu salariul pe câteva săptămâni...

Ea izbucni în lacrimi.

– Prefer să mor decât să-l mai văd vreodată! continuă ea. Nu am nevoie de nici un ban de la el! Dar îl iubesc atât de mult...

Doamna Macklin încercă s-o liniștească.

– Trebuie să fie o greșeală. Ceva sau cineva l-a determinat să se comporte astfel.

– Dar de ce nu mi-a dat măcar o explicație? Credeam că are încredere în mine, chiar ajunsesem să cred că mă și iubește puțin – bine, știu că e absurd. Uitați-vă la mine; nici un bărbat nu se simte atras de mine, iar Dominic, nici atât... Eu plec, doamnă Macklin...

– Unde, draga mea? Înapoi, în Anglia?

– Nu, nu pot – nu am destui bani pentru asta.

– Te împrumut eu cu plăcere...

– Sunteți drăguță, doamnă Macklin, dar nu, mulțumesc. Voi împrumuta bani doar dacă voi fi cu adevărat disperată. Sper să pot să-mi găsesc un serviciu undeva în afara Amsterdamului, ca să fac rost de bani.

– Ești sigură că faci ce trebuie, Abigail?

– Da, sunt sigură. Vedeți, nu mai pot să rămân aici – s-ar putea să mă întâlnesc cu el și nu vreau asta. Oricum, nu-l cunosc de mult timp, așa că ar trebui să fiu în stare să-l uit destul de repede.

Știau amândouă că acest lucru nu era adevărat.

– În cazul acesta, spuse doamna Macklin, cred că pot să te ajut. Am o prietenă, pe Mevrouw Hagesma. Locuiește la Friesland, într-un sat mic, la nord de Leeuwarden. A făcut un atac de cord și se descurcă destul de greu singură. Cred că ar fi încântată dacă ai sta cu ea și ai ajuta-o. Doar că e foarte săracă.

Abigail îi răspunse repede.

– Nu e nevoie să mă plătească. Vreau doar să-mi dea o cameră și ceva de mâncare. Între timp, îmi caut și altceva de lucru.

– Eu tot cred că ar trebui să accepți împrumutul meu.

Abigail o sărută pe obraz și-i spuse:

– Sunteți o persoană atât de bună, dar nu pot accepta. Voi merge însă la prietena dumneavoastră, dacă va fi de acord. Oricum, de îndată ce-mi voi găsi de lucru, mă voi întoarce în Anglia și-l voi lua și pe Bolly cu mine.

– El e foarte fericit acasă la Dominic, îi aminti doamna Macklin.

– Credeți că va vrea să rămână? Dacă Dominic îl va lăsa să rămână acolo, eu nu am nimic împotrivă. Merită mult mai mult decât îi pot oferi eu.

– Cum crezi tu, draga mea. Mă duc să-i telefonez prietenei mele.

Zece minute mai târziu, Abigail îi spuse doamnei Macklin:

– Nu-mi vine să cred că am rezolvat totul atât de repede. La noapte, îmi voi face bagajele și voi pleca cu trenul de dimineață.

– Bine, draga mea. Îmi va fi dor de tine. Dacă sună Dominic, ce să-i spun?

– Nu va suna. A încheiat orice legătură cu mine. Probabil că și-a adus aminte de fosta lui soție și a crezut că voi ajunge și eu la fel ca ea. Sau poate nu acesta este motivul, habar nu am. Soția lui era frumoasă și dorită de mulți bărbați, nu? Cu mine, ar fi stat liniștit. Cu o soție lipsită de atractivitate, nu ai motive de gelozie...

Doamna Macklin ignoră vorbele ei.

– Ce să-i spun? repetă ea întrebarea.

– Că mi-am găsit un nou loc de muncă. Dar vă rog să nu-i spuneți unde sunt sau că nu mi-am primit banii de la el.

– Nu dragă, nu-i voi spune. Acum, du-te la culcare, mâine dimineață te vei trezi devreme. Și lui Bollinger, ce să-i spun?

– Nu cred că se va îngrijora, cel puțin nu prea curând. Dacă va veni la dumneavoastră totuși, spuneți-i că lucrez la un alt caz și că-i voi scrie.

A doua zi, Abigail ajunse în Molenum, localitatea unde locuia Mevrouw Hagesma. După ce făcură prezentările, bătrâna îi spuse:

– Prietena doamnei Macklin este și prietena mea.

Se acomodară repede una cu cealaltă. Erau multe de făcut în căsuța în care locuia Mevrouw Hagesma – de măturat, de șters praful, de spălat. În plus, Abigail o ajuta pe bătrână și să scrie, chiar dacă aceasta avea o mână pe jumătate paralizată.

În fiecare dimineață, Abigail o lua pe Mevrouw Hagesma la o scurtă plimbare prin sat. Astfel, află că vânzătoarea de la magazinul satului, Mevrouw Beeksma, urma să renunțe pentru un timp la serviciu, deoarece fiica ei se îmbolnăvise.

Abigail se oferi să lucreze la magazin, cât timp lipsea Mevrouw Beeksma. Dorise un loc de muncă – acum îl găsise. Trebuia să lucreze trei ore pe zi.

În prima zi, îi fu destul de dificil. Se înțelegea greu cu clienții, pentru că aceștia vorbeau numai în olandeză și nici nu cunoștea prea bine banii lor. După câteva zile, începu să se descurce destul de bine.

Într-o zi, Abigail primi o scrisoare de la doamna Macklin, în care îi spunea cât de îngrijorat era Bollinger, care nu credea

că Abigail era atât de fericită pe cât i se spusese. În scrisoare nu era nimic menționat despre Dominic, lucru care o întristă pe Abigail. Puse scrisoarea în buzunarul de la șorț și începu să aranjeze marfa din magazin; borcanele cu murături, sacii cu ceapă, conservele și multe alte mărunțișuri.

Deodată, ușa de la magazin se deschise. Abigail rămase încremenită. Începură să-i tremure mâinile și respiră din ce în ce mai greu. Era el. Câteva minute bune, se uitară fix unul la celălalt. Apoi, ea puse o întrebare stupidă:

– Dorești ceva?

– Da, pe tine, îi răspunse el, sec. Liniștește-te, Abigail, vreau doar să vorbesc cu tine.

Când Abigail își mai reveni puțin, el îi spuse:

– Nu mai pot să dorm sau să mănânc din cauza ta, acum nu mai sunt în stare nici să lucrez. Nu-mi vine să cred că o fată ca tine m-a adus în starea asta mizerabilă. Am tot încercat să te îndepărtez de lângă mine, dar tot eu, pe urmă, am făcut tot posibilul să te aduc înapoi. Nu înțeleg de ce am încercat să evit o fată atât de bună la suflet, atât de amabilă și de drăguță ca tine...

– Te-ai purtat îngrozitor de urât cu mine și vreau să-mi spui acum de ce ai făcut asta! țipă ea.

– M-am întors de la Bruxelles, abia așteptând să te revăd. Când te-am văzut însă, erai cu Henk și râdeați împreună. Am avut impresia că râdeți de mine și mândria mea nu putea accepta asta... Am vrut să te rănesc, dar cel rănit am fost eu.

Discuția lor fu întreruptă de o clientă, care intră în magazin și cumpără niște ceai. Abigail o servi și apoi clienta plecă.

Dominic o întrebă ușor enervat:

– Și poți să-mi spui, te rog, de ce ai ajuns să vinzi după o tejghea?

– Îmi câștig existența, îi răspunse ea cu aroganță.

– Dar, de ce aici, în locul acesta uitat de lume? De ce nu ești în Anglia? Te-am căutat și nu erai acolo!

– Îți voi spune de ce nu eram acolo. Nu am avut bani să plec și știi de ce? Pentru că nu mi-ai plătit de câteva săptămâni bune! M-ai alungat pur și simplu și nici măcar nu m-ai întrebat dacă am unde să mă duc – puțin îți păsa dacă ajungeam pe străzi!

– Pe străzi? o întrebă el îngrozit. Iubirea mea mică, am fost o brută! Te rog, iartă-mă! Nu mă gândeam decât la tine și la Henk – cum râdeați împreună, cât de bine vă înțelegeați... De ani de zile am crezut că mi-e bine cu viața asta, în care să nu acord vreo importanță deosebită femeilor. Am crezut că pot trăi fără să mă implic sufletește într-o relație. Dar apoi te-am întâlnit și am ajuns să mă îndrăgostesc cu adevărat de tine. Draga mea Abby...

Ușa se deschise din nou și intră un băiețel care venise să cumpere niște biscuiți. Dominic, enervat de întrerupere, îi dădu repede un pachet de biscuiți, îi luă banii și-i ceru băiețelului să iasă mai repede din magazin.

– Vrea trei cenți rest, îl avertiză Abigail!

– Dă-i o ciocolată și zi-i să iasă mai repede din magazin!

Băiețelul fugi speriat. Dominic o luă în brațe și-o strânse cu putere, iar Abigail nu se împotrivi.

– Doar doamna Macklin știa unde sunt, îi spuse ea și i-am cerut să nu-ți spună.

– Și s-a ținut de cuvânt. Bollinger și cu mine ne-am gândit mult, după ce ne-am întors din Anglia și i-am făcut o vizită. Tot ce ne-a zis, a fost că o veche prietenă de-a ei avea nevoie de ajutor.

El o sărută dulce pe păr.

– Vrei să te măriți cu mine, Abby?

– Da, Dominic, vreau din tot sufletul!

El o strânse la piept și apoi o sărută.

– Și cu Bolly cum rămâne, Dominic? întrebă ea puțin îngrijorată.

– E un ajutor binevenit pentru casa noastră, nu crezi draga mea? Se pricepe de minune la grădinărit și se poartă extraordinar cu animalele. Și cu copii, nu mă îndoiesc de asta.

– Oh, voi fi încântată. Îți plac la nebunie copiii!

– Atunci, trebuie să-i oferim această ocazie, de a avea grijă de copii, nu, iubita mea?

Ea zâmbi și gropițele îi apărură în obraji.

– Un băiețel la fel de agitat ca tatăl său... șopti ea.

– Și o fetiță micuță și fragilă, ca frumoasa ei mamă.

Dominic o sărută din nou.

– Și acum, ce facem? îl întrebă ea.

– Te întorci cu mine în Amsterdam, iubire mică.

– Și eu unde...?

– Bollinger și Mevrouw Boot îți vor aranja camera. Vei sta la doamna Macklin până când aranjez eu nunta.

Lui Abigail îi stătea bine îndrăgostită. Chipul pur și simplu i se transformase.

– Cât de drăguță ești, Abby! îi spuse el cu convingere și o sărută.

– Dacă spui tu, dragul meu Dominic...

Sfârșit